Oğullar ve Rencide Ruhlar

Alper Canıgüz



iletişim

ALPER CANIGÜZ İstanbul'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babasının işi nedeniyle, küçük yaşta kırtasiye malzemeleriyle haşır neşir oldu; onları sevdi. Dârüşşafaka Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. Erkek Japon bıldırcınlarının cinsel hayatı konusunda otoritedir ve orta boyludur. İlk romanı *Tatlı Rüyalar/psiko-absürd romantik komedi* İletişim Yayınları tarafından 2000'de yayımlanmıştır.

İletişim Yayınları 965 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 134

ISBN 975-05-0205-l

© 2004 İletişim Yayıncılık A.Ş.

1. BASKI 2004, İstanbul (1000 adet)

EDİTÖRLER Can Soytemiz-Murat Gültekingil

KAPAK Utku Lomlu

KAPAK DESENİ VE TASARIMI Murat Yılmaz

KAPAK FİLMİ 4 Nokta Grafik

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

MONTAJ Şahin Eyilmez

BASKI ve CİLT Sena Ofset

MERİTOKRASİ ADINA EPUB'A CEVIREN Rincewind

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 Istanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

e-mail: iletisim®iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER CANIGÜZ

Oğullar ve Rencide Ruhlar



içindekiler

bir olmak ve de olmamak
iki ne güzel komşumuzdun sen Hicabi Amca
üç ilahi adalet, ömürsün
dört ofisteki sosyopat
beş serin devlet
altı her budist bir faşiste tapar
yedi öcülerin öcü
sekiz sineklerin tanrısı Leviathan'a karşı
dokuz dünyanın merkezine yolculuk
on gerçekler ve hakikatler
onbir böyle uyurdu zerdüşt
oniki kartallar kuantal uçar
onüç mevlitte son tango
ondört mesut ve mutabık

bir

olmak ve de olmamak

Beş yaş insanın en olgun çağıdır; sonra çürüme başlar.

Ben Alper Kamu, birkaç ay önce beş yaşına bastım. Doğum günüm yaklaşırken vaktimin büyük kısmını pencerenin önünde, dışarıdaki insanları izleyerek geçiriyordum. Hızlanarak, yavaşlayarak, türlü sesler çıkararak ve bir yerlere bakarak yaşayıp gidiyorlardı. Bir gün onlardan biri haline geleceğimi düşünmek beni hasta ediyordu. Ne yazık ki bundan kaçış yoktu. Zaman acımasızdı ve ben hızla yaşlanıyordum.

Hayatımdaki tek iyi şey artık anaokuluna gitmek zorunda olmayışımdı. Zarardan kâr. Uzun süre annem ile babama anaokulunun bana göre bir yer olmadığını anlatmaya çalışmıştım aslında. Bütün rasyonel dayanaklarıyla. Hiçbir işe yaramamıştı maalesef. İlla ki uykumda kan ter içinde tepinmek, servis minibüsü kapıya geldiğinde küçük çaplı bir sinir krizi geçirmek gibi yöntemlere başvurmam gerekecekti derdimi anlamaları için. Kepazelik. İnsanı kendinden utandırıyorlardı.

Aslında anaokuluna başlarken bu kurum hakkında iyi ya da kötü herhangi bir önyargıya sahip değildim. Ama talihsiz bir başlangıç yaptım işte. Müdire Hanım'la, sınıf öğretmenimle ve yuvadaki diğer çocuklarla tek tek tokalaştıktan sonra kustum. Annem çok utandı ama sınıf öğretmenimiz anlayışlı davrandı. Anneme ilk gün biraz heyecan duymamın normal karşılanması gerektiğini, sık sık böyle şeyler yaşandığını falan açıkladı. Keşke saçını öyle tuhaf bir biçimde topuz yapmasaydı. Belki o zaman ona ben de inanabilirdim.

Bir şey nasıl başlarsa öyle gidiyor. Bir türlü ısınamadım anaokuluna. Günün ilk kısmı, genellikle öğretmenimizin bize yazın ne yetişir, kışın ne pişer türü saçmasapan bilgiler vermesiyle geçiyordu. İşin kötüsü kadın katılımcı ders işleme metoduna kafayı takmıştı ve durmadan, açtığı can sıkıcı konular hakkında bir yorumda bulunmamızı bekliyordu. Bana bir şey soracak korkusuyla başımı önümden kaldıramıyordum. Bir de şarkı söyleme muhabbeti vardı. Repertuarımız, dünyanın en kötü müzisyenleri tarafından, eğitilebilir küçük embesiller için yazılmış bazı eserlerden oluşuyordu ve açıkçası sınıf arkadaşlarımın müzikal yetenekleri heveslerinin çok altındaydı. Ben tabii ki süregiden kakofoniye katılmayı reddettiğim için, şarkının durak noktalarında öğretmen adımı bağırarak aklınca beni sanata teşvik ediyordu. Utancımdan yerin dibine geçecek gibi oluyordum. Benden, evde Shostakovich dinleyen benden, "kestane, gürgen, palamut" diye yırtınmam bekleniyordu. Neyse ki asosyalliğim ve ara ara içimde kopan fırtınaları dışa vuran mimiklerim sayesinde öğretmen benim bir zihinsel özürlü olduğuma hükmetti de düştü yakamdan.

İki saatlik öğle uykusu da cehennem azabından farksızdı. Üç katlı bir ranzanın orta katına yerleştirilmiştim. Bir dakika bile uyuyamadım orada. Tepemdeki suntanın üzerinde bulup çıkardığım, benden başka kimsenin görmediği korkunç suratlarla bakışıp durduk beş ay boyunca. Ayrıca susuzluktan geberiyordum. Yatağımıza işemeyelim diye öğleden önce su vermiyorlardı çünkü. Herkes osura osura uyuyor, ben diri diri gömüldüğüm bu mezarda çile dolduruyordum. İki saat sonra öğretmen çıngırağını sallayarak odaya girdiğinde gerinerek uyanıyormuş gibi yapıyordum.

Sonra çocukların en çok bayıldığı faaliyete, oyun oynamaya geliyordu sıra. Oyun odasının kapısı açılınca çocuklar gerçekten göz alıcı rengarenk tuğlalar, toplar, arabalar ve daha bir sürü oyuncakla dolu odaya saldırıyorlardı. Onlar kurtlarını dökerken sadece ben ve birkaç sersem kız, elişi masasının başına geçiyorduk. Öğretmen, biz sakin mizaçlı öğrencilerine, takvim kağıdından kolye yapımı zanaatını öğretmeye çalışıyordu. Anneler Günü yaklaşırken iki üç günlüğüne tüm sınıfın elişi dersine girmesi zorunlu tutuldu. Herkes annesine hediye olarak takvim kağıdından kolye yapabilsin diye. Sonuçta kolye yapmayı kıvıramayan tek çocuk bendim. Tabii kimse yadırgamadı bu durumu. Öğretmen kendi yaptığı örnek kolyeyi verdi bana, anneme götüreyim diye (sanıyorum bunu baştan planlamıştı) ama ben bu teklifi kesin bir dille geri çevirdim. Öğretmen de durumu tüm sınıfa ilan etme gereği duydu. "Arkadaşınız annesine hediye vermeyecekmiş çocuklar." İşte o zaman ölmek istedim. Meseleyi daha fazla uzatmasın diye kaptım zımbırtıyı elinden. Kapadı çenesini sürtük.

Susuzluk problemimi annem ile babama açmıştım ve bunun üzerine onlar da gelip durumu Müdire Hanım'a bildirmişlerdi. Bunun üzerine Müdire Hanım ikindi kahvaltısındaki yarım bardaklık su hakkımın bir bardağa çıkarılmasını buyurdu. Maalesef bu yeni düzenleme, bana kendimi daha da kötü hissettirmekten başka işe yaramadı. Yemek masasının en dibinde, duvar kenarında oturuyordum ve bana uzatılan bu torpilli su bardağına uzanamıyordum bir türlü. Ben köşemde pısmış dururken, öğretmen bardağı cevval arkadaşlarımın elinden kurtarmaya çalışarak, "Çocuğum alsana suyunu," demek zorunda kalıyordu. Üstelik Allahın cezaları, hiç gerek yokken bisküvi istihkakımı da artırmışlardı. Herkese üç, bana beş bisküvi. "Çocuğum alsana tabağını!"

Her neyse. O cehennemde yaşadığım bir diğer olay var ki, onun yanında tüm bu anlattıklarımın ruhumda yarattığı hasar solda sıfır kalır. Oyun odasının bir köşesinde okulda ilgimi çeken tek şey duruyordu: pırıl pırıl parlayan, siyah, kuyruklu bir piyano. Cuma akşamları, kafasına bir kutu jöle hoca etmiş, hep aynı boktan takım elbiseyle gezen bir ibibik gelip, isteyen -ve ailesinin maddi durumu buna yeten- çocuklara iki saat piyano dersi veriyordu. Tabii benim işim olmazdı. Bir, ders ücreti çok yüksekti; iki, herif berbat piyano çalıyordu. Yine de, o harikulade aletin tuşlarına basmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Artık bu arzu bende nasıl bir saplantı haline gelmişse, bir gün öğle uykusu saatinde gizlice kalkıp oyun odasına girdim. Yavaşça piyanonun yanına sokulup, klavyeyi örten kapağı kaldırdım. Heyecandan donuma edecek gibiydim. Yüreğim gümbür gümbür çarpıyor, ellerim titriyordu. Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Birileri gürültüye uyanmasın diye sadece bir tek tuşa basacaktım. Ya siyah olacaktı bu tuş, ya beyaz. Siyah. Tabii ki. Ruhum tekmelenmiş bir sokak köpeği gibi inledi odada "rediyezz" diye. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Sol gözümden. O anda bir tıkırtı işitip arkama döndüm. Sınıf başkanı şişko, sadece çocuklarda görülebilecek türden sadist bir zevkle beni izliyordu. Dolma gibi parmaklarından birini bana doğru salladı. "Seni şikayet edeceğim!" İstiyordu ki sefil bir yalan uydurmaya çalışayım, beni daha da çok sıkıştırabilsin. Ayıyı ittirip tuvalete kaçtım. Öğretmen konu hakkında bir şey söylemedi ama bildiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Bir daha oraya ayak basmamaya yemin ettim. Sonra da, işte dediğim gibi, evdeki cinnet gösterileri falan.

Annem derhal başka bir anaokuluna gönderilmem fikrini ortaya attı. Babamla ikisi işteyken benim evde yalnız kalmamı istemiyordu. Nedense evdeki tüm ilaçları yutup kendimi öldüreceğim gibi tuhaf bir düşünceye kapılmıştı. Oysa kim böyle bir salaklık yapar ki? Kendini camdan aşağı atmak varken. Anneler böyledir zaten. Olur olmadık konularda evhamlanırlar. Evrimsel nedenlerle. Girmeyeceğim ayrıntıya. Babam ise, şu ya da bu anaokuluna gitmemin bir şeyi değiştirmeyeceği gerçeğini anlamış görünüyordu ve evde yalnız kalmamın herhangi bir problem yaratmayacağını savunuyordu. Kimbilir, belki içten içe anaokulu masrafından kurtulmak da istiyordu. Ama bunun için ona hiç

gücenmiyordum. Bir devlet memurunun eti ne budu ne? Çocuklarına işkence etmek için maaşının yarısını isteyen o iğrenç sömürgenler utansın. Bir de ona o maaşı layık görenler. Sonunda babam tartışmayı noktalayan ve kurtuluşumu müjdeleyen kararını açıkladı: "Ecdadını sikerim ben anaokulunun!"

Evde ayak altında dolaşıp işime burnunu sokan insanlar yokken geçirdiğim sonraki iki üç hafta hayatımın en iyi günleriydi diyebilirim. Erkenden kalkıyor, kahvaltımı edip öğle yemeğine kadar kitap okuyordum. Dostoyevski, Oğuz Atay ve çerez niyetine de Nietzsche. (Şaka yapıyorum canım, sıkı adamdır Posbıyık. Korkaklığın insani bu kadar yaratıcı kılması büyüleyici!) Öğleden sonralarımı ise ya sokakta arkadaşlara takılarak ya da divanın altında geçiriyordum. Böylece unutuyordum zamanı işte.

Sonra o doğum günü faciası yaşandı. Ben beş yaşına geldim diye oturmuş karalar bağlarken, bunu bir kutlama havasına soktukları için annemle babama fena bozulmuştum. Onları anlıyordum tabii. Kendilerince beni mutlu etmeye çalışıyorlardı ama biraz daha iyi düşünmeleri gerekmez miydi? Böyle küçük burjuva adetlerinden nasıl tiksindiğimi belki bin kere söylemişimdir onlara. Netice itibarıyla yüzünü görmek istemeyeceğim ne kadar akraba, komşu ve tanıdık varsa bizim eve doluştu. Hepsi de hediye niyetine bir sürü boktan şey getirmişti. Sadece hayatını bir askerlik şubesinin evrak kayıt odasında tüketen, annemin çocukluk arkadaşı Gönül Teyze'nin getirdiği Dallas Gold marka, makul bir şiddetle plastik mermiler atan tabanca hoşuma gitmişti. Tabancanın yanındaki püsküllü kılıf, kovboy şapkası ve şerif yıldızı falan maskaralıktı, o başka. Annem yarım ağızla mahalle arkadaşlarımı da çağırabileceğimi söylemişti ama tabii ki bu kepazeliği görsünler istemediğim için hiçbirine haber vermedim.

Gelenler arasında varlığından hoşnutluk duyabileceğim tek kişi Alev Abla'ydı. Bir blok yanda, bizimkine hemen bitişik dairede annesiyle birlikte oturan komşumuzdu Alev Abla. Anlaşıldığı kadarıyla anası Remziye Hanım, kocasını öbür tarafa postaladıktan sonra iyi saatte olsunlarla yakın ilişkiler içine girmişti. Bir sürü ahı gitmiş vahı kalmış herif, cinini çıkartmak, kurşun döktürmek için falan ziyaretine giderdi. Alev Abla yirmi yaşında vardı. Açık Öğretim'de okuyordu. İşletme. Ne işletecekse? Herhalde benim gibi ailesinin tek çocuğu olduğu için yakınlık duyuyordum ona. Belki bir de, sızılı gözlerinde hep yıldızlar kaydığı için. Bazen evlerinin balkonunda çiçekleriyle uğraşırken görürdüm onu. Yere gazete kağıtları yayıp, üzerine bir çuval toprak dökerdi. Sonra envai çeşit bahçecilik ıvır zıvırıyla bunları saksılara doldurur, içlerine çiçek tohumları yerleştirirdi. O zaman ben de tesadüfen balkona çıkmış gibi yapardım. Konuşmaya başlardık Okumayı severdi ama dandik kitaplar okurdu çoğunlukla. Bana *Pamuk Prenses, Hansel ile Gretel* falan gibi hep bildiğim, aptalca masallar anlatırdı. Ses etmezdim. Hoşuma giderdi bunları ondan dinlemek. Bir yandan da incecik parmaklarıyla çiçek tohumlarını saksılara gömüşünü izlerdim. Neyse. Romantizmden nefret ederim. Belki günün anlam ve öneminin yarattığı burukluktan, belki bu şaklabanca organizasyonun kahramanı olmaktan duyduğum utançtan, doğum günümde fazla sokulmadım yanına. O da yarım saat falan oturduktan sonra çekip gitti. Sanki ilgi göstersem farklı olacakmış gibi? O gidince ben büsbütün öfkelendim ve bir köşeye çekilip somurtmaya başladım. Alev Abla'ya karşı zaafımı hayli başarıyla gizlediğimi düşünüyordum ama doğal eğilimlerimin sorumlusu olduğuna inandığım babam çakozlamıştı durumu anlaşılan. Bir ara yanıma gelip, "Eh, sen de Alev Ablan gibi okullu oluyorsun seneye," dedi. Uyanık. Aklınca durumdan istifade edip beni okula imrendirecekti. Ben bunun bizi büsbütün uzaklaştıracağını görmeyecek kadar aptaldım sanki.

Artık bunaltıdan patlama noktasına gelmiştim ki, babamın müdürü Erdoğan Bey yanıma sokuldu.

Kolormatik gözlükler takan, dudaklarıyla burnu arasında kendisine hiç yakışmayan incecik bir bıyık bulunan, bodur, boyunsuz bir dangalak. Babam nefret eder bu adamdan. Babamla aynı devlet dairesinde, ama başka bir kısımda çalışan annem davet etmişti herhalde onu. Annemin otoriteyle arası hep iyi olmuştur zaten. Aslında çalışanlarının davetlerine gitmeye gönül indirecek bir tip değildir Müdür Bey. Hastalık hastası anasının bir ay önceki çekap işini, teyzemin üniversite hastanesinde dekanlık yapan oğlu sayesinde bedavaya getirmiş olmasa dünyada şereflendirmezdi bizi. Yılışıkça gülerek kafamı okşadı. "Söyle bakalım küçük, ne yapmayı düşünüyorsun büyüyünce?"

"Cehennemde çiçeklendirme yapmayı düşünüyorum."

Hemen çekti elini kafamdan. Defolup gitti sonra da başımdan. Nereden türediğini bilemediğim bir başka hıyarla muhabbete başladı bir köşede. Bu öteki hıyarın bir ahbabı da ne zamandır devlet memuru olmak istiyormuş ama hep torpillileri aldıklarından sınavları kazanamıyormuş bir türlü falan. Bunları anlatırken iki lafının arasına bir yaranma sözcüğü sıkıştırmayı da ihmal etmiyordu tabii. Erdoğan Bey, kimbilir nasıl bir menfaat beklentisi içinde, kasım kasım kasılarak söz konusu geri zekalı ahbabın adını soyadını aldı: Tuğrul Tanır. Midemi bulandırıyorlardı.

Ertesi gün öğlene kadar çıkamadım yatağımdan. Dünyayla yüzleşecek gücü bulamıyordum kendimde bir türlü. Derken saat bir sularında telefon uzun uzun çaldı ve ben de dayanamayarak cevap verdim. Arayan Hakan'dı; mahalledekiler arasında, annemin arkadaşlık etmeme hoş baktığı tek çocuk. İyi aile çocuğu. "Nasılsın?" diye sordu çekingen bir sesle.

"Yatıyordum. "

"Yuh! Ben okuldan bir saat önce döndüm."

"İyi bok yedin." Hakan ilkokula başlamıştı ve vargücüyle okuma yazmayı sökmeye çalışıyordu. Yalnız, biraz mankafa olduğu için başaramıyordu bir türlü. Tahminime göre kendisini çalıştırmamı isteyecekti.

"Bize gelsene," dedi nitekim. "Annem çok güzel börek yaptı. Hem biraz da ders çalışırız belki... "

Karnım iyice acıkmıştı ve sofra kurup kaldırmak zor geliyordu. Kabul ettim. Beş dakika sonra onlardaydım. Annesi abartılı bir neşeyle karşıladı beni. Oğluna yardım edeceğim ya.

"Haydi birlikte senin odana geçin Hakan. Ben çayınızla böreğinizi getiririm. Fazla ses etmeyin ama, kızı yeni uyuttum."

Hakan odaya girer girmez, kapağı açık bir kitap ile bir defter bulunan çalışma masasının başına geçti. "Çok zor bunlar yahu!"

Zor dediği şeye baktım. *Oya ile Kaya* adında bir kitap müsveddesi. Toplam sekiz sayfa. Her sayfanın üst yarısında Oya ile Kaya adlı bön çocukların göl başında, eşek sırtında tasvir edildiği rengarenk resimler. Hemen altında da nal gibi harflerden oluşan beş altı satır yazı. "Ne ki bu?" diye sordum sıkıntıyla.

"Öğretmen ödev verdi. Sözcükleri hecelerine ayıracağız."

"Niye annenden yardım istemiyorsun? Onun için fazla zor bir iş olmasa gerek."

"Hiç vakti yok. Sürekli bebekle uğraşıyor," dedi suratını ekşiterek. Üç ay önce doğan kız kardeşinden pek hoşlanmıyordu Hakan.

"Ben sözcükleri hecelerine ayırmayı bilmiyorum," dedim. Gerçekten de bilmiyordum.

"Ulan amma yalancısın ha! O koca koca kitapları nasıl okuyorsun peki? "

"Okumayı biliyorum ama sözcük hecelemeyi bilmiyorum, tamam mı? "

Büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Bana karşı çıkmak istediğini fark edebiliyordum ama zavallıcık küçük bilgi dağarcığı içinde bunun için gereken malzemeleri bulamıyordu bir türlü. "Gözlerin çapak içinde," dedi öfkeyle.

Kontrol ettim. Doğru söylüyordu. "Yüzümü yıkamadan çıktım evden... "

"Asla yüzünü yıkamadan çıkmamalısın dışarı. "

"Niyeymiş o? "

Ders verecek ya bana salak, atladı hemen. "Çünkü gece uyurken şeytan gelip insanın yüzünü yalar. "

"Nereden öğrendin bunu?"

"Öğretmen söyledi," diye yanıtladı bir çalımla.

"Öğretmenin yanlış biliyor," dedim. "Geceleri şeytan gelir gerçekten ama insanın yüzünü değil çükünü yalar. "

"Hadi ya!" İstemsizce elini pantolonunun önüne götürmüştü. Böyle de saftır. Ne desem inanır hemen.

"Tabii oğlum. Bazı akşamlar böyle acayip bir gıdıklanma falan hissetmiyor musun şeyinde?"

"Evet, evet... Oluyor öyle birşeyler. "

"Hah işte, bil ki o zaman şeytan faaliyette. Hemen kalkıp buz gibi suyun altına sokacaksın dalgayı."

Sıkıntıyla içini çekti. Belli ki gıdıklandıkça kaşınmayı seviyordu eleman. O sıra annesi girdi içeri, elinde bir tepsiyle. Böreğin kokusu çok iştah açıcıydı. Hemen yumuldum önüme konan tabağa. "Elinize sağlık Nermin Teyze. Çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun yavrum. Nasıl? Güzel okuyor mu Hakan? "

"Çok," dedim. "Bir sürü başka faydalı şey de öğrenmiş okulda."

Aman ne keyiflendi kadın, anlatamam. "Merak etme. Seneye sen de öğreneceksin hepsini."

"Evet."

"Senin gibi akıllı bir çocuk daha da çok şey öğrenir hem... "

"Evet dedim," diye bağırdım bıçağımın sapını masaya çarparak. Kabul ediyorum, aşırı bir tepkiydi. Ama işe yaradı. Susup, gözlerinde korkuya benzer bir ifadeyle odayı terk etti.

"Ödevimi bitirmezsem annem akşam sokağa salmaz beni," dedi hala böreğine dokunmadan duran Hakan mahzun mahzun. "Biliyorsun, akşama maç var Yaprak Sokak'la. "

Mahalle futbol takımının kalecisiydi Hakan. Bayağı da iyiydi. "Ver de şu kitaba bir bakalım," dedim. "Ama yine söylüyorum bak, bilmiyorum bu işi."

"Benden daha iyisini yaparsın ne olsa," dedi Hakan sevinçle.

"Günah benden gitti o zaman." Aldım elime bir kurşun kalem, başladım metni rasgele doğramaya. Hakan'ın hiçbir bok anlamamasına rağmen ilgiyle beni izlemesi komiğime gitmişti. Kendimi tutamayıp güldüm. O gün ilk kez gülüyordum. Bir kolumu boynuna dolayıp sıktım. "Kardeşim benim."

"Ne oldu ki?" diye sordu o da ava! ava! sırıtarak. "Yok bir şey. İşimize bakalım."

Hakanlar'dan çıktıktan sonra Güzelyayla Apartmanı'na uzandım. Giriş katındaki dört numaralı daireden her zamanki gibi, gitarlardan çok makineli tüfekler tarafından üretilmişe benzer, bangır bangır bir müzik sesi yükseliyordu. Buranın kiracıları, uzun saçlı, küpeli ve kendilerini Erkin ve Koray ismiyle tanıtan iki delikanlıydı. Hesapta iki kişilerdi, ama evde her zaman, annemin deyimiyle "ne idüğü belirsiz, kızlı erkekli bir sürü zibidi" kalırdı. Komşularıyla sürekli çatışma halindeydi tipler. Şikayetleri görünürde gürültüydü ama bana sorarsanız asıl dertleri bu gençlerin hayattan zevk aldığını düşünmeleriydi. Bence çok yanılıyorlardı. Bu Erkin ile Koray'ı çok gözlemiştim, sokakta yürürlerken, bakkalda kola içerlerken falan. Sürekli birşeyler konuşur ve neredeyse her sözcüğün ardından bir kahkaha patlatırlardı; çoğunlukla da kendi ağızlarından çıkanların. Birbirlerini ya da herhangi bir başka şeyi gerçekten anlamaya çalıştıklarını zannetmiyorum. Sadece salak salak gülüyorlardı. Kendilerini hep dışarıda bıraktıklarıyla tanımlayan insanlar böyledir. Bir tür uyuşturucu, alttan alta hep varolan sessizliği işitmelerini önleyen bir tür gürültüdür kahkaha onlar için. Gülmek, hayatla yüzleşmekten korur onları. Diyeceğim, kafası karışık, kayıp tiplerdi işte. Açıkçası hiç umudum yoktu bunlardan. Birkaç yıl ota boka gülüp ne kadar farklı olduklarını düşünecekler, sonra da "aslında" ne kadar farklı olduklarına inanmayı sürdürerek sefil bir orta sınıf hayatına adım atacaklardı.

Beklediğim gibi Kansız Celal ile Cemalettin'i apartmanın arka bahçesinde misket oynarken buldum. İkisi hiç ayrılmazlar zaten. Celal, kemik torbası derler ya, işte o türden bir çocuktur. Sağlıksız, bembeyaz bir suratı, cırtlak bir sesi, fırça gibi saçları vardır. Babası ilaçlama işi yapar. Neyi ilaçladığını bilmiyorum ama işe motosikletiyle gidip gelir. Kansız da motosiklet hastasıdır. Aleti kurcaladığı için epeyi sopa yemişliği vardır. Cemalettin ise Güzelyayla Apartmanı'nda kapıcılık yapan ailenin üçyüzellibin çocuğundan biri. Her zaman üst dudağından burun deliklerine ıslak bir yol uzanır. İçeride sümüklüböcek yuvası var zannedersiniz. Annesi, babası ve kardeşleriyle birlikte o arka bahçenin bir kenarındaki ardiyeden bozma küçücük evde yaşar. Bahçe bir harikadır ama. Girişe göre sağ taraftan başlayıp bahçenin karşı sınırını çizen, birbirine bitişik bir dizi odacık vahşi savaş oyunlarımıza heyecan katar. Doğalgaz tesisatı döşenmeden önce apartman sakinlerinin kömürlük olarak kullandığı iki metre yüksekliğindeki bu yapının tepesinde de az dökmemişizdir kurtlarımızı.

Bunların bir benzeri, dört odacıktan oluşan daha küçük bir yapı, Cemalettinler'in sol taraftaki evinin hemen arkasından bahçenin ortasına doğru uzanır. Kömürlüğün tepesinden karşı duvarın üzerindeki telleri aşıp, her tarafını bakımsız kabirlerde rastlanan türden, yer yer benim boyuma ulaşan yabani otların bürüdüğü komşu bahçeye geçmek çocuk oyuncağıdır. Ancak bir süredir bu iş, aramızda popüler bir faaliyet olmaktan çıkmıştı. Çekingenliğimizin sebebi, bu kocaman bahçenin tam ortasındaki, çocuklar tarafından abartılı bir biçimde "köşk" diye adlandırılan, üç katlı, yıkık dökük ahşap eve birkaç ay önce gelip yerleşen tuhaf adamdı: Ruhan Bey. Kırk yaşlarında, kır saçlı, pos bıyıklı, kaba saha görünümlü bir herif. Üzerinde emanet gibi duran takım elbisesiyle, arkasına branda gerili antika kamyonetine atlayıp sabahın köründe gider, gece geç saatlerde geri dönerdi. Pencerelerinin yarısını cam yerine gazete kağıtları ve mukavvalarla kaplamıştı. Eve bir misafirinin falan geldiğini görenimiz de yoktu. Her açıdan tekinsiz bir tipti anlayacağınız ve biz de içgüdüsel bir biçimde en sağlamının ondan uzak durmak olduğuna karar vermiştik.

Kansız Celal ile Cemalettin bizim buraların piçleridir. Geçen yıl buraya ilk taşındığımızda benimle de çok kafa buluyorlardı. Pek aldırdığım yoktu doğrusu. Beni muhallebi çocuğu olarak görüyorlardı. Belki de haklıydılar. Bir gün bu ikisini mahallenin delisi Ertan'a sataşırken gördüm. İğrenç çığlıklar atarak zavallının etrafında dört dönüyor, ellerindeki çubuklarla orasını burasını dürtüklüyorlardı. Nevrim döndü bu manzarayı görünce. "Rahat bıraksanıza lan adamı," diye bağırdım. Kansız Celal bana şöyle bir bakıp, "Sana ne lan. Avukatı mısın?" diye cırladı. "Doğru bildiğim şeyi söylemek için kimseden para almam gerekmez," gibisinden bir karşılık verdim. Yeri geldiğinde pek polemikçiyimdir canım. Tabii benim bu yanıtım, kendimi onların gözünde büsbütün göt oğlanı durumuna düşürmekten başka işe yaramadı. Cemalettin üstüme yürüyüp çubuğunu kaburgalarıma doğru salladı. Kolundan tuttuğum gibi çekip yere yapıştırdım serseriyi. Ardından da Kansız Celal'in gırtlağına çöktüm. İkisini de ayağımın altına almam bir dakika bile sürmedi. Bu beceriyi nasıl edindim bilemiyorum ama iyi dövüşürüm. "Pes mi lan?" diye sordum iki dizim ikisinin sırtında. "Pes," dediler, ben de kalktım tepelerinden. "Bir daha görmeyeyim Ertan'la uğraştığınızı," dedim. Koyun gibi bakıyorlardı suratıma. Arkamı döndüğüm anda üstüme çullandılar. Ellerinden kurtulup bir defa daha benzettim adileri. Bu kez bileklerini gözlerinden yaş gelinceye kadar burktum ve bırakmadan önce yemin ettirdim bir daha kalleşlik etmeyeceklerine dair. Bu olaydan sonra bana saygı göstermeye başladılar. Şimdi aramız iyi sayılır ama biliyorum, bir açığımı yakalasalar acımazlar. Hiç güvenilir tipler değillerdir anlayacağınız. Sorun değil, en azından insan doğasını gerçekçi biçimde yansıtıyorlar. Ayrıca her halleriyle hayli neşeli, eğlenceli çocuklar. Bazen merak ediyorum, hayatta kaybetmeye mahkum olduklarının farkındalar mı diye.

"Hayreti mucip!" diye bağırdı yarım metre mesafeden, yan yana duran on misketin hiçbirini vuramayan Kansız Celal. Cemalettin atışını yapar yapmaz yerinden fırlayıp sümüğünü çeke çeke misketlere doğru koşmaya başladı. Belli ki Kansız Celal'in onları kapıp kaçmasından korkuyordu. Bayılıyorum bunlara. İlişkileri mutlak bir güvensizlik üzerine kurulu. Her ikisinin de her an birbirlerine her türlü puştluğu yapmaları meşru. Darılmaca, gücenmece yok. Nietzsche'nin üst insanını andıran bir yanları var.

Yerdeki misketlerin en başındakini vurarak hepsini kazanan Cemalettin, atmacaları bile kendine hayran bırakacak bir teknikle yere çöküp tek bir hamlede tüm ganimetini avuçlarına doldurdu. "Oynamıyorum lan ben," diye bir tükürük salladı Kansız.

Cemalettin oralı olmadı. "Canın isterse. "

O ara Kansız Celal beni fark etti. "N'aber? Oynuyor musun akşamki maçta? "

"Tabii," dedim. Severim futbol oynamayı. Fiziksel mücadele ihtiyacımı karşılıyor bu oyun. Özellikle sert geçen maçlardan sonra eve kan revan içinde gitmek ayrı bir zevk. Savaş kahramanı gibi hissediyor insan kendini; bir de, varoluş mu önce gelir öz mü, çok iyi anlıyor. "Ben de maç kesinleşti mi diye sormaya gelmiştim. Yalnız, Hakan gelemeyebilir. "

"Boş ver, gelmesin lavuk," dedi Cemalettin. "Misket oynar mısın? "

"Yok," dedim. "Eve gideceğim. İşim var. Akşama görüşürüz. "

"Hayreti mucip," diye cikledi arkamdan Kansız. "Bacak kadar çocuğun ne işi olur yahu?"

"Dünyayı kurtarmam gerekiyor," diyerek devam ettim yoluma.

Evde her şey bıraktığım gibiydi. Bunda yadırganacak bir durum yoktu tabii ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Bir odadan diğerine dolanırken annem ile babamın yatak odasındaki tuvalet masasının üzerinde duran çerçeveli fotoğraflara takıldı gözüm. Annemin, hayatının önemli addettiği anlarına ait yirmi kadar resim. İki tanesinde babam, bir tanesinde ben de yer alıyorduk. Sanırım annem bunlara bakarak, kendisini varolduğuna ve birşeyler yaşadığına ikna edebileceğini sanıyordu. Ne büyük yanılgıydı! İçimi buruyordu o resimler. Derhal yatak odasını terk ederek salona geçtim. Elime nereden geçtiğini hatırlamadığım bir tenis topunu oraya buraya atıp tutarak zihnimi dağıtmaya çalıştım. İşe yaramıyordu. O tanıdık bunaltı bütün şiddetiyle saldırıya hazırlanıyordu. Topu, annemin nedense pek sevdiği duvar tabağına fırlatmak geçti aklımdan. Kesinlikle daha az düşünmeliydim.

O anda sorumluluklarımı hatırlayıverdim. Saate baktım; üç. Yeterince vaktim vardı. Doğruca adama gittim. Divanın altındaki çamaşır sepetini dışarı çıkartıp boşalan yere kendim girdim.

iki

ne güzel komşumuzdun sen Hicabi Amca

Maç başlar başlamaz yemişlik golü. Hiç mühim değildi ama. İşte nihayet benim de hayattan bir beklentim vardı. İyi bir orta bekliyordum hayattan. Şöyle gelişine vurabileceğim, kavisli bir orta. Ceza sahası çevresinde tilki gibi dolanarak eşitliği sağlayacak vuruş için fırsat kolluyordum. Baskılı oynuyorduk ama Yaprak Sokak'ın attığı her şut yüreğimizi ağzımıza getiriyordu. Hakan gelememişti. Annesi ödevini kontrol etmişti herhalde. Onu baştan uyarmama rağmen suçlu hissediyordum kendimi biraz. Gerçi ben kendimi her zaman suçlu hissederim. Doğuştan gelen bir şey bu. Ayrı konu. Aramızda Hakan'dan başka kaleciliğe hevesli bir keriz bulunmadığından her birimiz bir gollüğüne kaleye geçmek zorundaydık. Cemalettin -bence sırf kaleden kurtulmak için- gelen ilk tıngır mıngır topu içeri buyur etmişti ve oflaya puflaya onun yerini alan Kansız Celal'in de aynı biçimde davranacağından emindik. Aslında hepimiz iyi oyunculardık ama ekip ruhu sıfırdı.

Daha on dakika falan ancak geçmişti ki bela geldi. Belanın adı Gazanfer'di; Cemalettin'in iki numaralı ağabeyi. Suratında hep hastalıklı bir sırıtışla gezen, onsekizinde, kavruk bir serseri. Geceleri oto-teyp hırsızlığı yapar, gündüzleri mahallenin ufaklıklarıyla uğraşırdı. Bir anda ortaya çıkıp çocukların misketlerini kapar, topunu çalar, kendisine karşı gelenleri bir araba küfür eşliğinde döverdi. Nasıl becermişse mahallenin uyuz itlerinden ikisini eğitip kendine köle etmişti. Arap ve Kont adını takmıştı köpeklere. Yaratıcılık fukarası. Gazanfer ağzından tuhaf, ıslık benzeri bir ses çıkararak parmağıyla birini işaret etti mi bu miskin hayvanlar azgın canavarlara dönüşür, ağızlarından köpükler saça saça zavallının peşine takılırlardı. Kahkahalar atarak seyrederdi bu manzarayı Gazanfer. Kimbilir kaç yüz defa ailesine şikayet ettilerse de bir işe yaramadı. Bir keresinde mahallenin orta yerinde ağabeyi Zafer'i evire çevire dövünce herkes büsbütün korkmaya başlamıştı ondan. Olayın tanıklarıyla konuşunca anladım ki, milletin asıl gözünü korkutan Gazanfer'in ağabeyini hastanelik etmesi değil, bu işi yaparken bol bol onun anasına sövmesi olmuş. Onlara göre dövüşürken Gazanfer'in gözü öyle bir dönüyordu ki, söz konusu ananın aynı zamanda kendi anası olduğunu bile unutabiliyordu. Palavra tabii. Mesele basit bir Oidipus Kompleksi'nden ibaretti. Şöyle ya da böyle, herkes bir biçimde illallah demişti Gazanfer'den. Yalnız Cemalettin onu biraz severdi. Ağabeyinin küçükken çok kötü bir menenjit geçirdiğini, o yüzden böyle davrandığını falan söyleyerek korumaya çalışırdı onu. Pek inandırıcı gelmiyordu bu açıklama bana. Herif düpedüz psikopattı. Birkaç kez içinde benim de bulunduğum gruplara bulaşmışlığı vardı ama hiç teke tek zıtlaşmamıştık. Ben bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini biliyordum tabii. İşte gün, o gündü.

Gazanfer iki yanında iki itiyle çıkagelince Burhan hemen oyunu kesip eline aldı topu. Topun sahibi o idi ne olsa. "Ne o lan ibne," dedi Gazanfer. "Gazanfer Abin'den mi kaçırıyorsun topu?"

Burhan sekiz yaşındaydı ve aramızdaki en kabadayı çocuktu. Hayli de asabiydi. "Düzgün konuş," dedi mosmor bir suratla.

Gazanfer'in dişleri arasından fırlattığı tükürük ikisi arasındaki dört beş metrelik mesafeyi aşıp Burhan'ın suratına yapıştı. Burhan da buna karşılık yerden kaptığı bir taşı vargücüyle onun kafasına salladı. Ne yazık ki ıskalamıştı. Gazanfer köpeklerine saldırı komutunu verdiği anda Arap ile Kont kudurmuş gibi Burhan'ın üstüne atıldılar. Burhan kaçmaya çalıştı ama nafile. İtler zavallıyı yere yıkıp

orasını burasını ısırmaya başladılar. Çocuk topu almış yerde debelenirken kollarıyla yüzünü gözünü korumaya çabalıyordu.

"Yapma artık Abi, n'olur!" diye bağırdı Cemalettin ağabeyinin pantolonuna yapışarak. Hata. Girmemeliydi manyağın sağ kolunun menziline. "Sikerim lan senin ananı," diyerek kardeşinin suratına tokadı yapıştırdı Gazanfer.

Yaprak Sokak tayfası çoktan arazi olmuştu. Bizimkiler de ufak ufak kaçmaya hazırlanıyorlardı. Kansız Celal yanıma geldi, "Tüyelim hemen." Ama ben kımıldamadım. İçim içimi yiyordu. Piç kurusu bir bir arkadaşlarımı harcıyordu ve ben elim kolum bağlı onu seyrediyordum. Ona karşı en ufak bir şansım bile yoktu. Enine, boyuna iki katımdı. Ama böyle hesaplar içine girmeyi yediremiyordum bir türlü kendime. Neticede ahlak, herkese üç aşağı beş yukarı aynı şekilde davranabilmek değil midir? Gerekeni yapmalıydım. Ne kadar aptalca olsa da.

Burhan hâlâ köpeklerle boğuşuyordu. Yanına gidip yerdeki topu aldıktan sonra Gazanfer'in karşısına dikildim. "Bunu mu istiyordun?" Deli gözlerini bana çevirdi. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Al o zaman," dedim ve futbol topunu burnunun üstüne çaktım. Acıyla bağırarak elini yüzüne kapattı. Burnu kanıyordu. Az daha tafra yapmak için ağzımı açtığım anda yakama yapışıp beni öyle bir kendine çekti ki sarsıntıdan aptala döndüm. Göz ucuyla sağ elini kaldırdığını gördüm. Tamam, dedim kendi kendime, buraya kadarmış. Haydi bana eyvallah. Vurmadı ama. Katil olmaktan korktu herhalde. Diyorum ya, psikopat. Sanılanın aksine, pek hesapçıdır bunlar. Tabii beni öldürmekten vazgeçmesi kurtulduğum anlamına gelmiyordu. Eliyle orta parmağımı işaret parmağımın üstüne yapıştırıp sıkarak tuhaf bir işkenceye başladı. Bir süre direndim, hatta onu tekmelemeye falan çalıştım ama hikaye geliyordu pis herife. Daha da sıkıştırdı parmaklarımı. Acıyla inleyerek, dizlerimin üstüne çöktüm. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Bir süre sonra düpedüz ağlamaya koyuldum. Sinirden ağlıyordum ama acıdan değil. Sonunda bıraktı beni. Köpekleri de yanına çağırdı. Çocuklara şöyle bir bakıp, "Sıçayım mı lan hepinizin ağzına şimdi burada?" diye bağırdı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Ama hepsinin gözlerinde büyük bir öfke ve nefret okunuyordu. Duygularını harekete geçirmeyi başarmıştım sanıyorum. Başarmıştım da ne işe yaramıştı gerçi? Züğürt tesellisi işte. Sonuçta üç Gazanfer gazisi, salya sümük yerde kıvranıyorduk. Özellikle üstü başı parçalanmış, her tarafı kan içinde kalmış Burhan berbat görünüyordu. Gazanfer hepimizi biraz daha kalaylayıp gittikten sonra ayakta kalanlar etrafımıza toplandı. Cesaretim nedeniyle epeyi takdirlerini kazanmıştım. Ayrıca Gazanfer'in burnunu kanatmam hepsinin yüreğinin yağlarını eritmişti. Yalnız Kansız Celal, "Manyaksın sen abicim. Gazanfer'e kafa tutulur mu? Hayreti mucip yani," diye vikliyordu. İki kişi, bir yandan ağlayıp bir yandan intikam yeminleri eden Burhan'ın kollarına girdi. Hep beraber döndük mahalleye. Sonra herkes evinin yolunu tuttu.

Bizimkiler evdeydi. Kapıyı annem açtı. Gazanfer'in bana verdiği hasar, Burhan'daki kadar açık gözükmediğinden bir şey fark etmedi. Parmak uçlarıma basarak banyoya gittim doğruca. Annem, sokaktan geldikten sonra elini ayaklarını yıkamadan selam versen ev mikropların istilasına uğrayacak sanır. Ablalarının hepsi ondört onbeş yaşında kocaya giderken annem otuz yaşına kadar evlenmemiş. (Pek övünür bununla nedense.) Cinsel hayal kırıklıklarını hijyenle telafi etme alışkanlığını bekar geçirdiği o yıllarda edinmiş olsa gerek. Musluğu açıp hala sızım sızım sızlayan parmaklarımı buz gibi suyun altına soktum. Bu acıyı birkaç gün daha çekecektim herhalde ama fazla ciddi bir durum yoktu ortada. Burhan'ı merak ediyordum asıl. Ailesi onu o halde görünce çıldıracaktı kesin. Burhan'ı tanıdığım kadarıyla Gazanfer'i ispiyonlamayı da yediremeyecekti kendine, büsbütün kızacaklardı çocuğa. Yiyeceği kuduz iğneleri de cabasıydı. Tabii onun için de en kötüsü, tüm

yaptıklarının Gazanfer'in yanına kar kalacağını bilmekti.

Yemekte babamın suratından düşen bin parçaydı. İlk duble rakısını birkaç dikişte bitirdi. Bu normal sayılmazdı. Her akşam içer babam ama ağır gider. Babam kendi kendine bir küfür sallayıp rakısını tazelerken, "Mahvolduk, mahvolduk," dedi annem. Bizi mahveden her neyse annemin bu işe pek sevindiği belliydi. Üzüntü olmadan yaşayamaz annem. Felaketler onun yaşam kaynağıdır. Sanırım her şey yolunda giderken kendini gereksiz hissediyor. Vardır böyleleri. Haklarını teslim etmek lazım; gerçekten zor durumlar karşısında da şaşılacak denli güçlüdür bu tür insanlar.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Salata da ye yavrum," şeklinde yanıtladı annem sorumu. "Çıldırtmasana insanı anne!"

"Yok bir şey yavrum. Erzurum'a gidiyoruz."

Buyur buradan yak. "Niye? Yeni bir tımarhane mi açılmış Erzurum' da?"

Annem gıcık hareketlerle tabağımın kenarına salata koyarken, "Babam tayin ediyorlar," dedi.

Babama döndüm. "Erdoğan Bey'in işi, değil mi? "

Annem hemen atıldı. "Onun ne suçu var canım? Personel istemişler adamcağızdan. Birilerini göndermek zorunda tabii."

Babam kafamı okşadı. "Takma sen kafana. Hiçbir yere gitmeyeceğiz."

Annem dik dik baktı ona. "Ne yapacağız peki?"

Babam rakısından aldığı koca yudumu yüzünü ekşiterek yuttu. "İstifa ederim gerekirse."

"Yanlış konuşuyorsun," dedi annem. "Dua edelim bana da bir kadro çıksın hemen. Çıkar ama, değil mi? Eş durumundan."

Eş durumundan. Adamcağızın hayatı kaymıştı eş durumundan. "Ben İstanbul'dan ayrılamam," dedi içimi parçalayan bir sesle.

Kulüp Rakısı'nın etiketi üzerindeki resme kaydı gözüm. Oturmuş içki içen, şık giyimli iki adam. Bazıları bu ikisini Atatürk ile İnönü'ye benzetir. Benim için onlardan biri babam, diğeri ise Öztürk'tür. Zamanında Beşiktaş'ın altını üstüne getiren Selaltı Sokağı Çetesi'nin değişmez üyesi ve babamın kan kardeşi Öztürk. Babam gibi hayata değil, onbirinde delik kalbine yenik düşen Öztürk. İşte o resimde babamla ikisi, zaman ve mekana dair her tür ıstıraptan azade, bir yandan kafaları çekerken, bir yandan motorların arkasına uzun halatlarla bağlanmış otomobil lastiklerinin içinde, boğazın buz gibi sularında bir yakadan diğerine geçtikleri gençlik günlerini ve yaşadıkları tüm o olağanüstü serüvenleri yad ederler. Hiç kimse dokunamaz onlara. Ne Erdoğan götü, ne de bir başkası.

Bana kalırsa babamın kopamayacağı yer İstanbul değil Beşiktaş'tır. Hayatının hatasını yapıp evlendikten sonra da orada oturmak için epeyi ısrar etmiş. Ama hem ev kiraları daha uygun hem de iş yerine daha yakın diye Anadolu yakasında bir ev tutmuşlar. Bir daha da ayrılamamışlar bu taraflardan. Babam hala Beşiktaş'a gitmeyi sürdürüyordu ama. Hepsi kaderin elinde oyuncak olmuş

eski arkadaşlarıyla görüşmeye. Hayatla tek bağlantısı buydu işte. Pek fazla bir şey değildi ama bunu da elinden almak istiyorlardı. "Ben maçı seyredeceğim," dedi babam elinde üçüncü duble rakısını doldurduğu bardakla sofradan kalkarken. "Yemedin," dedi annem kırgın bir şekilde babamın kuru fasulye dolu tabağına bakarak.

Babam cevap vermedi. Gidip televizyonun karşısındaki kanepeye çöktü. Yanına oturdum. Bana bakıp göz kırptı. "Ne olur maç?" O akşam Beşiktaş'ın Avrupa Kupası maçı vardı. Kesin yenilecektik. Elimi omzuna attım. "Üç sıfır alırız."

Kalkıp annemin sofrayı toplamasına yardım ettim. Ardından annem her zamanki gibi biraz çamaşır yıkaması gerektiğini söyleyerek banyoya kapandı. Ben de derhal mutfağa gidip buzdolabının arkasına istiflenmiş onlarca boş Tekel Birası şişesinin dibinde kalanları diklemeye koyuldum. Babamı düşündüm. Hayatı kaymıştı. Bir gün benimki de kayacaktı. Tayin meselesi gerçekleşirse ölür, diye düşündüm. Erzurum ona mezar olur. Çok efkarlanmıştım. Galiba kafayı da bulmuştum biraz. Balkona çıktım. Hava kararmış, sokak lambaları yanmıştı. Çevrede pek kimse gözükmüyordu. Yandaki dairenin balkonuna göz attım. Alev Abla yoktu ama çiçekleri oradaydı. Derin bir soluk aldım. "Erdoğan gööööt!" diye bağırdım sesim çıktığı kadar. Şişelerden birini daha dikledim. "Erdoğan duble gööööt!" İzin vermeyecektim babamı öldürmelerine. Aniden kendimi dışarı atma isteğiyle dolup taşmıştım. Hızla babamın yanına gittim. Maç başlamıştı. "İzlemeyecek misin maçı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Biraz hava almaya çıkacağım."

Şöyle bir baktı suratıma. "Sen miydin demin bağıran?"

"Biri mi bağırdı? Ne diyordu peki? "

Gülerek bakışlarını televizyona çevirdi. "Gecikme fazla."

Karanlık bastıktan sonra dışarı çıkmak gibi bir alışkanlığım yoktur ama bunu ara sıra yapmaktan zevk alırım. Genellikle aşağı mahalleleri şöyle bir turlar gelirim. Kimi zaman bizim çocuklardan birine rastlayıveririm sokakta.Kimbilir hangi nedenle o da o saatte dışarı çıkmıştır. Geç saatlerdeki muhabbetlerimiz gün içindekiler gibi gürültülü olmaz. Çoğunlukla bir köşede oturup sakin sakin dertleşiriz. Gece hepimizi korkularımıza, acılarımıza daha bir yakınlaştırır. O dalgacı Cemalettin ile Kansız'ın bile nelere taktığını duymak beni her seferinde şaşkınlığa uğratır. İnsanın her şeye rağmen neden bir diğerinin yakınlığına ihtiyaç duyduğunu en iyi böyle zamanlarda anlarım.

İçimden dolaşmak gelmiyordu pek. Apartmanın girişindeki merdivenlere çöküp sırtımı kapıya verdim. Emekli emniyet müdürü Hicabi Bey'in çatı katındaki evinden maç yayını yapılıyordu tüm mahalleye. Altmışlarındaki Hicabi Bey, duvar gibi sağır olduğundan televizyonunun sesini sonuna kadar açardı her zaman. İki katlı ev tamamen ona aitti ama çıkardığı gürültü yüzünden ve çok çekilmez bir adam olduğundan bir türlü alt kattaki daireye kiracı bulamaz, burası hep boş dururdu. Bir de, meslekten gelme bir alışkanlıkla mahallenin asayiş işlerinden sorumlu sayardı kendini. Kavga eden çocuklan ayırır, yanlış yere çöp atanlara çatar, komşular arası ilişkileri düzenlerdi. Biraz bunaktı anlayacağınız. Mahallede in cin top oynuyordu. Kayda değer tek devinim, çöpleri karıştıran sokak köpeklerininkiydi. Baktım, Arap ile Kont da aralarında. Bir koşu yukarıdan fare zehiri getirip zıkkımlandıkları çöplerin içine basmak geçti aklımdan ama kendime yakıştıramadım. Bilmiyorum, belki de sadece üşendim. O ara ayak sesleri çarptı kulağıma. Koşar adım giden birine ait ayak sesleri. Kafamı o yöne çevirince ince uzun bir siluetin bizim sıradaki apartmanlardan birine daldığını

gördüm. Girdiği, Güzelyayla Apartmanı gibime gelmişti ama tam da emin değildim. Şöyle bir bakmak için ayağa kalktım. Bir şey göremedim. Ayak sesleri de kesilmişti. Belki Cemalettin bahçededir de, iki satır laflarız diye Güzelyayla Apartmanı'na doğru bir iki adım atmıştım ki, "Hey delikanlı!" diye seslendi biri. Sesi iyi tanıyordum. Hemen başımı kaldırdım. Alev Abla balkondan bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun dışarıda? "

"Biraz hava almaya çıkmıştım."

"Bu saatte mi? "

Başkası olsa kesin ters bir cevap verirdim ama başımı evet anlamında sallamakla yetindim. "Ne tuhaf çocuksun, dedi. "Sana arkadaşlık edeyim mi?"

Elbette Cemalettin'e bin kere tercih ederdim onu. "Tabii," dedim. "Bekliyorum."

"Tamam. İniyorum şimdi aşağı."

Bir dakika bile geçmeden geldi yanıma. Elindeki paspası kapının önündeki basamağa attı. "Bunun üzerine oturursak üşümeyiz."

İkimiz zorlukla sığıştık küçücük paspasın üstüne. Kıçlarımız birbirine değiyordu. Bunu pek heyecan verici bulamıyordum nedense. Tersine canım sıkılmıştı. Alev Abla'nın da bir kıçı olduğunu fark etmek hayal kırıklığına mı uğratmıştı beni acaba? O da biraz sinirliydi sanki. Konuşmuyordu. Oysa her zaman anlatacak birşeyler bulurdu. Bu manasız temas yüzünden tuhaf bir gerginlik oluşuvermişti aramızda. "Yaş farkı benim için önemli değil," dedim pat diye.

"Ne?" Faltaşı gibi açılmış gözlerini bana çevirmişti.

İki es verdim. "Şaka yapıyorum."

İki es de o verdi. Ama manidar bir sessizlik değildi onunki; sersemceydi. Sonra bastı kahkahayı. "İlahi çocuk!" Elini omzuma koydu. "Doğru ama... Alt tarafı ondört yaş var aramızda. Sen onsekizken ben otuziki olacağım. Uygun sayılır!"

Ne için uygun sayılır? Cidden tuhaf yaratıklar bu kadınlar. Az önce yaptığım espri yüzünden bir düşüp bayılmadığı kalmıştı şimdi de tutup çok daha edepsizce çağrışımlara açık laflar ediyordu. Benim yerimde başka çocuk olsa duyguları incinebilirdi bu yüzden. Neyse ki ben çoktan aşmıştım böyle şeyleri. Ayrıca ben o yaşa gelinceye kadar bu cıvıl cıvıl hayat dolu kızdan eser kalacak mıydı acaba? Huzursuzca kıpırdandığımı hissederek elini çekti. "Seni üzen bir şey mi var? "

"Babamı tayin ediyorlar. "

"Ya? Nereye?"

"Erzurum'a."

"Ne aksilik!" Pek ciddileşmişti birden. "Gelecek sene de okula başlayacaktın."

"Erzurum'da okul yok mu?" diye sordum aptalca bir umutla.

"Olmaz mı hiç canım," dedi. "Vardır ama buradakiler kadar iyi değildir eğitimi bence."

"Okulun canı cehenneme," dedim bu mevzuyu fazla uzatmasın diye. Eğitim denen şeyi ne zannediyordu ki? Okulda insanın asıl öğrenmesi istenen, anlatılan dersler değil ders anlatılırken susması gerektiğidir. Erzurum'da da bu işin kralının yapılacağından emindim. "Beni babamın durumu düşündürüyor. "

Birkaç dakika daha sessiz kaldık. "Sana *Karlar Kraliçesi*'ni anlatmış mıydım?" diye sordu Alev Abla.

Masal? Galiba açmıyordu muhabbetim bu kızı. "Doğrusu pek masal dinieyecek havada değilim. Biraz yürümeyi tercih ederim," diyerek ayağa kalktım. Uzanıp elimi tuttu. İçimde tuhaf bir sıcaklık hissettim. Belki hayat hakkında bu kadar umutsuzluğa kapılmakta aceleci davranmıştım. Belki benim de yolumu gözleyen hoş sürprizler vardı. Daha birkaç saat önce o elim bir sadistin avuçlarında değil miydi? Usulca yerime oturdum yeniden.

"Bu çok güzel bir masal," dedi. "Hem ikimizle de ilgili biraz."

Ya? Demek ikimizle ilgiliydi. Biz ikimizle. Yanağımı öyle bir dişlemiştim ki ağzıma yayılan kanın tadını alabiliyordum. Mümkün müydü acaba? Alev Abla bu renksiz dünyayı sevdirebilir miydi bana? Yıllar sonra geriye baktığımda, her şeye rağmen iyiydi, sokaktan geçen o adamlardan biri haline gelmeme değdi diyebilecek miydim? Ve sonra ruhlarımız el ele uzanacak mıydı sonsuzluğa? "Anlat o zaman."

Yıllar önce okuduğum, hayli uzun bir masaldı anlattığı. Karlar Kraliçesi, işi gücü hainlik ve fesatlık olan Laponyalı bir cadıymış. Sözü geçen pis karı öyle bir ayna yaptırmış ki, bu aynaya yansıyan tüm görüntüler güzelliklerini yitirir, iğrenç ve kötücül şeylere dönüşürmüş; dünyayı bir kez oradan görenler anında taş kalpli, berbat insanlar oluverirlermiş. Karlar Kraliçesi'nin çömezleri, dalgayı yeryüzünün her köşesine götürüp milletin suratına tutarlarmış. Kraliçe de bundan sapıkça bir zevk alırmış. Fakat uçarak seyahat ettiklerini çıkarsadığım bu geri zekalı çömezler bir gün aynayı ellerinden düşürüp kırmışlar. Gelin görün ki, bu kaza hiç de insanlığın hayrına sonuç vermemiş. Tuzla buz olan aynanın tozları kuzey rüzgarlarıyla dünyanın dört bir tarafına dağılıp, onun bunun gözüne girmiş; ortalık bok heriflerden geçilmez hale gelmiş. Kay adlı oğlan ile Gerda adlı kız, birbirine bitişik iki evin tavanarasında oturan iki ailenin sevimli çocuklarıymış ve birbirlerine bayılırlarmış. Karşılıklı odalarının pencere kenarında birer sandık dururmuş. Her iki sandığın içinde de aşklarının simgesi olan bir gül fidanı bulunurmuş. Bu ikisi yaz aylarında sürekli birlikte takılır, çayırlarda hoplayıp zıplar, çoğunlukla da balkondan birbirlerinin evine falan girip, pis günahları boynuna, herhalde birtakım haltlar karıştırırlarmış. Ne var ki kışın ana babaları onları sokağa bırakmadıkları için buluşup oynaşamazlarmış. Üstelik pencerelerini kaplayan buz, birbirlerini görmelerini bile engellermiş. Ama onlar pes etmez, bir demir parayı şöminede ısıtıp cama dayarlarmış. Camın üzerinde oluşan küçücük deliğe gözlerini dayayıp birbirlerine bakarlarmış. O kadar saplantılılarmış yani. Ha bir de Gerda'nın durup durup söylediği aptalca bir şarkı varmış: "*Güller açıp solacak/ Gök meleklerle dolacak.*" Tahmin edebileceğiniz gibi bir gün Kay'ın gözüne o aynanın zerrelerinden biri kaçmış ve o sevgi dolu, sünepe çocuk yerini soğuk, ukala bir seks manyağına bırakmış. Kısa bir süre sonra da basıp Karlar Kraliçesi'nin Laponya'daki sarayına gitmiş. Gerda da herhalde kendisiyle evlenecek başka bir salak bulamayacağından korktuğu için onun peşine düşmüş. Yol boyunca ne badireler atlatmış, ne insanlarla karşılaşmış. Hırsızlar, uğursuzlar, konuşan kargalar, lezbiyen büyücüler... Doğrusu bunlardan birinin hikayesi bana da dokundu azıcık. Onu

anlatmadan geçemeyeceğim. Gerda oradan oraya sürüklenirken, meyve ağaçları ve her türden çiçeklerle dolu harika bir bahçesi olan bir evin kapısını çalmış. Ev sahibesi, iyi yürekli, yaşlı bir büyücüymüş. Kadın, hikayesini dinledikten sonra Gerda'yı evine almış. Ona süper bir oda tahsis etmiş, karnını en güzel yiyeceklerle doyurmuş, saçlarını altın taraklarla taramış vesaire. Meğerim o da ne zamandır bir kızı olsun istermiş. Bu yüzden bağlanıvermiş Gerda'ya. Zaten homini gırtlak bir kız olan Gerda, ekmek elden su gölden yaşayıp giderken biraz da kadının büyülerinin etkisiyle nereden gelip nereye gittiğini unutuvermiş. Fakat büyücü kadın Gerda'nın o angut Kay için kendisini terk etmesinden hala çok korkarmış. Gerda bahçede gezerken Kay ile aşklarının sembolü olan gülleri görüp de her şeyi hatırlayıvermesin diye bir gece gidip o güzelim bahçesindeki güllerin hepsini tek tek ezmiş. Ne var ki Gerda bir gün yaşlı büyücünün beresinin üzerindeki bir gül işlemesini görmüş ve hafızası yerine gelmiş. Nankör, kadıncağıza yaptıkları için bir teşekkür bile etmeden ağlaya zırlaya oradan kaçmış. Bu arada Kay, Laponya'da gününü gün etmekteymiş. Karlar Kraliçesi, artık bunda ne bulduysa, bir dediğini iki etmiyormuş. Kay otuzbir çekmekten artan vaktinin büyük bölümünde buzdan heykeller falan yapıyormuş. Gerda, Karlar Kraliçesi'nin "evde" olmadığı bir gün pat diye çıkagelmiş. Haliyle, Kay'ın fena halde tadı kaçmış. Ne ki, kız oralı değilmiş. Kay'a sarılmaklar, yavşamaklar falan; yalakalığın bini bir para. Kay da bakmış kızın laftan anladığı yok, Allah yarattı dememiş, vermiş buna sopayı. Yer misin, yemez misin gibilerinden. Fakat karıda numara çok. Derhal başlamış, "*Güller açıp solacak/ Gök meleklerle dolacak,*" diye şakımaya. Bu şarkıyı duyan Kay'ın gözlerinden bir damla yaş süzülmüş. İşte o anda gözüne kaçan cam parçacığı da çıkıp gitmiş. O zaman dünyayı yine eskisi gibi görmüş, Gerda'yı ne kadar sevdiğini hatırlayıvermiş falan fıstık. İkisi birlikte, yaşadıkları onca maceradan sonra bile, dirhem olgunlaşmamış aynı gerzek çocuklar olarak evlerine, ninelerinin dizlerinin dibine geri dönmüşler.

Alev Abla, bir haller yaparak masalı bitirdikten sonra, oturup iyi niyetle düşündüm bunun bizimle ilgisi nedir diye. Pek mantıklı bir sonuca varamadığımı söylemek zorundayım. Haydi diyelim komşu evlerde oturan Kay ile Gerda biz ikimizi temsil ediyordu. Dünyayı o lanetli aynadan gördüğüm de iddia edilebilirdi doğrusu. Peki, Karlar Kraliçesi kimdi? Erdoğan Bey herhalde. Yani ben Erzurum'a ya da cehennemin dibine bile gitsem Alev Abla gelip beni bulacak mıydı? Bu muydu yani? Ağzından çıkanı kulağının duyduğundan emin değildim. "Çok güzel bir masalmış," dedim.

"Benim de en sevdiğim masaldı bu küçükken," dedi Alev Abla gözlerinin önüne düşen sarı bir bukleyi kenara çekerek. Yine elimi tutup ayağa kaldırdı beni. "Haydi girelim artık içeri."

Kapıyı açmak için ayağa kalkıp cebimden anahtarlarımı çıkardığım sırada, önce müthiş bir şangırtı, hemen ardından da yere düşüp parçalanan bir şeyin sesini duydum. Hemen sokağın ortasına fırlayıp gürültünün nedenini araştırdım. Eski tip, büyük bir radyo karşı kaldırımda darmadağın duruyordu. Kafamı kaldırınca Hicabi Bey'in oturduğu çatı katının camlarından birinin kırılmış olduğunu gördüm. O anda, bir tablo aynı dairenin diğer camını tuzla buz ederek aşağı indi. Birkaç saniye sonra yola vazolar, fotoğraf çerçeveleri ve bin türlü ıvır zıvır yağıyordu. Derhal olay yerine gitmek üzere hareketlendim. "Nereye gidiyorsun? Dur!" diye bağırıyordu Alev Abla arkam dan. Bir koşu apartmana dalıp, Hicabi Bey'in dairesine çıktım. Kapı aralıktı. İçeriden yükselen tiz ve histerik haykırışlar televizyondan bangır bangır bağıran maç spikerinin sesine karışıyordu. Cesaretimi toplayıp eve girdim. Girişteki portmanto ve ayakkabılık yere devrilmişti. Karşıdaki yemek masasının çevresindeki sandalyeler de aynı durumdaydı. Yerler cam kırığı içindeydi. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, odanın görüş alanım dışında kalan sol yanından bir ifrit korkunç bir çığlık atarak fırlayıverdi. "Lol, lol," şeklinde sözlere sahip manyakça bir şarkı tutturarak yemek masasının etrafında dönmeye başlayan bu garip yaratık, Deli Ertan'dan başkası değildi. İlk şaşkınlığımı

üzerimden attıktan sonra, "Ertan, ne bu hal yahu?" diye sordum.

Ertan bana yanıt vermeye niyetli gözükmüyordu. Masada duran tabak çanağı sağa sola fırlatmakla meşguldü. Kafamı gözümü kollayarak birkaç adım daha attım. Televizyonun sesi az önce Ertan'ın bittiği taraftan geliyordu. Sola dönünce bağıran televizyonu ve tam karşısındaki, bana arkası dönük duran iki kişilik kanepeyi gördüm. Hicabi Bey'in tıraşlı ensesi kanepenin sağ başına dayanmıştı. Ona seslendim ama tınmadı. Sağırdı tabii. Yanma gittim. Gözünü kırpmadan televizyona bakıyordu. Ağzı açıktı. Kanepeye paralel yerleştirilmiş uzun sehpanın üzerinde bir meyve tabağı duruyordu. Hafifçe omzuna dokundum. Hala kımıldamıyordu. Birden boynundaki kızıl yarık dikkatimi çekti. O zaman gömleğinin ve kolunun altına sıkıştırdığı küçük yastığın gerçek renginin kırmızı olmadığının ayırdına vardım. Gerçek dank ediverdi kafama. Hicabi Bey artık bir cesetti. Biri onun gırtlağını kesmişti. Yerde, sehpanın ayaklarından birinin yanında duran ekmek bıçağıyla. Biri? Dehşet içinde arkamı döndüm. Deli Ertan kanlı ellerini ileriye uzatmış üzerime doğru koşuyordu. Ne yerimden kıpırdayabildim ne bir ses çıkarabildim. Kanım donmuştu. Deli Ertan kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırdıktan sonra kendi çevresinde dönmeye başladı. Kafamı bir yerlere çarpa çarpa öldürecek herhalde diye düşünüyordum. Ancak o halde üç beş tur atmasına rağmen bana zarar verecek bir şey yapmamıştı. Sadece, "lol, lol," diye bağırıyordu. İşin doğrusu, beni büyük bir dikkatle, hatta sevgiyle sarmaladığını bile söyleyebilirdim. Belki korkumun hafiflemesi nedeniyle televizyondan gelen sesler algı eşiğimden geçiverdi. Göz ucuyla maça şöyle bir bakınca durumu anladım. Deli Ertan sadece Beşiktaş'ın az önce attığı golün sevincini paylaşıyordu benimle. Rahat bir soluk aldım. O gün ikinci defa kefeni yırtıyordum. Birden aklıma tuhaf bir soru takıldı. Acaba Hicabi Bey ölmeden önce golü görebilmiş miydi?

üç

ilahi adalet, ömürsün

Karakola varıldığında polisler, Deli Ertan'ı büyük bir minibüsten yaka paça indirdiler. Babam ile beni ise biraz daha kibarca sayılabilecek bir biçimde, eski model bir Renault'dan. Deli Ertan nezarethaneye yollanırken bir polis memuru bize kendisini takip etmemizi işaret etti. Karakolun giriş katında, arka taraflardaki bir odanın kapısına kadar yürüdük birlikte. Babam da ben de bir saattir tek kelime bile etmiş değildik ama memur yine de işaret parmağını dudaklarına götürerek bize sessiz ol komutu verme gereği duydu. Belli ki odadakinden çekiniyordu. Kapıyı hafifçe tıklatıp kafasını içeri uzattı. "Komiserim yok mu Adem Abi?"

"Maçı seyretmeye kahveye indi," dedi içerideki. "Bence oradan da eve kaçar artık."

"Burada bir çocuk var. Bir cinayete tanık olmuş. İfade verecek."

"Savcı gelmedi mi olay yerine?"

"Yok," dedi bizimki. "Arkadaşlar bekliyorlar hâlâ. Maçtan sonra gelir diye tahmin ediyoruz. Bence komisere bir haber etsen iyi olur. Savcı gece yarısı pat diye düşüp bilgi almak isterse zor durumda kalmayalım." Ne memleket, diye düşündüm, ortada bir cinayet var ve polisler ile savcılar televizyonun karşısında oturmuş, maç bitmeden parmaklarını bile kımıldatmıyor. İşin tuhafı, katiller de cinayet mekanında aynı işi yapıyor olduklarından bu durum hiçbir soruna yol açmıyor.

"Bana ne lan! Çobanı mıyım ben komiserin?" diye yanıtladı diğeri, profesyonelce bir asabiyetle.

Memur bize dönüp, "Girin içeri. Burada bekleyeceksiniz," dedi. Gitmeden önce de sanki arkadaşıyla arasındaki konuşma bizim önümüzde gerçekleşmemiş gibi ekledi: "Komiserim olay yerinde incelemede. Az sonra gelir." Onu ayıplamıyordum tabii. Vatandaşa işlerin yolunda gittiği hissini vermek vazifesinin bir parçasıydı. İkna edicilik konusunda daha gelişkin yöntemlere sahip bulunmayışını da genel pratiğine vermek lazımdı.

Girdiğimiz odada, birbirine dikey konumda yerleştirilmiş iki adet tipik devlet dairesi masası bulunuyordu. Biraz daha büyük ve boş olanı, komisere aitti belli ki. Diğerinde ise kır saçlı, kırışıklarla dolu suratına fazlasıyla büyük gelen gözlükler takmış, kırk yaşlarında bir polis oturuyordu. Adem Abi. Tek eliyle tuttuğu dörde katlanmış gazeteden kafasını bile kaldırmadan, "Oturun," dedi bize. Gereğini yaptık.

"İfadeyi siz alamaz mısınız?" diye sordu babam.

Kanunun gücü ters ters baktı ona. "Komiser alacak."

Babam yüzünü ekşiterek masanın üzerindeki gazete yığını içinden bir tanesini önüne çekip bulmaca sayfasını açtı. Ben de oturduğum yerden, komiserin makamının hemen ardındaki panoya asılı bir intihar vakası tutanağını okumaya koyuldum. Tutanağı hazırlayan kişinin okuma - yazmayla

ilişkisinin bizim Hakan'ınkinden bile beter olduğunu söylemeliyim ama vaka hayli ilginçti. Canına kıyan, otuzüç yaşında bir hemşireymiş. Kadın kendisiyle aynı hastanede çalışan, evli bir kalp cerrahıyla yasak aşk yaşıyormuş. Derken adam onu terk etmiş. Kadın da bir gün elinde bir tabancayla herifin odasına dalıvermiş. "Yüreğime bak," dedikten sonra da sıkmış kendi kalbine kurşunu. Doktor, kadını ameliyata almış hemen. Hemşirenin canını kurtaramamış ama yüreğini görmüştür çaresiz. Bu özkıyım davranışının aslında dünyadan çekip gitmeye değil, bir biçimde yaşamı sürdürmeye dönük olduğunu düşündüm. Diğer bir deyişle, hemşirenin bedeni ölse de, tinsel varlığı son nefesini verene kadar doktorunkinden ayrılmayacaktı.

Babamın sorusu beni düşüncelerimden kopardı. "Bir parçadaki notaların, ara vermeden birbirine bağlanarak söylenebileceğini veya çalınacağını anlatır, altı harfli, üçüncü harfi 'g'."

"Legato," dedim.

Adaletin pençesi koca gözlüklerinin ardından bana şöyle bir baktı. Babamın soruları bitmemişti. "Doymuş hidrokarbon. Son harfi 'n'." "

Etan."

İyilerin dostu, kötülerin amansız düşmanı gürültülü bir şekilde boğazını temizleyip, "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu bana sertçe. Sanki cinayeti benim işleyip işlemediğimi soruyordu.

En sinir bozucu tavrımla beş saniye kadar konuşmadan gözlerinin içine baktıktan sonra babama döndüm, "Ben kaç yaşındayım baba?

"Babam bıyık altından güldü. "Beş."

Sol elimin üç parmağını gösterdim adaletin ateşli savunucusuna. "Kanun namına beş."

Kadife eldiven içindeki demir yumruk babama dönüp homurdandı. "Bu ne biçim çocuk yahu? "

"O biçim çocuk," dedi babam tükenmez kalemini parmaklarında çevirerek.

Takip eden yarım saat, kanun adamının masasındaki telefonu yirminci çalışından sonra tehditkar bir "alo"yla açışı, arayanın bir ahbabı olduğunu anladıktan sonra kendisiyle sulu bir muhabbet yürütüşü ve ara ara dışarıdan gelen ne idüğü belirsiz gürültülerle geçti. Derken kapı açıldı ve yalnız savaşçı zınk diye ayağa dikildi. Bir yandan da panik içinde sigarasını kül tablasında söndürmeye çalışıyordu. "Komiserim!" Halk kahramanının bu denli telaşlanmasına yol açan genç ve havalı polis, başıyla hepimizi selamlayarak masasına yöneldi. Bu arada malımızın, canımızın güvencesi, üniformasının eteklerini çekiştire çekiş tire raporunu veriyordu. "Komiserim cinayetle ilgili olarak komiserim... Bunlar tanık komiserim. Çocuk cinayeti görmüş komiserim..."

"Tamam tamam, telefonla arayıp haber verdiler," dedi yeni gelen. Babama elini uzatıp kendini tanıttı. "Komiser Yardımcısı Onur Çalışkan. Size bazı sorularım olacak."

"Müsaade ederseniz önce benim size bir sorum olacak," dedi babam.

Genç polis şaşkınlıkla baktı ona. "Buyurun?"

"Maç kaç kaç bitti?" "Dört bir yenildi Beşiktaş," diye yanıtladı komiser yardımcısı bir karış suratla.

Güvenlik güçleri, babamın gönül verdiği takımın oyuncularını, yöneticilerini, renklerini, gelmişini ve geçmişini kalaylayışını saygıyla dinledikten sonra işlemleri başlattılar. Kimlik tespiti, adres falan gibi ayrıntılar geçildikten sonra her şeyi anlattım. Yalnız Hicabi Bey'in evinden aşağı eşyalar yağmaya başladığında kapının önünde tek başıma oturduğumu söyledim. İşin içine gereksiz yere Alev Abla'yı karıştırmayı istemiyordum.

"Ne yapıyordun peki o saatte dışarıda?" diye sordu Onur Çalışkan.

"Suç mu?" diye terslendim. İşime burnunu sokanlardan hoşlanmam.

Beklediğim gibi nobranlaşmadı ama eleman; tersine bir kahkaha attı. "Kız meselesi falan mı var yoksa? Anlayalım yani."

Sanırım pancar gibi kızarmıştım. Babam girdi hemen araya. "Kapının önünde arkadaşlarıyla toplanırlar öyle bazı akşamlar. "

Onur Çalışkan neredeyse sevecen bir tavırla bana baktı. "Bu akşam kimlerle beraberdin?"

"Söylediğim gibi, yalnızdım."

Bu arada caydırıcı güç hesapta ağzımızdan çıkanları yazıyordu. Ne kadarını duyduğunu, ne kadarını uydurduğunu Allah bilir artık. "Pekala," dedi komiser yardımcısı. "Şimdi gelelim maktule. Hakkında ne biliyorsunuz? "

"Emekli emniyet müdürüydü," dedi babam.

Onur Çalışkan yumruğunu masaya öyle bir hışımla geçirdi ki, gözlüklü süvari yine ayağa fırladı. "Nasıl bildirmezsin öldürülenin bir emniyet mensubu olduğunu?"

"Vallahi sordum, bana da bir şey söylemediler komiserim... "

Nasıl da hemen satıvermişti bizi güç ve cesaretin timsali. Yazıklar olsun diye geçirdim içimden. Ama paçayı o kadar kolay kurtaracağa benzemiyordu amirinden. "Nasıl söylemezler! Sen ne dediğinin farkında mısın Adem? Baş komisere anlatacaksın derdini."

"Komiserim o şekil değil," diye zırvalayarak ona doğru hamle etti çevik güç, çelik irade. Arkadaşına, ben onun çobanı mıyım dediği zamanki tafrasından eser kalmamıştı. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Biz orada olmasak eminim ayaklarına bile kapanırdı komiserinin. İnsan bu hallere düştükten sonra aynaya nasıl bakardı ki? Yüzmilyonlarca insan nasıl bakıyorsa öyle herhalde.

"İşimiz bittiyse biz gidelim artık. Annesi meraklanmıştır," dedi babam. Bu 'aile içi' tatsızlığa tanıklık etmek onun da canını sıkmıştı belli ki.

Onur Çalışkan parmaklarını saçlarının arasından geçirerek derin bir soluk aldı. Sinirleri üzerinde hakimiyet kurmaya çabaladığını anladık biz de. Bu numaraları Amerikan filmlerinden öğreniyorlar hep. "Afedersiniz. Henüz bitmedi. Beş dakika sonra göndereceğim. Arkadaşlar bırakırlar sizi evinize. Şimdi bana Hicabi Bey hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın."

"Yalnız, biz bir saattir buradayız, ben de paketi evde unutmuşum telaştan," diyerek ceketinin ceplerine vurdu babam.

Kahraman şerif yerinden fırladığı gibi babama Samsun sigarasından ikram edip, bir de yaktı. "Siz içmiyordunuz değil mi komiserim?"

"Yok, içmiyorum," dedi Onur Çalışkan.

"Doğrusu çok fazla bir tanışıklığımız yoktu kendisiyle," diye başladı babam sigarasının dumanını havaya savurarak "Üç beş kere ayak üstü laflamışızdır en fazla. Yolda birbirimize rastlarsak merhabalaşırdık. Hepsi bu. Yalnız yaşardı. Kendisinden bayağı genç bir karısı vardı ama iki üç yıl önce öldü. Trafik kazasında galiba. Büyük oğlu subaydı zaten. Hafta sonları ve tatiller dışında pek gözükmezdi ortada. Öbürü de bu yıl başında İstanbul dışında bir üniversite kazanıp gitti; ama nereye derseniz, onu bilemiyorum."

"Oğullarının isimleri?"

"Büyüğü Şemi, küçüğü Rebi," dedim. Ömür boyu unutulmayacak türden isimler. "Rebi Abi, Uludağ Üniversitesi'nde okuyor. Bursa'da." Rebi Abi hayatta tanıdığım en sivri zekalı insandı. Şemsiyeden paraşütler falan yapıp üçüncü kattan aşağı atlardı. Bir iki kere muhabbet etmişliğimiz de vardı. Semtimizdeki pek çok apartmanı kömürlüklerinden birbirine bağlayan bir gizli geçidin varlığını da ondan öğrenmiştim. Hatta dediğine göre yıllar önce kimbilir hangi maksatla yeraltında açılmış bir tünel, birkaç noktada sokakların bir yanından diğer yanına geçmeyi dahi mümkün kılıyordu. Kimbilir ne kadar uğraşıp dev gibi bir haritasını çıkartmıştı bu bölgenin. Bir de üzerine ispirtolu kalemle "*top-secret*" yazmıştı. Yunan askerleri evini hasarsa nasıl kaçacağının plan ve projeleri üzerinde çalışıyormuş gece gündüz. Böyle manyakça bir Yunanlı korkusu vardı.

"Peki Hicabi Bey hakkında daha ayrıntılı bilgi alabileceğimiz birilerini tanıyor musunuz?"

Babam birkaç komşunun adını verdi, bir de bakkalın. Cidden çok sohbet ederlerdi bakkal Yakup ile rahmetli. Daha doğrusu Hicabi Bey memleketin ahvali üzerine atıp tutar, Yakup da kafasını sallardı.

Onur Çalışkan düşünceli bir havayla bana döndü. "Kapının zorlanıp zorlanmadığını fark edebildin mi? "

"Pek dikkat etmedim ama zorlandığına dair bir şey hatırlamıyorum."

"Bu doğruysa katili... Neydi adı? "

"Deli Ertan," dedim.

"Deli Ertan'ı kendisi içeri almış demektir. Bu Deli Ertan'ın Hicabi Bey'e diş bilemesine sebep olacak herhangi bir şey biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Birkaç kez Ertan'ı fırçaladığını hatırlıyorum ama Hicabi Bey herkesi fırçalardı zaten."

"Nasıl fırçalamak? Döver miydi mesela? "

"Yok canım. Bağırırdı işte, şunu yapma bunu etme diye. Hatta bana kalırsa bağırdığının farkında bile değildi. Çok ağır işitirdi kulakları Hicabi Bey'in."

"Peki ikisi arasında başka bir alaka geliyor mu aklına? "

Bir an durup düşündüm. "Evet. İkisi de deliydi."

Detektifler kralı, eski bir emniyet görevlisi hakkındaki yorumumu duyunca, yazmayı kesip beni tutuklasa mı acaba diye komiserinin gözünün içine baktı ama onun güldüğünü fark edince o da pişmiş kelle gibi sırıttı. İlle şansımı zorlayacağım ya, "Zararsız delilerdi ikisi de," diye ekledim.

Onur Çalışkan kafasını kaşıdı. "Rahmetliyi bilemiyorum ama öteki için pek zararsız denemeyeceği ortada."

"Ben Deli Ertan'ın böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum," dedim.

"Hakikaten, karıncayı bile incitemez Ertan," diye onayladı babam.

"Onu siz biraz zor bilirsiniz ," diyerek kalemini babamın burnuna doğru salladı zehir hafiye. "Biz ne adamların ne işler çevirdiğini gördük burada."

"Biraz şu Deli Ertan'dan söz edin bana," dedi Onur Çalışkan. "Ne zamandır sizin mahallede? Kimi kimsesi var mıdır? "

"Biz mahalleye taşınalı iki yıldan fazla zaman geçti, bildim bileli Ertan bizim oralarda gezer," dedi babam. "Zavallının tekidir. Kimsesi yok bildiğim kadarıyla. Öyle, kendi kendine konuşup havalara baka baka dolanır durur. Yazın sokaklarda, kışın saçak altlarında yaşar. Mahalleli buna eski giysiler, biraz da yiyecek verir. Şimdiye kadar hiçbir taşkınlığını falan görmedim. Zaten çok korkaktır. Höt desen kaçacak delik arar. "

"Bu doğru," dedim. "Çocuklardan bile korkar. Bizim namussuzlar da ona epeyi eziyet ederler. Bu yüzden birini öldürecek olsa, Kansız Celal ile Cemalettin, Hicabi Bey'den çok önce gelir. "

"Peki cam kırılmadan önce senin dikkatini çeken herhangi bir şey oldu mu? Hicabi Bey'in apartmanına girip çıkan ya da ortalıkta dolaşan şüpheli bir şahıs?"

"Tabii ya!" diye bağırdım. "Nasıl da aklıma gelmedi daha önce!"

"Ne? Ne?" diye bana doğru eğildi komiser yardımcısı.

"Olaydan on beş yirmi dakika önceydi sanırım. Birinin o taraftan koşarak uzaklaştığını gördüm. "

Nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum. Aslında önce ayak seslerini duydum. Sonra şeye girdi..." İyiden iyiye heyecanlanmıştı genç polis. "Haydi çocuğum söyle. Nereye girdi?"

Vereceğim ifadenin doğurguları yıldırım hızıyla geçti kafamdan. Güzelyayla Apartmanı'nın adını verirsem Gazanfer'in göt altına gideceği kesin gibiydi. Polislerin onu iyice bir ıslatmasından

kuşkusuz büyük zevk duyardım ama masum birine iftira atmak da istemiyordum. Öte yandan, o anda kuşkuları Deli Ertan'dan biraz olsun uzaklaştıracak başka bir yol gözükmüyordu. Kararımı verdim. "Galiba Güzelyayla Apartmanı'na. Ama tam da emin değilim."

"Doğru söyle. Tanıyor musun o kişiyi?" diye ayağa kalkıp üzerime doğru eğildi Onur Çalışkan. Üzerimde manevi baskı kuracaktı aklınca. Her tarafı baskı olsa kaç yazardı ki? Beni yıpratan kendi iç hesaplaşmamdı.

Babam ateşli polisi omzundan tuttu. "Memur Bey sakin olun. Ne biliyorsa söylüyor işte çocuk. "

Saçmaladığını anlamış olacak ki, Onur Çalışkan özür dileyip yerine oturdu. Doğrusu meslektaşlarının çoğunda bulunmayan nezaketini takdir ediyordum.

"Dediğim gibi onu doğru düzgün göremedim," dedim. "Tek söyleyebileceğim ince biriydi. Uzunca boylu."

"Bu tanıma uyan birini tanıyor musunuz orada oturan?"

İşte zurnanın zart dediği yere gelmiştik. Ne yapacağıma karar veremiyordum bir türlü. Gazanfer'in ismini vermeli miydim acaba? İşin doğrusu, Erkin ile Koray ya da Zafer Abi de bu tanıma pekala uyuyordu. Ağlamaya başlamayı bile düşündüm. Neyse ki babam yetişti imdadıma bir kez daha. "Onu da siz bulacaksınız artık. Görmüyor musunuz çocuğun ne hale geldiğini? Bırakın da gidelim artık!"

Onur Çalışkan kısa bir tereddüt anından sonra koltuğuna yığıldı. Kesin o gece nöbetçi olduğu için kaderine lanet okuyordu içinden. "Haklısınız. Tamam. Belki çocuklar deliden birşeyler öğrenebilmiştir. Adem ! Git bir sor bakalım durumu."

Yaptığı ihmalkarlığı amirine unutturmak için uygun fırsatı kollayan adaletin kılıcı, "Emredersiniz komiserim!" diye bağırdıktan sonra koşarak vazifesini yerine getirmeye gitti.

"Cinayet gözünün önünde işlendiyse bile size bilgi verebileceğini sanmıyorum," dedim. "Buraya getirilirken iki kere bayıldı korkudan. Birşeyler öğrenmek istiyorsanız ona daha yumuşak davranmalısınız. "

Onur Çalışkan parmağıyla beni işaret ederek, "Bunu neyle besliyorsunuz?" diye sordu babama.

"Çok yoruldum," dedim. Yorulmuştum.

"Tamam ufaklık," dedi polis. "Artık gidebilirsin. Yalnız savcı seninle görüşmeyi isteyebilir, haberin olsun. Şimdi telefon edip bir araç ayarlayacağım size."

"Teşekkür ederiz. Araca gerek yok," dedi babam ayağa kalkarak. "Yürüyerek gideriz."

Çıkmadan önce Onur Çalışkan babama sessizce birşeyler söyledi. Şehirden ayrılmayın, çocuğa göz kulak olun falan türünden birşeylerdi sanıyorum. Memur Adem gibilerle kıyaslanınca hiç de fena adama benzemiyordu komiser yardımcısı Onur Çalışkan. Biraz hayat deneyimi onu daha da olgunlaştırabilirdi. Kirletebilirdi de tabii. Aslında bu olasılık akla daha yakın geliyordu.

Eve dönüş yolunda babamla hiç konuşmadık Eminim o da kaygılıydı ve bana sormak istediği

şeyler vardı ama suskunluğuma saygı göstermeyi tercih etti. Ben de içimden bir aferin verdim kendisine. Annemin aynı hassasiyetle davranacağından pek emin değildim ama. Hiç değilse o gece üstüme gelmemesi için dua ediyordum.

Annem kapıyı açtığı anda yüzüne bile bakmadan banyoya hareketlendim. "Ben bittim. Hemen yatacağım."

Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra odama kapandım. İçeride annemin babamı soru yağmuruna tuttuğunu işitebiliyordum. Pijamalarımı giyip yatağa girdim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ne var ki bir türlü gevşeyemiyordum. Beynim gün içinde yaşadığım olaylarla ilgili görüntüleri kopuk kopuk, rastlantısal bir şekilde fırlatıyordu. Bu karanlık hayaletleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştıkça onlar daha beter hücum ediyorlardı. Bütün duyularım zıvanadan çıkmıştı. Annemin sesi, yanağıma değen yorgan, tavandan sarkan avize... Hepsi beni delirtiyordu. Perişan bir haldeydim. Sonunda boğuşmaktan vazgeçip yataktan çıktım. Gidip etajerimden Gönül Teyze'nin hediyesi, oyuncak tabancayı çıkardım. Şarjörüne kırmızı renkli plastik bir mermi yerleştirip tekrar yatağa döndüm. Oturur vaziyette sağ tarafımdaki pencerenin perdesini aralayarak dışarı baktım. Bunu hemen hemen her gece yaparım aslında. Sanki pencerenin öbür yanında Tanrı'yı görüverecekmişim ve o bana her şeyin bir şakadan ibaret olduğunu açıklayacakmış gibi tuhaf bir hissim vardır. Üstelik keman biçimli kafası ve şakaklarında iyice seyrelmiş saçlarıyla havada süzülürken hayal ettiğim bu Tanrı, üst kat komşumuz Hasan Amca'ya fena halde benzemektedir. Bunun nedenini kısa bir süre önce anladım. Babam bana yüce yaradandan söz ederken, onun yukarıda yaşadığını anlatmıştı. Benim için yukarıda yaşayan kişi Hasan Amca'ydı. Neden karısı Sevim Teyze değil de Hasan Amca? Erkek egemen kültür yüzünden mi? Bunlar nasıl işleniyordu beyinlere? Aniden yorganı kafama çekip tabancayı şakağıma dayadım ve tetiğe bastım. Kafatasımda tatlı bir zonklama hissettim. Fiziksel acı düşünceleri dağıttı. Gerisini hatırlamıyorum.

dört

ofisteki sosyopat

Ertesi gün uyandığımda vakit öğleni bulmuştu. Hemen salona gidip pencereden sokağı kontrol ettim. Özel bir hareketlilik göze çarpmıyordu. Kafamı kaldırıp Hicabi Bey'in dairesine baktım. Camlar kırıktı. Evet, bir önceki gün yaşadıklarım gerçekti. Gerçek ne demekse? Çabucak bir kahvaltı edip aşağı indim. Bir an önce çocukları bulmak istiyordum. Ortalıkta olmadıklarına göre ya Cemalettinler'in bahçesindeydiler ya Yükseller'in. Açıkçası Güzelyayla Apartmanı'na gitmeyi pek yemiyordu gözüm. Dosdoğru diğer adrese yöneldim. Yüksel'in babası fotoğrafçıydı. Sanatçı falan değildi ama; kıç kadar bir stüdyoda sabahtan akşama vesikalık fotoğraf çekerdi. Bizim sokağı dikine kesen caddenin üzerindeki iki katlı müstakil bir evde oturuyorlardı. Tepesi tamamen asmalar, hanımeliler ve daha bir sürü başka bitkiyle kaplı çok bakımlı bir bahçeleri vardı. Özellikle de evin girişine çıkan merdivenlerin altındaki boşluk müthiş bir toplantı mekanıydı. Mahalle savaşlarında orayı üs olarak kullanırdık bu yüzden. Kapının üzerinden atlayarak daldım bahçeye. Kansız, Hakan ve Yüksel merdivenin altındaydılar. Hakan'ın sırtında okul üniforması vardı. Çantası da bir köşeye fırlatılmış duruyordu. Okuldan çıkıp doğruca oraya gelmişti demek ki. Yanlarına gidip, "Merhaba," dedim. Hakan'a özel bir selam çakmayı da ihmal etmedim tabii. "Oya ile Kaya' dan ne haber? "

Hakan yüzünü ekşitti. "Sorma yahu... Yine bir sürü ödev verdi öğretmen. "

Ödevlerin içeriğine dair ayrıntılı bilgi vermeye hazırlanıyordu ki, "Aman," diye kestim sözünü. "Benden uzak olsun. "

"Hicabi Amca öldürülmüş dün," dedi Kansız Celal. "Sen uyuyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Gırtlağı kesildiğinde oradaydım."

Hakan doğuştan ağlamaklı bakan gözlerini bana çevirdi. Yüksel her zamanki nezleli, boğuk sesiyle, "Ne?" dedi.

Kansız Celal farkını ortaya koydu tabii. "Bırak oğlum palavracıyı," diyerek güldü. Yine de sözlerimin onu da çok meraklandırdığından emindim.

"Doğru söylüyorum," dedim. "Dün bütün gece karakoldaydık babamla." Farkındaydım bunu açıklayarak hata yaptığımın ama şöyle sıkı bir etki yaratma isteğime karşı duramamıştım. Madem bir kere yumurtladık bari tadını çıkartalım diye düşündüm. Elimin altındaki osuruk ağacından ince bir dal kopartıp dişlerimin arasına sıkıştırdım, ağır hareketlerle merdivenin kenarındaki taş yükseltiye çöktüm, verdim bakışları uzaklara. Çatlayacaktım havadan. Hepsi çevremde kümelendikten sonra olup bitenleri anlattım onlara. Tabii Güzelyayla Apartmanı'na giren esrarengiz yabancı bölümünü atlayarak. Hikayenin Gazanfer'in kulağına gitmesi riskini göze alamazdım henüz.

Ben bitirdikten sonra bir süre düşünceli kaldılar. Galiba biraz kıskanmışlardı beni yaşadıklarımdan dolayı. İlk konuşan Yüksel oldu. "Deli Ertan'a bak be ! Nasıl kesmiş adamı kıtır kıtır."

"Onu benim de aklım almıyor," dedi basamaklardan birine oturmuş burnunu karıştıran Kansız. "Hayreti mucip bir şey yani."

"Deli oğlum herif," dedi Hakan. "Adı üstünde, Deli Ertan."

"Bana sorarsanız deliliğiyle bir ilgisi yok," dedim. "Bana bu cinayeti aylardır planladığını söyledi."

"Deme yahu," diye atladı sazan Hakan. "Başka bir şey dedi mi peki? "

"Tabii. Bu daha başlangıç. Benimle uğraşan herkese tek tek ödeteceğim bunu dedi." Çaktırmadan Kansız Celal'e baktım. Ciddi olup olmadığımı tartmaya çalışıyordu.

"Hayrola Kansız," dedi Yüksel. "Rengin kaçtı birden."

Tutamadım kendimi, bastım kahkahayı. Yüksel ile Hakan da katıldı bana. Kansız Celal bize bir küfürle karşılık verdi. Bizde ortam bir kez sulandı mı el şakalarının başlaması kaçınılmazdır. Yüksel'in Celal'in kulaklarını hunharca fiskelemeye giriştiğini görünce ben de Hakan'ı kafakola aldım derhal. Kansız bir taraftan Yüksel'in ön takımlarına dönük karşı operasyonu yürütürken bir yandan da, "Hişşt baksana ! Şaka söyledin, değil mi? Ertan öyle bir laf etmedi aslında. Değil mi, lan?" diye ciyaklıyordu.

Biz boğuşurken Cemalettin çıkageldi. Kansız hemen onu da şenliğimize katmak üzere kendisine karşı bir taarruz girişiminde bulunduysa da Cemalettin onu şöyle bir ittirerek, "Çekil oğlum başımdan. Seninle uğraşamam şimdi," dedi.

"Ne oluyor lan Cemo?" diye sordu Kansız.

Cemalettin'in yüzünden düşen bin parçaydı. İçli içli çekti sümüklerini. "Polisler Gazanfer Abimi götürdü."

"Kesin Burhan'ın ailesi şikayet etmiştir," dedi Kansız. "Haklılar da."

"Herhalde," dedi Cemalettin. Ben bundan pek emin değildim. "Polisler söylemediler mi abini niye götürdüklerini?" diye sordum.

"Yok. Alıp götürdüler öyle. "

Biraz canım sıkılmıştı. Az daha kendimi ele verecek birşeyler söyleyecektim ki Hakan, "Dünkü maçı bitirememişsiniz," dedi.

"Bunun manyak ağabeyi gelip bozdu oyunu," dedi Kansız, Cemalettin'i göstererek.

"Bu akşama bir maç daha alalım mı? Hem bu sefer ben de oynayabilirim," dedi Hakan hevesle.

"Süt çocuğu kaleci istemiyoruz biz," diye terslendi Kansız.

"Sen git kızlarla seksek oyna," dedi Yüksel.

Hakan çok öfkelenmişti. "Ne diyorsun lan sen?" "Karı kılıklısın oğlum, yalan mı?" diye onun

üstüne gitmeyi sürdürdü Yüksel.

Hakan'la uğraşmak Cemalettin'in de sıkıntısını dağıtmıştı. "Karı kılıklı! Karı kılıklı!" diye bağırarak sinir bozucu bir hareketle saçlarını karıştırdı Hakan'ın.

Hakan hırsla çantasını kapıp ayaklandı. "Adi herifler!" Yaşlar birikmiş gözleriyle bir an benim suratıma baktıktan sonra koşa koşa gitti.

Bizimkilerin keyfine diyecek yoktu. Birini ezme fırsatını bulduklarında nasıl da parlıyordu gözleri. Üstelik ellerine geçecek hiçbir şey yokken. Sırf birini aşağılamak için yapıyorlardı bunu. Zevkine. Çocuklara bakıp da saflık, masumiyet ve güzellik edebiyatı yapanların aklına şaşarım. Ben bizimkilere bakınca, insanoğlunun en alçakça eğilimlerinin en çıplak halinden başka bir şey görmüyorum. Kendimi onlardan çok farklı bir yere yerleştiriyor değilim. Sadece ben, hasbelkader, içimdeki çirkinliği dışavurmanın daha rafine yöntemlerini geliştirmiş bulunuyorum.

Orada birkaç saat daha geçirdikten sonra eve döndüm. İçimden pek bir şey yapmak gelmiyordu. Bir kitap alıp adamdaki divana uzandım. Uyuyakalmışım. Akşam üstü kalkıp sofrayı kurdum, annem ile babamın eve geliş saatine beş on dakika kala bir önceki günden kalan yemekleri ısınmaya koydum. Annem çok takdir etti bu hareketimi. Ne var ki, sofradan kalktıktan hemen sonra hata yaptığımı anladım. İşgüzarlığım yüzünden yemeği her zamankinden önce yemişlik ve bu da herkes için, nasıl doldurulacağı bilinemeyen fazladan altmış dakika demekti. Annemin ağzı yüzü her zamankinden iki kat daha fazla seğiriyor, sigaraları ucuca ekleyen babam, oflaya puflaya volta atıyordu. Günü en az acı verici biçimde öldürmeyi sağlayan mükemmel rutini bozmuştum. Saat kaçta yemek yenir, kaçtan kaça kadar televizyon izlenir, kaçta tuvalete gidilir, kaçta zıbarıp yatılır... Yürütülen faaliyet ile zaman arasındaki ilişki evrimsel bir sürecin sonucuydu. Evrime müdahale etmek, akıllı insanın yapacağı iş değildi.

Evdeki ıstırap dolu sessizliğe son vermek için kendimi camdan aşağı atmayı planlıyordum ki zil çaldı. Kapıyı açan annemin boğazından küçük bir şaşkınlık çığlığı koptu. Antreden oturma odasına kafasını eğerek girmek zorunda kalan aşağı yukarı iki metrelik delikanlı Rebi Abi'ydi.

"Rebi, hoşgeldin yavrum. Başın sağolsun," diyerek ona sarıldı babam.

"Sizler sağolun," dedi Rebi Abi.

Annem de kendince üzüntüsünü belirtti. "Ah yavrum, gözlerin nasıl da şişmiş. Şöyle bir elini yüzünü yıka da kendine gel." Bir eliyle de banyoyu işaret ediyordu.

"Gerek yok teyzeciğim. İyiyim," diyerek mikroplarıyla birlikte bir sandalyeye ilişti Rebi Abi. "Bu saatte rahatsız ettim, kusura bakmayın..."

Ebeveynlerim bir ağızdan bunun hiç önemi olmadığını belirten birşeyler söylediler.

"Haberi bu sabah aldım. Otobüsten ancak öğleden sonra indim. Hastaneydi, karakoldu derken bu saat oldu işte. Şemi Ahim hala cenaze işlemleriyle uğraşıyor. Babam, annemin yanına gömülmeyi vasiyet etmiş ama annemin yanı doluymuş falan..."

"Ne önemi var oğlum," dedi annem. "Karnın açsa çabucak birşeyler hazırlayayım sana. Sen de

ellerini yıkar oturursun sofraya hemen. "

"Hiç zahmet etmeyin. Bir şey yiyecek halde değilim."

Onu banyoya göndermekten ümidi kesen annem de kendine bir sandalye çekip ellerini kavuşturdu. "Nasıl? Dersler iyi gidiyor mu yavrum?" Rebi Abi'nin bize sadece bayram ziyaretine gelmiş gibi davranmayı ne kadar sürdüreceğini merak ediyordum.

Rebi Abi bütün nezaketine rağmen bu soruyu pas geçip bana döndü. "Sen nasılsın? "

"İyidir Rebi Abi." "Dün şeyi sen bulmuşsun. Karakoldan söylediler... "

Bir anda ortama yayılan cinayet havası annem için katlanılır şey değildi. Rebi Abi'nin "şey" diye geçiştirdiği ceset karşısında duruyormuşçasına, dehşete düşmüş bir halde dikiliverdi ayağa. "Ben kahve yapayım o zaman,"

"İsabet olur," diye homurdandı babam.

"Aklım almıyor bir türlü," dedi Rebi Abi başını ellerinin arasına alarak. "Nasıl olur?" Sanki her şeyin mantıksızlığına kendini ikna edebilse, yaşananları gerçek olmaktan çıkarabilecekti.

"Düşünme artık bunları," dedi babam. "Bir yararı yok. "

"Deli Ertan ne ister babamdan? "

Katilin kimliği konusundaki kuşkularımı dile getirmenin ne yeriydi ne zamanı. O yüzden tuttum çenemi.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Rebi Abi bana bakarak. "Şimdi hayat boyu..."

Üzülme, bana koymaz demeye, dilim varmadı. "Benim ifadem dışında bir bilgi alabildiniz mi polisten?" diye sordum.

Rebi Abi omuz silkti. "Deliye cinayeti niye işlediğini anlattırmaya çalışmışlar ama bir yararı olmamış. Muhtemelen mahkemenin ardından akıl hastanesine yatırılır diyor savcı. Zaten akli melekeleri yerinde değil diye kendisi de cezaevine gönderilmesine izin vermemiş. Duruşma gününe kadar karakolun nezarethanesinde tutacaklarmış. Bir yıl falan tedavi gördükten sonra salıverirlermiş. Düşünebiliyor musunuz?"

Adamı linç etmek varken, değil mi ama? Rebi Abi'nin acısını anlayışla karşılıyordum ama gerçekten katil bile olsa, zavallının birine eziyet etmenin adalet duygusunu nasıl tatmin edebileceğini aklım almıyordu bir türlü. Sapı samandan ayırabilecek bir insan evladıyla karşılaşamayacak mıydım şu dünyada?

"Belki de kullanıldı," dedi Rebi Abi gözlerini şüpheyle kısarak.

Tabii. Yunanlılar tarafından. "Onu kullanmak da zor biraz ," dedim kendimi tutamayarak. "Ben birinin gırtlağını kestirmek istesem, bu iş için bir akıl hastasını seçmezdim doğrusu. Yani nasıl hedef göstereceksin? Bırak Hicabi Bey'in kim olduğunu bilmeyi, gırtlak neresi diye sorsan kıçını gösterir. "

Rebi Abi şöyle bir yutkunduktan sonra, "Gırtlak," dedi ve katıla katıla ağlamaya başladı. Doğrusu bekliyordum bunu. Aklını biraz başına toplasın diye özellikle kullanmıştım o sözcüğü iki kez.

Annem bir anda yoktan varolarak bir kağıt mendil yetiştirdi ona, yerleri sümüklemesin diye. Rebi Abi ifrazatını mendile püskürttükten sonra sandalyeyi devirerek ayağa kalktı. "Ah, özür dilerim... Ben gideyim artık. Çocuğun durumunu öğrenmek için uğramıştım zaten. Canınızı da sıktım akşam akşam... "

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Vicdan azabı çekiyordum onu bu hale düşürdüğüm için. Söylemiştim ya, diğer çocuklar gibi aşağılığın tekiyim ben de.

Babam koluna girmişti Rebi Abi'nin. "Bırak bunları oğlum. Otur biraz daha. Kahveni iç hiç değilse."

"Yok yok. Gideyim ben. "

"Nerede kalacaksın?"

Rebi Abi burnunu çekti. "Bir oda tutacağım."

"Şemi de gelecek mi? "

"Galiba o karşı tarafta, bir orduevinde kalacak."

"O zaman sen de yalnız başına kalma bu haldeyken," dedi babam. "Bu geceyi burada geçirirsin. Bizim oğlanın odasındaki divanı hazırlarız sana." Ben de sabaha kadar ağlata ağlata babasının yanına postalardım artık onu.

Babamın ısrarlarına annem de katılınca Rebi Abi razı oldu o gece bizde kalmaya. Daha sonra pek konuşmadık Annem Rebi Abi'ye babamın binlerce kez yıkanmaktan iyice bollaşmış eşofmanlarından birini verdi. İlerleyen saatlerde, babamın önerisiyle, kafamızı dağıtmak için televizyonu açıp bir filme takıldık hep birlikte. Aksilik, izledikçe bunun bir polisiye olduğu ortaya çıktı. Seri cinayet işleyen sapık bir katili yakalamaya çalışıyordu gözüpek New York polisi. Kırılan kemiklerin, deşilen vücutların, kopan kafaların bini bir paraydı ve her sahnede oluk oluk kan akıyordu. Üstelik yönetmen, bu filmi "insan canı kolay çıkmaz" savını kanıtlamak için çekmişti sanki. Cinayetler, barındırdıkları vahşet öğelerine dair hiçbir ayrıntı atlanmadan, uzun uzun gösteriliyordu. Mesela katil pirinç şamdanla bir beyin mi dağılacak; vur babam vur, dört buçuk dakika çalışıyordu kurbana. Endişe içinde, acılı konuğumuzun sinir krizine gireceği anı bekliyordum. Neyse ki, korktuğum gibi olmadı. Rebi Abi epeyi kaptırmış görünüyordu filme. Anlaşılan, sözlerim bir tür aşı etkisi yapmıştı onun üzerinde. Tüm katliam sahnelerini büyük bir soğukkanlılıkla izlediği gibi, bir süre sonra katilin kimliği konusunda fikir yürütmeye bile başladı. Cinayeti Yunanlı armatörün işlediğini ileri sürüyordu. İşin komiği, haklı çıktı.

Annem elimizi, yüzümüzü ve ayaklarımızı yıkadıktan sonra yatmaya gidebileceğimizi ilan edince babama, "Yarın seninle birlikte ofise gitmek istiyorum," dedim.

"Tamam," dedi babam. "Yataktan çıkmazsan fazla uğraşmam yalnız, bilesin. "

"Anlaştık," dedim.

Ben tuvaletteki işimi bitirip odama girdiğimde Rebi Abi yatmıştı. Bacakları divanın dışına taşıyordu. Kırdığım kalbini bir şekilde onarmak istiyordum ama ne diyeceğimi de pek bilemiyordum. Usulca pencereye gidip dışarı baktım. Pervazdaki kuş boklarından başka dikkatimi çeken bir şey olmadı. Tanrı yine ortalıkta yoktu. Çaresiz bir sonraki geceyi bekleyecektim. Yorganımı açıp yatağa girdim. Uykuya dalmak üzereydim ki, bir ses duydum. "Biliyorum, çoğu kimse benden ve ailemden nefret eder. "

Bu sözler beni hem şaşırtmış hem de biraz korkutmuştu. Yanıt vermeden önce her ihtimale karşı perdeyi aralayıp bir kez daha dışarıyı kontrol ettim. Tanrı değildi. Rebi Abi olmalıydı. "Dünyada bir dolu sevimsiz insan var," dedim onu avutmak için. Bu lafı da ettikten sonra hayatta iflah olmayacağıma kesinkes karar verdim. Hesapta gönlünü alacaktım. "Hem Hicabi Amca sempatik bir adamdı bence," diye ekledim durumu kurtarmak için.

Bu son sözleri hiç inanmadan söylediğim çok belliydi ama birçok insan gibi duymak istediklerine inanıvermişti keriz. "Bence de öyle. Çok kişi bilmez ama onun çok yumuşak bir tarafı vardır. "

"Vardı," diye düzelttim. Dilimi eşek arısı soksun.

Tabii yine başladı ağlamaya. Sakinleştikten sonra gözlerini tavana dikerek, "Sadece bize değil," diye mırıldandı. "Suç işlemek zorunda kalmış garibanlara da babalık ederdi. Onların karnını doyurur, ceplerine para koyar, hatta bazılarını kalacak yer ve iş bulana kadar eve getirirdi. Kimbilir kaç genci topluma kazandırmıştır bu şekilde."

Kesin atıyor diye düşündüm. "Çok asil bir davranış gerçekten. "

"O şimdi çok daha iyi bir yerde."

Onu bir kez olsun onaylama arzusuyla bu iddiayı şöyle bir değerlendirdim. Hiçbir yer de bir yer sayılabilirdi pekâlâ. "Evet," dedim. Çok uykum gelmişti. Uykusuzluk, üzerimde sarhoşluğa benzer bir etki yaratır. "Russel Paradoksu bize her şeyin hiçbir şeyin içinde yer aldığını açıkça gösteriyor." Bilemiyorum, çok mu duygusuzum?

"Efendim? Anlayamadım."

Bu konuşmanın bir yere varmayacağı açıktı. "Yok bir şey Rebi Abi. Haklısın diyorum. Eminim baban senin de daha fazla üzülmeni istemezdi. Ne senin, ne Şemi Abi'nin, ne de... Bakkal Yakup'un." Aslında bakkal Yakup'un o kadar üzüldüğünden emin değildim ama aklıma başka bir yakını gelmemişti Hicabi Bey'in.

"Sahi. Yakup Abi de perişan olmuştur. "

Daha fazla patavatsızlık etmeden susmalıydım. "Çok yorgunsun Rebi Abi. Biraz uyumaya çalış."

"Ben pek uyuyabilecek gibi değilim ama sana iyi geceler," dedi. Beş dakika sonra horluyordu. Çıkardığı gürültü o kadar fazlaydı ki, kendimi ölümün kardeşinin kollarına teslim edene kadar üç beş kere yastığını çekmem gerekti.

Sabahın köründe babamın dürtüklemeleriyle uyandım. İçimden ona beni rahat bırakmasını

söylemek geliyordu ama sadece elimi kaldırmakla yetindim. O gittikten sonra bir süre daha gözlerimi açmadan durdum yatağımda. Derin bir nefes aldıktan sonra büyük bir dirayetle yatağımda doğruldum. Divana sığabilmek için iyice büzüşmüş olan Rebi Abi ağzı açık uyuyordu. Kalkıp banyoya gittim. Suratımı buz gibi suyun altına sokup çapaklı gözlerimi ve çenemin çevresindeki kurumuş tükürükleri iyice temizledim. Anlaşılan şeytan iyi çalışmıştı gece. O gün ihtiyaç duyacağım pozitif enerjiyi bana kazandırır umuduyla her zamankinin aksine sıkı bir kahvaltı yaptım. Üstüme düzgün birşeyler giydim, dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı bile taradım. Bir küçücük ışıltıcık, baştan aşağı pozitif enerji olmuştum artık. Hazırdım dünyanın canına okumaya.

Annem evden çıkmadan önce Rebi Abi'yi uyandırmaya yeltendiyse de babam, "Bırak uyusun çocuk," diyerek onu durdurdu. Bunun üzerine annem ona bir mesaj yazıp, kağıdı sokak kapısına yapıştırdı: "*Kahvaltı etmeden çıkma yavrum. Her şey Allah'tandır. Her şey buzdolabındadır. Kapıyı sıkı sıkı çek üç kere. Besmeleyle çık yavrum.*" Annem dışarı çıktıktan sonra çaktırmadan notu yapıştırdığı yerden çıkartıp cebime attım. Yırtmadım ama nedense. Barındırdığı bütün gizli anlamların çözümlenmesi ve gerçek değerinin anlaşılması için bu belgeyi ileride dünya psikiyatristler kongresine yollardım belki.

Maaile çıktık yola. On dakikalık bir yürüyüşün ardından Ankara asfaltını bilmem kaçıncı kilometresinden kesen köprünün başına vardık. Uyduruk bir merdivenden asfaltın kenarına inip başladık servisi beklemeye. Siyah servis minibüsü çok geçmeden geldi. Kapı açıldığı anda daire personelinin ağız kokusuyla yüklü, en az kırk derece sıcaklık ta bir hava çarptı yüzüme. Arka koltuktakiler biraz sıkışıp annem ile babama yer açtılar, ben de geçip tekerlek çıkıntısının üzerine oturdum. Yolcuların büyük bölümü, yarım kalan uykularını oturdukları yerde sürdürmeye çalışıyor, geri kalanlarsa somurtuyordu. Anlamsız bir hiperaktivite içindeki tek kişi, annemin oda arkadaşı Süreyya Bey idi. Kısım şefi Sedat Bey'i pencerenin kenarına sıkıştırmış, ona hararetle neden Sean Connery'nin üzerine James Bond gelemeyeceğini anlatıp duruyordu. Sedat Bey uysallıkla onun söylediklerini onaylıyordu ama aslında herifi boğmak istediğinden emindim. Radyodan gelen düşük volümlü, bayık şarkı ortamdaki hastalıklı atmosferi büsbütün ağırlaştırıyordu. Dikiz aynasından şoför Mutullah'a baktım. İri yan, mavi gözlerinde çok sert bir ifade taşıyan, ürkütücü biriydi. Babamın söylediğine göre asıl işi uzun yol sürücülüğüydü ve yılın büyük bölümünü kamyonla doğuya gidip gelerek geçirmekteydi. Ara sıra servise veriyorlardı onu, fazla boş kalmasın diye. Kahverengi deri ceketini sırtından hiç çıkarmazdı. Çok az konuşur, konuşurken de kendisini bunu yapmak zorunda bıraktıkları için insanlardan nefret ediyor gibi bir hava takınırdı. Yakışıyordu ona bu haller. Bir tür yalnız adamdı. Diğerlerinin tersine bana özel bir önem vermez, söylediğim hiçbir şey karşısında da şaşkınlığa düşmezdi. Saygı duyuyordum ona. İşte böyle. Bir minibüs dolusu mahvolmuş hayat, karizmatik kaptan Mutullah Akçabey yönetiminde, saatte ortalama yetmiş kilometre hızla kendilerini gelen evrak giden evrak arası biraz daha tüketecekleri işkencehaneye doğru ilerlerken, bir gece önce şatosunda düzenlediği kokain ve seks partisinin düşlerine dalmış Sean Connery'nin kıçında pireler uçuşuyordu.

Ofisin bahçesinde servisten indik ve annem kendi çalıştığı yeni binaya gitmek üzere bizden ayrıldı. Biz de babamla dev nakliye araçlarının bulunduğu büyük depoya yöneldik. Ofise gittiğim günler, babam odasında çalışırken ben genellikle dışarıdaki kamyonlara, kamyonetlere ve pikaplara atlayıp salakça bir şoförcülük oyunu tuttururdum ama o gün öyle yapmadım. Babamla birlikte odaya kapanıp o çalışırken ben de belki bir iki güzel dize yazabilirim umuduyla daktilonun başına geçtim. *Descartes'ı düşünüyorum gözlerim kapalı/ Ya ilham geliyor ya inme iniyor...* Neticede ortaya çıkan, bu şekilde uzayıp giden bir zırvalıktı işte. Maalesef ilham perisi bana her zamanki kadar uzaktı.

Eserimi yazdığım dosya kağıdını beşyüzoniki parçaya henüz bölmüştüm ki babam, "Benim basın müessesesinde biraz işim var. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

"İyi öyleyse. Öğlene kadar dönmezsem yemeğe annenle birlikte gidersin."

"Yemekhanenin yerini biliyorum."

"Bir şey istersen Kerim'e haber ver. "

"Tamam. Merak etme sen."

Odada yalnız kalınca masanın üzerindeki kağıt parçalarını çöpe atıp rutubet kokulu havayı derin derin çektim içime. Yapmam gereken işi düşündüm. Riskliydi ama başka bir seçenek yoktu. Ancak kendimi harekete geçmeye hazır hissetmiyordum henüz. Biraz daha odada oyalanmaya karar verdim. Dünyayı bir de oradan göreyim diye babamın koltuğuna geçtim. Sağ taraftaki küçük sehpada siyah beyaz monitörlü, asırlık bir bilgisayar duruyordu. Hiçbir işe yaramadığından emindim. Sadece devlet dairelerindeki modernizasyonu göstersin diye koymuşlardı oraya. Masanın üzerindeki zımbırtıların hepsi birbirinden iç karartıcıydı. Kahverengi sumen, stilo takımı, üzerinde babamın adı yazılı pirinç levha... En acıklısı ise masayla, üzerindeki ağır cam kaplamanın arasına sıkıştırılmış fotoğraftı. Üç yaşlarında, gürbüz bir çocuğun fotoğrafı. Çizgili tişörtü ve kendisine bir beden büyük gelen şortuyla, açık bir pencerenin dibindeki sandalyeye oturmuş, karanlık bakışlarla adeta resimden dışarıyı izleyen, tekinsiz bir çocuğun. Benim. Boğulacak gibiydim. Kendimi nasıl dışarı attığımı bilemedim.

Depoya çıktığım anda odacı Kerim hemen başımda bitti. "Annenin yanına mı gidecektin?" diye sordu düğmeleri yanlış iliklenmiş, mavi işçi önlüğünün yakasını boş yere düzeltmeye çalışarak.

Anlaşılan babam beni ona emanet etmişti. Pek güzel. Kerim'i kime emanet etmişti acaba? "Bahçeye çıkacağım biraz hava almaya. "

Birden suratı asılıvermişti Kerim'in. Tabii. Bir şey içmek, tuvalete gitmek ya da annemin yanına çıkmak istersem nasıl davranması gerektiğini biliyordu ama kafasındaki uyaran-tepki kümesinin dışına düşen bu durumla nasıl başedeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ellerini çaresizce iki yana açıp anlamsız birşeyler mırıldandı.

"İşin yoksa beraber dolaşalım," dedim zavallıyı daha fazla kıvrandırmamak için. Ne de olsa bünyesi fazla alışık değildi düşünmeye.

Şöyle bir arkasına baktı, kafasını kaşıdı. "Tamam ," dedi tedirgin bir tavırla.

Birlikte çıkıp yeni binaya doğru yürümeye başladık. Onbeş yirmi adım atmıştık ki beklediğim soru geldi. "Ne zaman başlıyorsun okula? "

"Ben okula gitmeyeceğim. "

Saflığıma güldü Kerim. "Olur mu okula gitmemek hiç? Okuyacaksın ki adam olacaksın. "

"Sen adam değil misin?"

"Adamız da yani. .."

"Boş ver bu işleri Kerim Abi," dedim. "Sen söyle hele, hangi partiyi tutuyorsun?"

Şaşkın şaşkın suratıma baktı. İdarenin casusu muyum acaba diye düşünüyordu sanırım. Kafasını dikip, "Ekmek partisi," dedi.

"Öyle bir parti yok ki," dedim.

"Hiçbir partiyi tutmuyom," diye ifade değiştirdi bunun üzerine. Bu devrim yapacak, ben de göreceğim.

"Peki, sağcı mısın, solcu mu?"

"Yok bizim felsefemizde sağ, sol."

Felsefe? "Senin felsefende ne var Kerim Abi?"

Nihayet hazır yanıtı bulunan bir soruyla karşılaştığı için keyifle ünledi: "Bana derler Kerim, bugün buldum bugün yerim, yarına Allah kerim!"

Hey gidi koca Marx, diye geçti aklımdan, kalk mezarından da gör diyalektik nasıl oluyormuş! Yürüye yürüye yeni binanın önüne kadar gelmiştik. "Annemin yanına çıkıyorum ben," dedim. "Beni getirdiğin için sağol."

Kerim vazifesini hakkıyla tamamlayıp benden kurtulduğu için rahatlamış gözüküyordu. "Haydi o zaman... Ben söylerim babana, anasıyla diye," dedikten sonra koyunlu kuzulu bir türkü tutturarak geri döndü.

Binaya çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp içeri daldım. Derhal asansöre atlayıp dördüncü katın düğmesine bastım ; annemin odasının bulunduğu üçüncü katınkine değil. Daha önce pek az gelmişliğim bulunan dördüncü kata ayak bastığımda yüreğim hızla çarpmaya başlamıştı. İçimden bir ses delilik bu, diyordu, her şeyi daha da bok edeceksin. Yine de koridora girip kapıların üzerindeki isimleri okuyarak ilerlemeye başladım. Aradığım ismi, diğerlerinden çok daha gösterişli ve büyük bir kapının üzerinde buldum: *Erdoğan Ş. Baykurt Genel Müdür*. Her şeyden vazgeçmeyeyim diye hemen kapıyı vurdum sertçe. Cevap yok. Bir kez daha. Sonuç aynı. Oraya kadar geldikten sonra eli boş dönmeye niyetim yoktu. Kapıyı açıp girdim içeri. Müdür Bey ortalıkta yoktu. Babamınkine kıyasla çok daha büyük bir odaydı. Tabii ki daha büyük bir masaya ve koltuğa sahipti. Bir de, pencerelerde panjur yerine zevksiz kahverengi perdeler ve yerde de orası burası lekelenmiş boktan bir halı bulunuyordu. Masanın yanına gidip sumenin üstünde duran dosya kağıdına şöyle bir göz attım. Falan filan tarihinde yapılan sınav sonucunda ofiste devlet memuriyetine başlama hakkı kazananların listesi. En üstteki ismi bir yerden hatırlayacak gibiydim: *Tuğrul Tanır*. Tabii ya, diye düşündüm, Erdoğan Bey'in doğum günümde muhabbet ettiği hıyarın işe yaramaz ahbabı. Demek igrenç pazarlıklarını sonuca baglamışlardı.

O anda arkamdan sinameki bir ses yükseldi. "Kolay gelsin delikanlı!"

Refleksle bir adım geriledim. Erdoğan Bey masasının başına geçip kağıdı bir çekmeceye attı. Kocaman koltuğuna daha da kocaman götünü sığıştırdıktan sonra kaşlarını çatarak şöyle baştan aşağı

süzdü beni. "Buldun mu aradığını?"

Bir şey demedim. Kötü bir başlangıç yapmayalım diye.

"Geç otur bakalım şöyle," diyerek çalışma masasının karşısındaki alçak koltukları işaret etti. "Bir meyve suyu söyleyeyim sana."

Koltuklardan birine oturdum. Koltuk yumuşaktı ama kendimi yine de çok rahatsız hissediyordum. "Meyve suyuna gerek yok. Biraz vaktiniz varsa sizinle bir konuyu görüşmek istiyordum," dedim.

İğrenç bir sırıtış belirdi suratında. Konunun ne olduğunu gayet iyi anladığını düşündüm. "Eee cehennemde işler nasıl gidiyor?" diye sordu kinci pezevenk.

"Pek bir değişiklik yok. Yolunuzu gözlüyoruz." Kötü başlangıçlar benim kaderimdi. Gözlerinin yuvalarında dört döndüğünü kolormatik gözlük camlarına rağmen görebiliyordum. Ne halt etmeye benimle laf yarıştırma sevdasına düşmüştü sanki? Yoksa ben mi hemen onu morartma sevdasına düşmüştüm?

"Niye geldin buraya?" diye tısladı nefretle.

Aklıma hakkettiği türden yüzlerce cevap yağıyordu ama herifi daha fazla kudurtmanın alemi yoktu. Hele de ricacı pozisyonunda kapısını çalmışken. "Babamın tayin meselesini konuşmaya," dedim hoşuna gideceğini umduğum şekilde başımı önüme eğerek.

"Şimdi anlaşıldı," dedi aşağılayıcı bir havayla. Bir sigara yakıp dumanını suratıma üfledi. "Demek baban kendine acındırmak için gönderdi seni buraya."

Morarma sırası bana gelmişti. Böyle tipler her zaman insanı tahmin ettiğinden daha utanç verici duruma düşürmenin bir yolunu buluyorlardı. Yine de öfkemi bastırdım. Babamın hatırı için. "Beni buraya kimse göndermedi," dedim yapay bir sükunetle. "Size geleceğimden ne babamın ne de annemin haberi var."

"Bırak maval okumayı oğlum," dedi sesini yükselterek. "Biz çoktan geçtik o yollardan."

Bir mucize, diye düşündüm yutkunup, belki her şeyi değiştirir. "Haberi olsa babam sizin yanınıza gelmeme kesinlikle izin vermezdi. Sizden rica ediyorum, onu göndermeyin Erzurum'a. Zaten çok zor dayanıyor. Benim için kendisini tüketiyor. Beni yetiştirmek için... "

"İstanbul ne zaman alındı?" diye sözümü kesti birden. Aptallaşıverdim. Beklediğim mucize gerçekleşmiş miydi yoksa? Acaba doğru yanıt verirsem babamın tayin emrini geri mi çekecekti? Şaşırtmalı bir soruydu muhakkak. Çok iyi düşünmeliydim. "İstanbul çok kez alındı," diye geveledim. "Hangisini soruyorsunuz?"

Kafasını salladı Erdoğan Bey. "İşte böyle çocuk yetiştiriyor baban gibiler. Pabuç kadar dilinle herkese laf yetiştirmeyi bilirsin ama milletinin şanlı tarihinden bihabersindir..." Tahriklerine kapılmayacaktım. Dikkatimi soruya vermeliydim. İstanbul'un alınışı... Şaşırtmalı bir soruydu bu kesinlikle. İlk seferini kastediyor olmalıydı. O devam ediyordu. "Git babana söyle, bu tip ucuz hesaplar peşinde koşacağına vazife mesuliyetini üstlenip vatanına milletine layık olmaya çalışsın..." Gözlerimi kapattım. Kafam çatlayacak gibiydi. Bu aşağılık herifin merhametini uyandırabilmek için

kendimi, babamı nasıl küçük düşürdüğümü düşünmenin yararı yoktu. Nasıl bir aptal olduğumu. Doğru yanıtı bulmalıydım. Yaklaştığımı hissediyordum. "Gittiği yerde de ayağını denk alsın. Haddini bilsin, öyle atıp tutmasın devlet hakkında, yöneticileri hakkında. Herkes benim gibi merhametli olmaz. Adamı böyle çıt diye... "

"1204!" diye bağırdım ayağa fırlayarak. "Dördüncü Haçlı Seferi sırasında!"

Çekmecesinden bir dosya çıkarıp pat diye masanın üzerine çarptı Erdoğan Bey. "Babanın tayin belgeleri. Bunları haftaya Ankara'ya göndermeyi düşünüyordum ama şimdi fikrimi değiştirdim."

Gerçekten inanamıyordum. Başarmıştım. Kahrolası Sfenks'in düğümünü çözmüştüm. Gözlerim gururla ve minnet duygusuyla dolu dolu olmuştu. "Sağolun efendim."

Müdür Bey sigarasını kül tablasına gömdü. "Hemen şimdi göndereceğim ki bir an evvel postalasınlar hepinizi Erzurum'a. "

beş

serin devlet

Ertesi sabah sevgili ebeveynlerim evi terk eder etmez, ben de bütün gece çıyanlarla ve hamam böcekleriyle boğuştuğum yatağımdan dışarı attım kendimi. Bir an önce sokağa çıkmak istiyordum ama dışarıdaki sağanak yağış en az birkaç saat daha buna izin verecek gibi değildi. Bu süreyi divanın altında değerlendirip tekrar pencereden dışarıyı kontrol ettim. Maalesef hala her yeri yel üfürüyor, sel götürüyordu. İliklerine kadar ıslanmayı göze almadan sokağa çıkmak mümkün değildi. Evde pineklemekten başka seçeneğim yoktu. Sabah şöyle bir göz gezdirdiğim gazeteyi alıp karıştırmaya koyuldum. Hicabi Bey'in o gün, Cuma'ya müteakip kılınacak cenaze namazının ardından toprağa verileceği ilan edilen sayfanın hemen karşısındakinde, insan kopyalamanın an meselesi olduğu bildiriliyordu. Oğulları bu haberi okuyup da, son yolculuğuna postalamadan önce babalarının bir uzvunu kesip almaya kalkışırlar mıydı acaba? Bağrış çağrış Bakkal Yakup'un dükkanındaki şeker ve sakız stokunu yağmalayan yüz binlerce üçbuçuk yaşında Hicabi Bey geldi gözümün önüne. Beni sapkın fantezilerimden koparan telefonun zili oldu. "Alo?"

"Alo?"

Sözcüğe eşlik eden, sinirleri zayıf insanlara özgü tıslamayı iyi tanıyordum. "Küskün çiçek?"

Karşıdaki bir an durdu. "Alo? Ben Hakan."

"Tünaydın Hakan. Nasılsın?"

"Fena değil. Senden ne haber?"

"Çok iyi," dedim. "İnsan kopyalamaya başlamışlar. "

"Sevindim." Neye sevindiyse? "Sana uğrayayım mı? "

"Yalnız, yağmur hafifler hafiflemez evden çıkmayı planlıyorum. Gidip kendimi kopyalatacağım. "

Hemen alınganlaşıverdi tabii. "Bana ihtiyacın varsa diye söylemiştim... "

"Elbette var. Sen olmazsan Kaos Teorisi'ni kim açıklar bana?"

"N sini? "

"Haydi gel."

"Şu sütümü bitireyim hemen geliyorum," dedi heyecanla sevgili dostum. Bir an sonra da beni bekletme gerekçesini ağzından kaçırdığına pişman oldu. "Okuldan sonra çok iyi geliyor bir bardak süt."

"O sütü lavaboya dök ve gel," diyerek telefonu kapattım. ·

Hakan on dakika sonra suratında, midesine sıkı bir yumruk yemiş gibi ekşi bir ifadeyle geldi. "Sana o sütü içmemen gerektiğini söylemiştim," dedim.

"Annemi üzmek istemiyorum," dedi ıslak paltosunu portmantoya asmaya çalışırken. "Bu aralar çok sinirli. Bebek onu çok yoruyor. Bir de babamla atışıp duruyorlar bu aralar. "

Paltoyu elinden alıp antredeki sandalyelerden birinin arkasına astım. Doğruca adama gidip kendimi iki gece önce Rebi Abi'nin yattığı divana attım. Baktım, şavalak kapının önünde dikiliyor. Elbette. Kendisine yer gösterilmeden dünyada oturamazdı. İleride evlilik meraklısı kızlar paylaşamayacaktı onu. Hanımların deterjanlarından bekleyeceği her şeye sahipti. "Oturunuz."

Küçük çalışma masamın önündeki sandalyeye yerleştirdi kıçını eğreti biçimde. "Dün gözükmedin ortalıkta?"

"Bizimkilerle birlikte ofise gittim. "

Hakan oturduğu yerde bir iki kıvrandıktan sonra başını önüne eğdi. "Her şeyi öğrendik. "

Demek öğrendiler, diye düşündüm. Televizyonun üzerinde duran oyuncak bebeği haftada birkaç gece yatağıma götürüp düdüklediğim bir sır değil artık. Ama haber kaynakları gerçekten bu kadar güçlü olabilir miydi? "Neyi öğrendiniz?"

"Gazanfer Abi'yi senin ispiyonladığını," dedi Hakan marleyleri saymayı sürdürerek. Sanki yüzüme bakarak beni daha çok utandırmayı istemiyordu. Dedim ya, saygılı çocuk.

"Ben kimseyi ispiyonlamadım," dedim. Nasıl öğrenmişlerdi acaba?

Hakan dile getirdiğim soruyu değil, aklımdan geçeni yanıtladı. "Onu Hicabi Amca'nın evinden çıkarken gördüm demişsin. Cemalettin, Gazanfer Abi'den öğrenmiş. Gazanfer Abi de polislerden."

Polis! Kulaklarıma inanamıyordum. "Ama nasıl?" diye geveledim.

Hakan'ın yanıtı en az benim sorum kadar salakçaydı. "Evet." Artık suçluluğum apaçık kanıtlandığına göre kurbanlık koyun gözlerini benimkilere dikebilirdi. "Koray Abi'yi de almışlar içeri. Erkin Abi'yi bulamamışlar. Onun peşindeymişler şimdi."

"Ben kimseyi ispiyonlamadım," diye yineledim dişlerimi sıkarak.

"Bence çok doğru davranmışsın," diye suçumu inkar etmemin anlamsızlığını vurguladı Hakan. "Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Sen benim yerimde olsan altına doldurmaktan başka bir şey yapamazdın, diye düşündüm. "Peki benim sevgili salak arkadaşım," dedim öfkeyle. "Ben Gazanfer'in adını verdiysem neden polisler Erkin ile Koray'ın da peşine düşsün?"

"Onu bilmiyorum valla," dedi, bunun benim sorunum olduğuna işaret eder, ukala bir tavırla.

Kafasını kırmama ramak kalmıştı ki telefon bir kez daha çaldı. Derhal salona koşup hırsla kaldırdım ahizeyi. "Alo?"

"Alo? Ben Komiser Yardımcısı Onur Çalışkan... "

"Walter Matthau," dedim.

"Efendim? Anlayamadım ne dediğini?"

"Tanık koruma programına alındığımı söylemek için aradınız sanıyorum," dedim. "Tabii estetik ameliyatla yüzümün değiştirilmesi gerekecek. Her zaman Walter Matthau'nun yüzüne sahip olmayı istemişimdir. "

Bir kahkaha işittim. İşin dalgasındaydı genç polis. "Sen çok yaşa e mi! Nereden de geliyor aklına?"

"Peki psikopatın birine, kendisini ele verdiğimi söylemek sizin nereden aklınıza geliyor? "

Onur Çalışkan bir iki öksürüp tıksırdıktan sonra devletimizin varlığını bütün gücüyle arkamda hissettiren bir açıklama yaptı. "Onu arkadaşlar şey olarak şey etmişler... Merak etme sen."

"Öyle olsun. Niye aramıştınız acaba?"

"Babanı verir misin bir dakika? "

"Verememem. Annem de babam da iş tel er. "

"Hay Allah!" diye ünledi Onur Çalışkan. Ne beklenmedik bir şeydi kırk yaşlarında iki insanın gün ortası işyerlerinde olmaları.

"Belki ben yardım edebilirim size?"

Bazı sesli harfler çıkararak durum değerlendirmesi yaptıktan sonra, "Aslında babandan seni buraya getirmesini isteyecektim," dedi. "Kendin gelebilir misin buraya?"

"Olabilir. Niçin? "

"Onu geldiğinde konuşuruz istersen. "

Güneşliği aralayıp dışarı baktım. Yağmur nihayet hafiflemişti. "Anlaştık. "

"Hemen bir araç gönderiyorum seni almaya," dedi apaçık bir sevinçle.

"Sakın öyle bir şey yapmayın," diye çıkıştım. "Zaten mahallede adım gammaza çıkmış. Bir de polis arabasında oraya buraya giderken görülmeyi hiç istemem."

"Tamam tamam kızma," dedi Onur Çalışkan en çizgi film haliyle. Onu bu kadar eğlendirmek beni rahatsız ediyordu açıkçası. Böyle beni aklıevvel yaramaz yerine koymaklar falan, kabullenebileceğim şey değildi. Kimsenin soytarısı olmayı istemem. Hele bir polisin, hiç. Onur Çalışkan'ın o sevimli polis numaralarına karnım toktu. Onbeş yaş daha büyük olsam benden nefret edeceğinden adım gibi emindim. Bir an önce aramıza bir mesafe koymazsam daha sonra aklını başına toplaması için delikanlının kalbini fena kırmam gerekeceğini hissediyordum. Soğuk bir sesle, "Yirmi dakikaya kadar oradayım," deyip kapattım telefonu.

Hakan peşimden gelip yemek masasının çevresindeki sandalyelerden birine konuşlanmıştı. "Kimle konuşuyordun sen öyle?" diye sordu merakla.

"Polisle," dedim antreye geçerken.

"Atıyorsun!"

Uğraşamayacaktım onunla. Bir şey söylemeden doğruca kapıya gidip sırtıma iklim koşullarına uygun bir palto geçirdim. "Eğer burada kalmayı istiyorsan çıktıktan sonra kapıyı üç kere besmeleyle çekmen gerekiyor."

"Dur lütfen bir dakika," diye bitti yanımda. Elinde neresinden çıkarttığını anlayamadığım bir kağıt parçası ve bir tükenmez kalem vardı.

"Acele işim var Hakan."

"Bugün okulda mektup yazmayı öğrendik. Öğretmen hepimizden bir arkadaşımıza mektup yazmamızı istedi," dedi ne zaman okuldan söz etse suratını kaplayan o alık gülümsemeyle. Tam öğretmeninden başlıyordum ki aceleyle sürdürdü konuşmasını. "Merak etme, yazdım bile. "

"Peki benden ne istiyorsun? Cevap yazmamı mı? "

Başını iki yana salladı. Gözleri parlıyordu.

"Mektubu sana yazdım."

"Onu anladık. Koy oraya bir yere, dönünce okurum," dedim postallarımı ayakkabılıktan çıkartırken.

"Olmaz öyle şey," dedi. "Bunu sana postalayacağım." Niye diye sormanın bir anlamı yoktu. Sevgili dostumun kaz kafalılara özgü o sabit fikirlilikten mustarip olduğunu iyi biliyordum. "Nasıl istersen öyle yap Hakancığım."

"Yalnız bakkalda zarf kalmamış. Sizde varsa bana bir tane verebilir misin?" Yok desem yutmayacaktı çünkü annemle babamın, işyerlerinden eve bol miktarda kırtasiye malzemesi taşıdıklarını biliyordu. Postalımı öfkeyle bir kenara fırlatıp annemlerin yatak odasına gittim ve içinde kağıt kalemlerin durduğu otuz yıllık Air France çantasını gardırobun altındaki yerinden çekip çıkarttım. Ebeveynlerimin çalıştığı resmi daireye ait antetli, sarı zarflarından bir tane alıp Hakan'a götürdüm. Hakan antetli zarfa suratını buruşturarak baktı. "Olur mu ki bu zarf? "

"Beğenmediysen git kırtasiyeden düzgün bir tane al Hakan."

"Tamam tamam. Yalnız bir şey daha var. Üstüne adresini de yazıver lütfen," diyerek kalemi elime tutuşturdu. "Benim yazım çok kötü. Postacı okuyamazsa diye korkuyorum."

Zarfı ayakkabılığın üzerine koyup istediğini yaptım. "Tamam mı? "

Hemen kaptığı zarfa dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakarak gülümsüyordu. Bunu bir evet olarak kabul edip postallarımı bağladığım gibi dışarı çıktım. O da hemen giyinip peşimden fırladı.

Fark edebildiğim kadarıyla kapıyı kapatırken besmele işini de es geçmemişti. Koşarak merdivenleri inip karakol yönünde ilerlemeye başladım. "Ben de postaneye gidiyorum," diye seslendi arkamdan Hakan.

Odasına girdiğimde Onur Çalışkan'ın beni taşkın tezahüratlarla karşılayacağından korkuyordum ama öyle olmadı. Güleryüzle ama soğukkanlı biçimde elimi sıkıp beni, odadaki tek masanın başına kurulmuş, bazı belgeler inceleyen adama tanıttı. "İşte sözünü ettiğim çocuk bu efendim." Sonra bana döndü. "Savcı Bey'in senden yapmanı istediği önemli bir şey var." Savcı Bey. Ölçülü davranışlarının sebebi buydu demek.

Sessizlik. Savcı Bey okuduğu şeyden kafasını bile kaldırmadı. Sonunda lütfen kağıdı masaya bırakıp gözlerini benimkilere çevirdi. Sinekkaydı tıraşı, özenle taranmış bıyıkları, ince vücuduna tam oturan şık takım elbisesiyle neredeyse zarif bir görünüme sahipti Savcı Bey. Ama ne aldatıcı bir görünümdü bu. Buram buram otorite fışkırıyordu her tarafından. Sükunetle ruhuma sızmaya çalışan gözlerinden zekasını; ince dudaklarındaki kıvrımlardan bu zekanın acımasızlığını okumak mümkündü. Dostluğu bile Gazanfer'in düşmanlığından çok daha tehlikeli olacak türden bir adamdı. Benim de kendisini tarttığımı fark edince sağ gözünü tehditkar bir biçimde kıstı. Adam öyle dik dik bakmayı sürdürünce anladım ki, kim bakışlarını önce kaçıracak oyunu oynuyoruz. Böyle tipler bayılır buna. Birisi meymenetsiz suratları karşısında mahcubiyet hissedince kendilerini bir şey zannederler. Gönlü olsun diye kafamı havaya çevirdim. Ama bendeki de kıllık ya, bu hareketi sanki odaya aniden giriveren bir kuş dikkatimi çekmiş gibi abartılı bir biçimde yaptım. Savcı Bey ve Onur Çalışkan da bu hayali kuşu görmek için beni taklit edince ortaya komik bir manzara çıktı. Ben de tutamadım kendimi, güldüm.

"Bu çocuğun ana babası yok mu komiser? Beş yaşında çocuk nasıl çağrılır ifade vermeye tek başına?" diye sordu Savcı Bey açık bir hiddetle.

Zavallı komiser yardımcısı çişi gelmiş gibi kıvranarak söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Hiç konuşmasa daha iyi diye düşündüm. Muhtemelen söylediği her şey savcıyı daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Adam kurmuştu bir kere kendisini sıkı bir fırça çekmeye. "Sizin gibi devlet memuru onlar da," diye çıktım aradan. "Kafalarına göre işe gitmezlik edemiyorlar. "

"Raporda işyerlerini belirtmiştik efendim. Savcılıktan kendilerine bir çağrı belgesi gönderilmediyse..." diye pasımı gole çevirdi Onur Çalışkan rahatlamış bir halde.

Varoluşunun özünü oluşturduğunu tahmin ettiğim nedensiz hıncını komiserden çıkaramayacağını anlayan savcı derhal bakışlarını bana çevirip konuya girdi. "Cinayetten önce, sokaktan koşarak geçen birini gördüğünü söylemişsin," dedi bunun bir yalan olduğunu çok iyi bildiğini belirten bir sesle.

"Doğru," diye onayladım.

"Ama kim olduğunu bilmiyorsun? "

"Doğru."

"Bir daha görsen tanır mısın peki?"

"Sanmıyorum." Önündeki kağıt yığınının altından üç dört tane fotoğraf çıkartıp önüme doğru attı.

"Bunlardan biri miydi?"

Fotoğrafları alıp baktım. Erkin, Koray, Gazanfer ve tanımadığım iki kişi daha. Bir tek Erkin gülümsüyordu. Karakolda değil, bir stüdyoda vermişti pozunu çünkü. "Belki," diye omuz silktim.

"Yalan söylüyorsun," dedi Savcı Bey tam tahmin ettiğim gibi. Hayatta en çok kullandığı cümle buydu herhalde.

Onur Çalışkan yanıma gelip bana güç vermek için elini omzuma koydu. "İyi bak. Belki bir şey hatırlarsın."

Başımı iki yana salladım. "Tanımama imkan yok. Her yer karanlıktı ve adamı en fazla bir saniye gördüm."

"Hiç kimseyi görmedin," diye ayağa kalktı savcı. Masanın etrafından dolaşıp bana doğru yaklaştı. "İlk ifadende de böyle bir şeyden söz etmemişsin zaten. Birini gördün mü diye sorulduğunda gördüm demişsin. Dikkat çekmek için yalan söylüyorsun!"

Bu zırvalığa yanıt verecek kadar küçülmeyecektim. Derdi belliydi. Önemli bir cinayet soruşturmasını yürütmekle görevlendirilmişti. Elinde bir ceset ve cesedin yanıbaşında gözü dönmüş bir halde ele geçirilmiş bir sapık bulunuyordu. İkisi arasındaki basit bağlantıya resmiyet kazandırmasını engelleyen tek şey benim ifademdi. Daha doğrusu, ifademdeki küçük ama mide bulandırıcı bir ayrıntı. Gerçeklerden çok dosyayı kolayca kapatmakla ilgileniyor olsa gerekti. Ne ki, salya sümük olup yalancılığımı itiraf etmemi daha çok beklemesi gerekecekti Savcı Bey'in.

Savcı ağzımdan başka bir laf çıkmayacağını anlayınca kalkıp portmantodan pardösüsünü aldı. İkimizin de suratına bile bakmadan çıkarken Onur Çalışkan'a son talimatını verdi. "Şüphelileri serbest bırakın."

O gidince Komiser Yardımcısı kimbilir ne zamandır ciğerlerine sıkıştırdığı havayı koyuverdi. Geçip koltuğuna çöktü. Dayak yemiş gibi bir hali vardı. "Bizdeki şansa bak. Çıka çıka Metin Bilgin çıktı karşımıza," diye mırıldandı.

"Metin Bilgin? "

"Savcı," diye açıkladı Onur Çalışkan şakaklarını ovuşturarak. "Bunun gibisi gelmemiştir. Adamdan kan alır. Onun bu işe verildiğini öğrendiğinden beri başkomiser ortalıkta gözükmez oldu. Kabak da bizim başımıza patlıyor. "

Masasının karşısındaki koltuğa oturdum. Adının yazılı olduğu pirinç levhayı işaret ettim. "Babamın da var bunlardan bir tane."

"Ya? Baban ne yapıyor tam olarak?"

"Sizinle aynı şeyi. Yavaş yavaş çıldırıyor. "

İlgiyle beni süzdü Onur Çalışkan. "Sen gerçekten beş yaşında mısın? "

"Akıl vermek gibi olmasın ama şu yakaladığınız tipleri Deli Ertan'la bir yüzleştirin derim."

"O işi çoktan yaptık Bay Çokbilmiş."

Çokbilmiş? Gençliğine verdim. "Sonuç?"

"Sadece Gazanfer'i görünce biraz küfretti. Diğerleriyle ilgilenmedi bile."

"Gazanfer'e küfretmesi bir şey ifade etmez. Zavallı deliye çok çektirmiştir namussuz," dedim. "Peki sizin fikriniz nedir?"

Ayaklarını masasının üzerine uzattı *Mike Hammer* havalarında. "Ben senin doğru söylediğine inanıyorum ama cinayeti Deli Ertan'ın işlediği kesin gibi. Üstü başı Hicabi Bey'in kanına bulanmış. Bıçağın üzerinde de parmak izleri bulundu."

"Savcı Bey, Deli Ertan'ın ifadesini aldı mı?"

"Tabii. Bize sorgulama nasıl yapılırmış göstermek için bizzat aldı ifadesini."

"Sonuç?" "Çok değerli bir bilgi elde etti," dedi Onur Çalışkan açıkça dalga geçer bir tavırla. "Deli Ertan o gece Hicabi Bey'in evine niye gittiğini itiraf etti kendisine."

Heyecanımı bastırdım. "Ya? Niye gitmiş peki?" diye sordum onunla aynı alaycı havadan çalarak.

"Sevgilisiyle buluşmaya!" Bunu söyledikten sonra da kahkahayı bastı Komiser Yardımcısı.

İster istemez ben de güldüm. "Zavallı Ertan," diye mırıldandım. "Herhalde Metin Bilgin anasından emdiği sütü burnundan getirmiştir. "

"Yok canım," dedi Onur Çalışkan. "Böyle şeyler için elini kirletir mi o?" Daha da söyleyecekti herhalde ama bir anda karşısındakinin bacak kadar bir velet olduğunu anımsayıp sustu.

"Ben gideyim artık," diyerek ayağa kalktım.

"Tamam. Ara sıra uğra yine. Laflarız."

Kapıdan çıkmadan polis arkadaşıma döndüm. "Bana söz verin."

"Ne konuda?"

"Gazanfer beni öldürürse bu meslekten istifa edeceksiniz."

Yine aynı havai gülüş. "Korkmam gerektirecek bir şey yok. Gazanfer senin kılına bile dokunamaz."

Karakolu terk etmeden önce bu yarım akıllı Onur Çalışkan'a neden sempati duyduğumu keşfetmiştim. Onda bana Hakan'ı anımsatan birşeyler vardı. Hakan'a niye sempati duyduğumu ise Allah biliyordu.

İtiraf edeyim yağmurdan sonra ortalığı kaplayan kokuda, metropolün ortasında bile yaşasa, insanın içini kıpır kıpır eden birşeyler var. Fazla değil, yalnızca birkaç hafta sonra Deli Ertan, ruhu hadım edilmek üzere psikiyatristlerin eline teslim edilmiş, kurtlar kefeni halledip Hicabi Bey'in cesedine

ulaşmış, babamın tayin emri gelmiş, kıçım Gazanfer'in itleri tarafından paralanmış olacaktı. Ve tüm bunlar olurken annem hep çamaşır yıkayacaktı. Kimbilir kaç makine? Ama ben yine de sersemce bir, hadi mutluluk demeyelim de memnuniyet içinde, ıslıkla Çin klasik müzik sanatçısı Wu Zhao-Ji'nin *İlkbahar Sesleri* adlı eserinden bir kuple çalarak yürüyordum. Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından fark ettim ki, ayaklarım beni mezarlığın kapısına getirmiş. Cuma namazı yeni kılınmış olmalıydı. Acele edersem Hicabi Bey'e karşı son vazifelerini ifa eden korteji yakalayabilirim diye düşünerek daldım ölüler halkının topraklarına.

Bakımlı ağaçları, mermer mezar taşları, anıt mezarları ve tüm bunların arasında kıvrılarak uzanan tertemiz yoluyla gerçekten hoş ve özel bir yerdi burası. Yalnız, bazı mevtalara ait vesikalık fotoğrafların, mezar taşlarının üzerine hangi akla hizmet yerleştirildiğini pek anlayamamıştım. Üstelik saygıdeğer ölülerin tanıtımı için genellikle gençlik resimleri kullanılmıştı. Belki de yoldan geçerken, mezarlara bakıp onlar ölü, ben ise yaşıyorum diye düşünerek münasebetsizce bir sevince kapılacak saygısızlara, orada yatan kişinin diri olmayı bir zamanlar kendilerinden kat kat daha iyi becerdiğini göstermek amacını taşıyorlardı. Ya da ölüm düşüncesini bilinçaltlarının en derinlerine gönderdikleri dönemlere ait bu resimler, söz konusu kişilerin, bak şimdi ne hale geldiğini göstererek bize bir ders vermeye çalışıyor da olabilirdi. Bu uygulamayı yapanların derdi neydi tam kestiremiyordum ama, artık varolmayan bu suratlar, ne yalan söyleyeyim, bende herhangi bir saygı uyandırmadığı gibi, bana günü yakala falan gibi şeyler de söylemiyorlardı. Laf aramızda, ölülerin buna bozulacaklarını hiç sanmıyordum. Onların hayatı bu kadar ciddiye alacağını düşünmek bence düpedüz dangalakça bir yaklaşımdı.

Tahminlerime kıyasla mezarlık çok büyük, Cuma namazını müteakip gömüleceklerin sayısı çok fazlaydı. O ara gözüme yırtık pırtık elbiseler içinde, elinde plastik bir ibrik, mezar ziyaretine gelenlerin eteklerine yapışan benden iki üç yaş falan büyük bir çocuk ilişti. Gönlünden ne koparsa karşılığı kurumuş mezarları nemlendirme hizmeti veriyordu. Hemen yanına sokuldum. "Hey, hemşehrim!"

Dik dik baktı suratıma. Müşteri değildim. Acaba rakip bir şirket olabilir miydim? "Ne istiyorsun?"

"Bir cenazeye davetliydim ama geciktim. Buralarda büyük bir grup gördün mü? İçinde polisler falan bulunan." Polis lafını duyunca huylanıp uzaklaştı yanımdan. Peşinden koştum. "Hop kardeş, dursana bir dakika... "

Oralı olmuyordu. Eh, madem detektifliğe soyunmuştum, hakkıyla yapacaktım. Cebimden birkaç bozukluk çıkartıp şakırdattım. Zınk diye durdu eleman. Avucumdakileri kaptıktan sonra bol el kol destekli bir tarif verdi. "Yolu takip et, Firdevs Aile Mezarı'nın yanından devam et, Şimşirler'inkini görünce karşıya geç yürü, Halis Deveci'ninkinin üstüne çık bak, görürsün. "

Ona inanmaktan başka çarem yoktu. "Eyvallah," deyip tarif ettiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

"Çocuk!" diye seslendi arkamdan. Dönüp baktım. "Su lazım olur mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Adam daha gömülmedi bile. Hem sabahki yağmurdan sonra kim ne yapsın senin suyunu?" diyerek yoluma devam ettim. Gelip koluma yapışmasın mı piç kurusu? "Kuran da okurum."

"istemiyorum kardeş. Bizim özel aile imamımız var."Ne ki, beni duymamışçasına bir sağa bir sola

sallanarak, karga gibi sesiyle Kuran okumaya başladı. Hala sıkı sıkı kolumu tutuyordu. Kolumu küçük sucu imamın elinden sertçe çekip kurtararak, "Yaylan," dedim.

Beş on metre uzaklaşmıştım ki arkamdan bağırdığını duydum. "Mezarlarınıza tüküreceğim!"

Neyse ki, verdiği tarif doğruydu. Bir sürü üniformalının doldurduğu görkemli cenaze alayını görmek için, Siverek eşrafından örnek insan, iyi eş ve titiz manifaturacı Halis Deveci'nin harbiden devasa mezarına tırmanmam bile gerekmedi. Hicabi Bey'in iki kuleyi andıran oğullarının yanı sıra Bakkal Yakup ile ailesi ve mahalleden tanıdığım birkaç kişi daha merhumun ruhuna El-Fatiha gönderenlerin arasındaydı. Derhal milleti ittire kaktıra ön saflara geçip insanların yüzünü incelemeye aldım. Katil ezkaza aramızda idiyse sinirceli bir mimik, yanlış bir jestle kendini ele verebilirdi. Bir hafiye için içler acısı bir yöntem tabii ama daha iyisi gelmiyordu aklıma.

İmam, belki Arapça'ya çok yakışan ama Türkçe'de kulağa son derece abes gelen vurgularla süslü konuşmasını tamamladıktan sonra sıra Hicabi Bey'in cansız bedeninin mezara yerleştirilmesine geldi. Kadidi çıkmış mezarcı hemen kazma küreğini bir yana atıp davrandı ama birileri bu işi merhumun en yakınlarının yapması gerektiğini söyleyerek onu durdurdular. Şemi Abi bir zamanlar babasına ait olan bedenin sarıldığı kefeni bir ucundan tuttu. Yüklenilmesi gereken diğer taraf uzunca bir süre boşlukta kalınca gözler, bu işi üstlenmesi beklenen Rebi Abi'ye kaydı. O zaman küçük evladın suratının yemyeşil kesildiği görüldü, hatta bazılarınca boğazından kopan kesik bir inilti de işitildi. Besbelli kucağında babasının cesediyle kabre girme düşüncesi zavallının aklını başından almıştı. Tam herkes onun vazifesini layıkıyla yerine getirebilecek kifayette olmadığına kanaat getirilmişti -ki bu kanaate ben de tam destek veriyordum- Rebi Abi ileri çıkıp mezara indi. Az daha hepimizi mahcup etmeyi başaracaktı da. Ne var ki, ayağının altındaki bir şey dikkatini çekince eğildi ve tekrar doğrulduğunda elinde kocaman bir kafatası tutmakta olduğunu gördük Hamlet Abi bir süre düşünceli gözlerle bu kurukafayı süzdü. Yutkundu. "An-ne!" diyerek bir öne bir geriye sallandı ve temelleri dinamitle patlatılmış bir gökdelen gibi babasının istirahatgahına baygın yıkıldı.

Kopan bağırış çağırışlardan, Necla Hanım Teyze'nin kabrinin çevresindeki boşluğun yeni bir mezar kazılmasına izin verecek genişlikte olmamasından dolayı Hicabi Bey'in sevgili eşinin koynuna gömülmesi kararının alındığını öğrendim. Böylece merhumun vasiyeti layıkıyla yerine getirilmiş oluyordu. Mezarlığın idarecilerinden olduğunu tahmin ettiğim bir şişko, mezarcının yakasına yapışmış bağırıyordu. "Ulan oğlum, sana demedik mi güzel topla alttaki kemikleri diye!"

Mezarcı derhal, "Amirim, vallahi dün akşam baktıydım, yok idi bir şey. .." gibisinden doğal bir inkar temposuna girmişti.

Rebi Abi palas pandıras bir kenara çekildi. Tepesine biriken yaşlı karılar kolonya kıyamet onu kendine getirme çalışmalarına başladılar. Fakat bu işi yaparken o kadar büyük bir yaygara koparıyorlardı ki, zavallı kazara ayılsa ölüp ifritlerin arasına düştüm zannıyla korkudan aklını kaçırabilirdi. Neyse ki, Bakkal Yakup'un değerli yardımlarıyla babasını nihayet yerine koymayı başaran Şemi Abi gelip cadıları dağıttı. Ardından da son derece kararlı bir şekilde, elinin bir tersi bir de düzüyle sevgili kardeşinin suratına iki sıkı tokat aşk etti. Askeri eğitimin adama hızlı karar verip çabuk harekete geçme yeteneği kazandırdığı kesindi. Tabii ayık bir adamı bayıltacak şiddetteki darbelerin, baygın bir adamı ayıltacağını varsaymak da aynı eğitimden kaynaklanıyor diye düşünmedim değil. Ancak Rebi Abi'nin bir iki oflayıp pufladıktan sonra oturduğu yerde doğruluvermesi, gerek teşhisin gerekse tedavinin isabetliliğini kanıtlıyordu. "Benim yüzümden, benim yüzümden," diye inledi kendine gelen acılı evlat. Bunu söylediği anda da ağabeyinden bir tokat

daha yedi ve tören üniformalı birkaç polis tarafından bir arabanın arka koltuğuna taşındı.

Garip ama bu olay ortamın ağır havasını dağılıvermişti birden. Şemi Abi başsağlığı dileklerini kabul ederken cemaat arasında neşeli fısıldaşmalar ve hatta merhum hakkında ölçülü dedikodular başlamıştı bile. Kimbilir, belki de Rebi Abi'nin baygınlık geçirmesi herkeste ölü için yeterince acı çekildiği biçiminde rahatlatıcı bir hissiyat yaratmıştı. Hicabi Bey'in kişiliğine, geçmişine, ailesiyle ilişkilerine, katledilişine ve ölüm olgusuna kadar her konuda bir sürü laf dönüyordu ortalıkta. Bir ara kadının teki Rebi Abi'nin ezelden gelen sünepeliğinden dem vurunca, sayın ölü ve ailesine yakınlığı açıkça ortaya çıkmış bulunan Bakkal Yakup hemen onu savunmaya girişti. "Ne yapsın çocukcağız? Anası canına kıymış, manyağın biri babasını öldürmüş... Kolay mı yani ?"

Kulaklarım dikilivermişti. Rebi Abi'nin annesi canına kıymıştı demek! Hemen bakkalın yanına doğru seğirttim. Aklımdan geçen soruyu sorsam beni muhatap almayacağını tahmin ederek iddiacılık damarına oynamayı tercih ettim. "Rebi Abi'nin annesi trafik kazasında öldü," dedim en bilmiş tavrımla.

Bakkal Yakup beni şöyle bir süzüp, işin aslını bilen insanların gıcıklığıyla güldü. "Herkes öyle sansın yine. Üçüncü kattan kaldırıma düştüğünde kafası, nah böyle Diyarbakır karpuzu gibi patlamıştı ama... "

"Amma patavatsız adamsın be Yakup!" diye çıkıştı mahallelinin biri.

Bakkal Yakup bozulup önüne döndü. Ancak cemaatteki tek boşboğaz ve dedikoducu o değildi. Az önce Rebi Abi'nin tepesine çöken cadılardan biri başörtüsünü çekiştire çekiştire, "Aah, Necla Hanım, ah!" diye inledi. "Ne hoş kadındı. Bir de yalancı dolma yapardı ki parmaklarını yersin." Göz ucuyla Hicabi Bey'in mezarcı tarafından hemen hemen tamamen doldurulmuş mezarına bir göz attıktan sonra devam etti. "Toprağına haber gitmesin, az çektirmedi Hicabi Bey de kadıncağıza... "

Çenesini iki saniye zor kapalı tutmuş bulunan Bakkal Yakup çıkıverdi yine aradan. "A-ha şimdi birleştiler işte yine. İkisinin de yeri cennet olsun. "

Hızla yanlarından ayrılıp mezarlığın kapısına doğru ilerlerken artık hiç kuşkum kalmamıştı. Sartre haklıydı. "Öteki" cehennem demekti.

altı

her budist bir faşiste tapar

Cumartesi, her zamanki yağmurlu cumartesilerden biriydi. Geç bir kahvaltının ardından babam bulmaca üzerine bulmaca çözmeye, annem de çamaşıra girişmişti. Bütün orta sınıf çalışanları gibi iş günlerini hafta sonunu bekleyerek, hafta sonunu da iş günlerini özleyerek geçiriyorlardı. Ömürlerinin son dakikasının nasıl geldiğini anlayamayacaklardı bile. Sistemin zaferi.

Yıkanacak çamaşır, çözülecek bulmaca kalmayınca annem hep birlikte karşı yakada oturan Gönül Teyzeler'e misafirliğe gitme fikrini ortaya attı. Gönül Teyze'nin kocasıyla hayli iyi anlaşan babam bu öneriyi hemen kabul etti. Ancak benim için ortamdaki erişkin miktarının artması dayanılacak şey değildi. Onları beni evde bırakmaya razı etmem fazla zor olmadı.

Birkaç saat televizyondaki abuk sabuk programlara takıldıktan sonra baktım yağmur dinmiş, Dallas Gold'u belime sıkıştırdığım gibi sokağa çıktım. Bizimkilerden kimseyi bulamayacağımı biliyordum. Anneleri hafta sonları kolay kolay salmazdı onları sokağa. Babaları, seçkin genlerinin ve geçkin günlerinin teminatı veletlerinin nasıl semirdiğini görsün de, sürdürdükleri köle hayatını bir nebze meşrulaştırabilsin diye. Kadınlara yakışır incelikte bir işbilirlik. Onları suçlamıyorum ama. O erkekler köleliğe bu kadar gönüllü olmasa, hiçbir taktikleri işe yaramaz.

Doğruca Yükseller'in bahçesine gidip ıslaklığına aldırmadan otların üzerine uzandım ve cinayet üzerine düşünmeye koyuldum. Hicabi Bey'i Deli Ertan'ın öldürmediği iddiamın bütünüyle duygusal bir tepkiden kaynaklandığının farkındaydım. Ama, "katilin o olmadığını hissediyorum" türünden bir duygudan söz etmiyorum. İşlenen suçun sorumluluğunu bir deliye yüklemek otoritenin sadece kolayına gelmiyor, aynı zamanda işine de geliyordu. Meseleyi, "Katil zaten delinin tekiymiş," diye çözmek rahatlatıyordu onları. Yani düzen o kadar mükemmel ki, o düzenin yasalarına karşı çıkan kişinin aklından kuşkulanmak gerekir demeye getiriyorlardı. İşte beni hasta eden bu yaklaşımdı. Cinayeti kimin işlediğini umursamıyordum aslında. İnsanların ruhunu çürümeye mahkûm etmek, onları içki şişelerinde, hayal dünyalarında teselli aramaya itmek çok daha büyük bir suçtu ve bunu yapanların ikiyüzlülüklerini, sığlıklarını suratlarına çalmak istiyordum. Hayır, delilerin değil en aklı başında insanların, evlerine girip gırtlaklarını kesebileceğini anlasınlar istiyordum. O mermer sıçan götlerinin tehlikede olduğunu bilsinler ve geceleri rahat uyuyamasınlar istiyordum. Nefret dolu bir canavardım. Ne kadar nefret dolu olduğumu gördükçe kendimden daha da nefret ediyordum. Ödetecektim.

Sümüğümü kolumla silip yerden kalktım ve Güzelyayla Apartmanı'na doğru koşmaya başladım. Dört numaralı dairenin kapısını vururken soluk soluğaydım. Kapıyı onaltı onyedi yaşlarında, baştan aşağı siyah giyinmiş, soluk yüzlü, kumral bir kız açtı. Dengesini sağlamakta zorlandığını fark ettim. Hemen sonra burnuma çarpan alkol kokusu bunu açıklıyordu. Bir süre boş boş birbirimize baktık "Koray Abi'yle görüşecektim," dedim.

"Koray yok evde. Sen..." Ne ayak olduğumu sormaya çalışıyordu.

"Ben polislerin onu gözaltına almasına sebep olan kişiyim. Onunla konuşmam gerekiyor. Ne

zaman gelir acaba? "

Öyle boş bakıyordu ki, Koray Abi'nin gözaltına alındığından, Erkin Abi'nin de arandığından habersiz olduğunu düşündüm. "Markete kadar gitmişti ," dedi omuz silkerek. "Gelir herhalde şimdi. Gir içeri istersen."

Davetini kabul edip eve girdim. Beni, oturacak yer namına tek bir kanepeden başka bir şey bulunmayan bir odaya buyur etti. Bütün perdeler kapalı olduğu için içerisi çok karanlıktı ve herhalde yüz yıldır falan havalandırılmıyordu. En korkuncu ise müzik setinden yükselen gürültülerdi. Enstrümanlarını parçalamaktan başka bir motivasyon taşımayan bir orkestra ile kıçını yırtarak, sözüm ona şarkı söyleyen bir herif tarafından üretilen bir tür vahşet müziği. Kız bir bira açıp kanepeye uzandı. "Şunun sesini biraz azaltabilir miyim?" diye sordum parmağımla müzik setini işaret ederek.

"Afakanlar," dedi kız cevaben.

Bunu bir onay olarak kabul edip sesi kısarken, "Kesinlikle," dedim. "Bunu dinlerken insanı afakanlar basıyor. "

Çocuk gibi bir kahkaha attı. "Onu demiyorum! Grubun adı bu: Afakanlar!" Birayı kafasına öyle bir dikledi ki, temiz yarısını götürmüştür diye düşündüm. "Müthiş bir müzikleri var. Özellikle solistleri süper vokal yapıyor. "

"Bana daha ziyade anırıyor gibi geldi." Kanepenin üzerinden bir minder alıp yere attım ve küçük kıçımı üzerine yerleştirdim.

"Müziği hissetmelisin," dedi ritme uygun biçimde koluyla havada kocaman bir sekiz işareti çizerek. "O haykırarak acıyı dile getiriyor."

"Gerçek acı sessizdir," dedim. "Bir huzurevi gibi."

Ağırlığını kollarına vererek doğrulmaya çalıştı ama dirseği dayandığı yerden kayıverince kafasını kanepenin kolçağına çarptı. Bir acı nidasıyla elini kafasına götürüp vurduğu yeri ovuşturdu. Derken devinimleri yavaş yavaş asabi bir hal aldı ve sonunda düpedüz ağlamaya başladı. "Tanrım, ölmek istiyorum, ölmek istiyorum!" diye bar bar bağırıyordu bir yandan da.

Ağlamanın bir kadın için her daim ulaşılmaya çalışılır bir ruh durumu olduğuna inancım tamdı. Havaya atılan bir cismin yere düşme eğilimi gibi bir şeydi bu. O yüzden onu kendi haline bıraktım. Bir süre sonra sustu. Birasının kalanını bitirip güç bela doğruldu. Bakışlan sabit ve biraz da korkutucuydu. "Bir huzurevi gibi," diye mırıldandı.

"O kadar takılma söylediklerime," dedim sıkıntıyla. "Sallarım ben böyle sık sık."

Ayaklarını sürüye sürüye odadan çıktı ve geri döndüğünde elinde yeni bir bira kutusu vardı. Bu sefer kanepeye uzanmadı ama, oturup bir bacağını altına aldı. Kutuyu yine aynı pervasızlıkla kafasına dikti. Bir iki hıçkırdı. "Ne konuşacaksın Koray'la?"

"O da senin kadar çok içiyorsa herhalde hiçbir şey," dedim.

"Sen cüce misin?"

"Bilmiyorum. Bunu zaman gösterecek."

"Cücesin sen," dedi içmeyi sürdürerek. "Ben cücelere çok gülerim."

Sinirlerim ayaklanıverdi birden. "Demin zırıl zırıl ağlıyordun ama."

Yutkundu, ekşimik bakışlarını odada gezdirdi, şakaklarını ovuşturdu. Az sonra kusacağım düşündüm. "İğrençsin ," dedi dudaklarını tiksintiyle büzerek. "Hepiniz iğrençsiniz. Bütün erkekler. Genç, yaşlı, çocuk, cüce... Hepiniz."

"Doğru ama siz de çok matah sayılmazsınız," diyerek ayağa kalktım. Yanına gidip bira kutusunu elinden aldım ve kafama dikledim. Şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu. Biradan büyük bir yudum daha aldım. "Kendinizle yüzleşmekten kaçıp aşağılık arzularınıza budala erkekleri alet ediyorsunuz. İstediğiniz olunca pişmanlık, olmayınca da histeri krizleri geçiriyorsunuz."

Boş bakıyordu. Söylediklerimi anlayacak durumda değildi. Birasını geri aldı ve kendi kendine, "Nerde kaldı bu salak be," diye homurdandı.

O anda zanlılardan birinin evinde bulunduğumu hatırlayıverdim. Bu kız cinayet hakkında birşeyler biliyor olabilirdi. Sarhoşluğundan yararlanarak ağzından laf alabilirdim. Biraz daha üstüne gitmeye karar verdim. Daha kısa cümlelerle. "Belki de hiç dönmez. Ben olsam dönmezdim. Polisler Erkin Abi'nin cinayet işlediği için kaçtığını düşünüyor ama bence o da senden kaçtı."

"Yalan!" diye bağırdı gözleri çakmak çakmak. "Erkin beni çok sever. Hatta tapar bana o be... Tapar!"

Anlaşılan bu kez onu etkilemeyi başarmıştım, ama ters taraftan. Herifin asılacak olması umurunda bile değildi; onu ilgilendiren, sevilip sevilmediğiydi. Kimbilir, belki de daha gelişmiş bir bilinç düzeyinin işaretiydi bu. Her durumda, bir kadınla konuştuğumu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu. "Tabii, tabii," dedim alayla. "Tapılmayacak gibi değilsin zaten. Ayyaş Afrodit! "

"Bir bok bilmiyorsun sen," dedi en çirkef tavrıyla. "Erkin benim için canını verir. Ben de onun için, tamam mı! Dünyanın en tatlı, en yumuşak insanıdır o... Koray öküzü gibi değildir. Duyguludur, anlayışlıdır... "

"Tamam. Size mutluluklar dilerim o zaman. Eğer asmazlarsa, sevgilin otuz yıl sonra kodesten çıkar, kavuşursunuz birbirinize."

Birasının kalanını ağzının kenarlarından döke saça içip bitirdi. "Çok aptal bir çocuksun sen. Hiçbir şey anlamıyorsun. Benim sevgilim o değil ki, Koray. "

"Koray öküzü?"

Başını evet anlamında hızlı hızlı salladı, böyle bir hareket yaptığı için de hemen ardından feci şekilde öğürmeye başladı. Neyse ki, kusmamayı yine başardı. "Evleneceğiz biz."

"Anlaşıldı," dedim biraz daha canını yakma arzusuyla. "Erkin sana tapıyor ama seni bir kadın gibi

görmüyor. "

"Ay sen cidden çok. .. Çok aptalsın yahu," diye asabi bir kahkaha attı. "Bunların hepsi sırılsıklam aşıktı bana. Koray, Erkin, Kayhan... "

Listeyi daha da uzatmasın diye araya girdim. "Öyleyse niye sevdiğin erkeği değil de bir öküzü tercih ettin?"

Bira kutusunu avucunda yamultup bir kenara fırlattı. Yüzünde ekşi bir ifade belirmişti. "Kayhan çok zengindi. Çok güzel bir arabası vardı. Yemeğe, dansa falan götürürdü beni. Hep lüks yerlere... "

"Kayhan'ın canı cehenneme ! Bana Erkin'i neden istemediğini anlat." Kan beynime sıçramıştı. Soruşturmanın izleğinden saptığımın farkındaydım ama birden bu nokta bana dünyadaki her şeyden daha önemli gözükmüştü. Zaten insanlığa dair kavrayışımızı biraz daha ileri götürmeyecekse bir cinayeti çözmek neye yarar ki?

Gözleri kapalı derin bir ah çekti. Hülyalı bir tavırla arkasına yaslanıp gerindi. "Erkin," diye mırıldandı. "Canım benim. Kıyamam ben ona..." İşte sebep bu diye düşündüm. Ona kıyamıyor. Hayatını onunkiyle birleştirip çocuğun canına okumayı istemiyor. Tabii ki yine yanılmıştım. Devam ediyordu ayyaş ilahe. "Koray beni herhangi bir kadını sever gibi sevdi, oysa Erkin bana âşıktı. Anladın mı? Bana. Onun aşkı gerçekti. Öyle kalması için ona hayır demeliydim."

"Ama neden?"

"Çünkü gerçek, hayal kırıklığıdır." Kıkırdarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ona yüreğimi verdim ben. Her şeyimi, her şeyimi onunla paylaştım. Gece Koray'la sevişir, sabaha karşı Erkin'in yanına gidip başımı onun göğsüne yaslar, huzur bulurdum. Ona Koray'ın bana neler çektirdiğini anlatırdım. Hatta bazen her şeyi olduğundan da kötü gösterirdim. Beni dövdüğünü, yatakta bana adi bir orospu gibi davrandığını söylerdim. Öyle sessizce beni dinlerdi. Ona çok, çok acı verdiğimi biliyordum. Ama başka çarem yoktu. Yoksa beni nasıl anlayabilirdi ki? Canım benim. Kıyamam ben ona..."

Midem yanıyordu ve galiba görüşüm de bulanıklaşmıştı. Alkol bana iyi gelmiyordu. "İnsan nasıl bu kadar zalim olabilir?" diye sordum, ondan ziyade kendime.

"Sen nasıl beni yargılarsın pis cüce," diye bağırdı. "Biliyor musun ki Erkin'le gelecekteki mutlu günlerimizin hayali olmasa şu rezil hayata bir dakika bile katlanamam ben!" Ardından katıla katıla ağlamaya başladı. Sağ kolunu gövdesi yıkılmasın diye kucağıyla çenesi arasına destek yapmış öne arkaya yaylanırken, "Zalim değilim ben," diye inliyordu. Son derece zavallı bir görünüşü vardı gerçekten.

Demek Erkin'le mutlu bir gelecek tasarlıyordu. Belki de tüm o saçmalamalarının ardında kendince mantıklı gerekçelere sahipti. İçim pişmanlık ve acımayla dolmuştu. Usulca yanına çöktüm. Artık tırnaklarını değil düpedüz parmaklarını dişliyordu. İçine düştüğü bu ruh durumunda muhakkak ki sarhoşluğu kadar geçmişte yaşadığı talihsizliklerin de etkisi vardı. Afakanlar düşük tempolu, psikodelik bir hava tutturmuştu. O kadar fena gelmiyordu müzikleri artık kulağıma. İnsan her şeye alışıyordu işte. Kızın elini tutup dişlerinin arasından çektim. Ölüm kadar kasvetli ve müşfiktim. "Hayallerinden söz et bana."

Burnunu çekip parmaklarımı ellerinin arasına kıstırdı. Bakışlarını uzaklara dikti ve başladı anlatmaya. "Ben Koray'la evleniyorum, Erkin de... Şu sarışın orospuyla. İkimizin evliliği de korkunç. Ölesiye mutsuzuz. Ara ara görüşüyoruz. Havadan sudan konuşuyor, gülüşüyoruz ama bakışlarımız birbirimize bütün hikayeyi anlatıyor. On yıl sonra falan Koray bir motosiklet kazasında ölüyor. Otuz yaşlarındayım ve... Kayhan'la evleniyorum. Bu arada Erkin amcasının nakliye şirketinin başına geçip çok zengin olmuş. o sürtükten ayrılmış ve... Tibet'e gitmiş. Budist olup gerçeği bulmaya... Hep bunu yapacağını söylerdi. İnanmazdık. Bak, yapıyor ama dediğini sonunda. Benim yüzümden... yani sayemde. Ben artık zenginim. Para, pul, lüks içinde yüzüyorum. Ne var ki bu evliliğim bir öncekinden de beter. Kayhan uyuşturucu bağımlısı. Beni de alıştırıyor. Birkaç yıl sonra eve hayat kadınları getirmeye başlıyor. Kayınpederimin de bende gözü var. İğrenç! Ve galiba bir gece bana tecavüz ediyor... Ama bundan hiçbir zaman emin olamıyorum. Çünkü o gece yine bir sürü hap almışım ve her şeyi sisler ardından hatırlıyorum. Sadece bir kabus gördüğüme inanmayı istiyorum ama kayınpederimin bakışları bana bunun gerçekten olduğunu söylüyor. Gece gündüz migren ağrılarının pençesinde kıvranıyorum. Defalarca intihara teşebbüs ediyorum ama hep kurtarılıyorum. Yıllar böyle akıp gidiyor. Derken Kayhan ölüyor. Ellibeş yaşında ikinci kez dul kalıyorum..." Birşeyler söylemek istiyordum ama dilim tutulmuştu. Kulaklarım cayır cayır yanıyordu. Daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim ne ki o, hıçkırıklar ve geğirtiler arasında sado-mazohistik fantezilerine kaptırmış gidiyordu. "Kayhan'ın cenazesinden döndüğümde kapı çalınıyor ve bir bakıyorum karşımda o... Erkin. Tibet'ten dönmüş. Konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Sonunda bana, 'mutluluğu bulamamışsın,' diyor. 'Sen de gerçeği,' diye karşılık veriyorum. Başını iki yana sallayıp gülümsüyor. 'Ben oraya gerçeği bulmaya değil unutmaya gittim ,' diye karşılık veriyor. Uzanıp beni öpüyor. Ama ben karşılık vermiyorum. O zaman bunu bir daha asla yapmaması gerektiğini anlıyor. Yine de o öpücükten sonra bir daha başım hiç ağrımıyor. O gece o elimi tutarken kıvrılıp yanında uyuyorum. Deliksiz ve huzur dolu bir uyku çekiyorum. Bir daha onu asla bırakmıyorum. Yılların ardından, yıkıntıların üzerine kurulmuş bir çiçek bahçesinde birlikte gezinirken o bana şiirler okuyor, hikayeler anlatıyor. Geçmişten hiç söz etmiyoruz. Yalnız zaman zaman keşke her şey başka türlü olsaydı diye düşünüyor, kederleniyoruz. Ve..." Ancak, o anda kapılıverdiği bir ağlama krizi yüzünden gerisini getiremedi. Dehşetten ter içinde kalmış elim hala avuçlarında gözyaşlarını tüketti. Sonra kan çanağına dönmüş korkulu gözlerini benimkilere dikti. "Erkin'in bu işle hiçbir ilgisi yok."

Biz sadede gelememiştik ama sadet bize gelmişti işte. Ne var ki, darmadağın olmuş bir haldeydim. Yutkunup aklımı toparlamaya çalıştım. Bir tek yanlış sözcüğün her şeyi mahvedebileceğini biliyordum. "Sana inanıyorum. "

"Ah o kız yüzünden mahvolacak hayatı... Hayatımız!"

"O kız da kim?"

"O sürtük. Sözde sevdiği kız... ama aslında beni seviyor o."

"Bundan kuşkum yok," dedim telaşla. "Adı ne bu kızın? Nasıl mahvedecek hayatınızı? Bana anlatmalısın. Yardımcı olabilirim."

"Off! Bilmiyorum adını. Erkin bize kızdan pek söz etmezdi... Orospu olduğu için utanıyordu çünkü." Kesik kesik solumaya başlamıştı ve bu hayra alamet değildi. Birazdan içinde ne var ne yok boşaltacaktı. İçeri biraz temiz hava girsin diye fırlayıp pencereleri açtıktan sonra tekrar yanına döndüm. "O öldürülen polis..." diye mırıldandı. "O iyi biri değildi. Bunu biliyorum. Sanıyorum kızın o polisle bir derdi vardı. Tam nedir bilmiyorum ama bence karı Erkin'i fiştekliyordu gidip herifi

öldürmesi için. Onu kandıramayınca da kendisi yaptı bu işi. Evet, cinayeti o orospu işledi!"

Son bir iki cümleyi söyleyişi birşeyler sakladığını düşündürmüştü bana. Bunu ortaya çıkartmak için blöf yapmaya karar verdim. "Cinayetin işlendiği gece Erkin Abi'yi Hicabi Bey'in evinden çıkıp buraya girerken gördüm," dedim olanca faşistliğimle.

Birden, artık o kadar da alık bakmayan gözlerini benimkilere dikti. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Zeki bir kızdı doğrusu. Ama tabii ki benim kadar değil. Derin bir nefes alıp başladı ötmeye. "Cinayetten bir önceki gün Erkin'in Koray'a birtakım fotoğraflardan söz ettiğini duydum. Moruğun elinde bulunan bazı resimlerden. Onları almak için Koray'ın kendisine yardımcı olmasını istiyordu ama Koray bunu reddetti. Bu yüzden kavga ettiler... "

"Ne tür resimlerdi sözünü ettiği?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı şirretçe. "Erkin o gece polisin evine bu yüzden gitmişti, anlıyor musun? O resimleri almak için. Gece yarısı eve döndüğünde ben hâlâ uyanıktım. Perişan bir haldeydi. Polisin öldüğünü söyledi. Sonra hızla çantasını toplayıp kaçtı. Şimdi nerede bilmiyorum ama cinayeti onun işlemediğinden eminim."

"Nasıl?"

"Çünkü cinayet işlerse bir Budist rahibi olamaz."

Başımı önüme eğdim. "Anlıyorum."

Dış kapıdan bir tıkırtı geldiğini işitince ellerime yapıştı. Yanılmıyorsam bana aşık olmuştu. Yanılıyor da olabilirim tabii. Bir saniye sonra elinde, bira kutuları dolu iki büyük torbayla Koray Abi suratında ahmakça bir ifadeyle bize bakıyordu. "Yeşim! Bu çocuk da nereden çıktı yahu?"

İlk kez bir kızla birlikteyken sevgilisine basılıyordum. Beş yaş için fena sayılmazdı doğrusu. Hızlı yol alıyordum. "Çok güzel bir adın varmış Yeşim," diyerek Yeşim'in dudağıyla yanağı arasına bir öpücük kondurdum ve kararlı adımlarla rakibimin yanma gittim. "Ayağını denk al. Gözüm üzerinde." Ama hemen ardından bunu yaptığıma pişman oldum. Birincisi, Yeşim'le yaptığım konuşma Koray Abi'nin çok şey bildiğini gösteriyordu ve onun ifadesini almak çok işime yarayabilirdi. İkincisi, şahsiyetin ne kadar güçlü olursa olsun, kendinden bir metre daha uzun birine posta koymak komik kaçıyordu.

Dört numaralı daireden çıktığımda başımda kavak yelleri esmiyor idiyse de, kendimle biraz gurur duyuyordum. Nasıl duymayayım? Katilin kimliğini ortaya çıkarmam an meselesiydi. Deli Ertan'ı kurtaracaktım. Metin Bilgin'e kim olduğumu gösterecektim. Çekici bir erkektim. Yine de kendime duyduğum bu hayranlığın belli belirsiz bir utançla gölgelendiğini söylemeden geçemeyeceğim. Bunun sebebi, belki ilk kez bir kızı "o şekilde" öpmem, belki onu ağzından laf alabilmek için kandırmam, belki de mutluluğun bana haram olmasıydı. Saadetimi Erkin Abi'nin mahvı üzerine inşa etmek de rahatsız ediyor olabilirdi beni, tabii. Gerçi Yeşim'in onun hakkındaki tasarıları hesaba katıldığında, Erkin Abi'nin önümüzdeki otuz seneyi kodeste geçirmesi çok da kötü sayılmayabilirdi. Kafam karışıktı anlayacağınız. Kolay değil, erkeklerin dünyasına adım atmıştım.

Apartmanın çıkışına doğru birkaç adım atmıştım ki, dış kapının önünde dikilen kaskatı kesilmiş

gövdeyi fark ettim. Nirvanaya ulaşmış bir Zen Budistinin saf mutluluğuyla gülümseyen bu insan evladını tanıdığım anda da ayaklarımın altındaki bulut bir anda çekildi ve ben layık olduğum şekilde yere çakılıverdim. "Vayy," diye tısladı Gazanfer usulca çömelip, bir anda görüntüye giriveren Arap ve Kont'un boyunlarını mıncıklarken. "Kimleri görüyorum? Küçük bir ispiyoncu."

"Ben de karşımda üç tane it görüyorum," dedim. Sanıyorum hayat insanın doğasına ters. En azından, benimkine.

"Ee, nasıl gidiyor? "

Öfkeleneceği yerde sapıkça gülmeyi sürdürerek hatırımı sorması beni hayli tedirgin etmişti. Tahminimce, az sonra hesabı sorulacaklar listesi ne kadar kabarırsa o kadar keyifleniyordu. İşin doğrusu öyle tedirgindim ki, bu kadarına rahatlıkla korkudan donuna sıçmak denebilir. Biraz daha politik davranmak hayrımaydı. "Normal. "

"Normal." Kafasını kaldırıp, şişlik ve morluklarla dolu yüzünü gösterdi. "Sence bunlar da normal mi?"

"Normal. O kadar sopa yiyen herkesin suratı böyle olur."

Gazanfer dalgın gözlerini yukarı dikti. Dudakları kararsızlıkla kımıldadı, doğruldu ve sonunda hayli şefkatli bir sesle, "Ananı sikeceğim," dedi. Parmağıyla beni işaret ederek saldırı işaretini vermesiyle Arap ve Kont'un nefretle hırlamaya başlaması bir oldu.

Yapabileceğim tek şey arkamı dönüp kaçabileceğim tek yere, Güzelyayla Apartmanı'nın arka kapısına doğru topuklamaktı. Gerekeni derhal yaptım. Bir saniye sonra, sevgili dostum sümüklü Cemalettin'in ve tabii ki can düşmanım Gazanfer'in ikamet ettiği evin bahçesindeydim. Ortalıkta ne Cemalettin ne de seksenikibin aile ferdinden biri vardı. Evin her zaman açık tutulan kapısı kapalıydı ve perdeler de sıkı sıkı çekilmişti. Maaile, abilerine en uygun cinayet ortamını oluşturmak için elbirliği etmişlerdi sanki. Belki de hepsi perdelerin arkasında çekirdek çitleyerek katledilişimi izlemeye hazırlanıyorlardı. İtler korkunç havlamalarla peşime takılmıştı bile. O gece ikisini de zehirleyip Hicabi Bey'in refakatine göndermediğime bin pişmandım.

Panik halinde kendimi bahçedeki eski kömürlüklerden birine kapattım. Aptalcaydı. Köpekler doğruca saklandığım odacığın önünde bitmişlerdi. İçeride kapıyı kapalı tutmamı sağlayacak sürgü falan gibi bir şey bulunmuyordu. Kendi kendimi kapana kıstırmıştım. Gazanfer'in gelmesi an meselesiydi. İçimden Onur Çalışkan'a okkalı bir küfür savurdum. Ayak sesleri bulunduğum yere yaklaşırken aklıma feryat figan imdat istemekten başka bir kurtuluş çaresi gelmiyordu. Öte yandan bunun bana pek bir yarar sağlamayacağını biliyordum. Ayrıca serserinin önünde kendimi böyle küçük düşürmeyi de istemiyordum. Bedenimi iyi bir hırpalanmaya hazırlamam gerekiyordu. Ancak kömürlüğün kapısı açılıp da Gazanfer'le burun buruna geldiğim anda ani bir refleksle elim, belimdeki Dallas Gold'a gitti. En ufak bir tereddüt duymadan plastik mermilerle dolu şarjörü suratına boşalttım. İlk birkaç mermi sadece biraz şaşırmasına yol açmıştı. Fakat tam son kozumu da oynayıp kaybettiğimi düşündüğüm anda feci bir çığlık atarak geriledi. Ellerini yüzüne örtmüş, iki büklüm kıvranıyordu. Gazanfer'i gözünden vurmuştum. Can havliyle dallamayı ittirdiğim gibi, köpeklerin arasından karşı sıradaki kömürlüklere dayanmış tahta merdivene atıldım. İki adımda tepeye tırmanıp sağı solu kolaçan ettim. Aşağı inmek intihar demekti. Bir hafta içinde ikinci kez benzettiğim Gazanfer, gözünü her anlamda kan bürümüş bir halde odunluğun tepesine tırmanmış, üzerime doğru

geliyordu. Bir solukta, hemen yanımdaki tellerin üzerinden geçip Ruhan Bey'in bahçesine attım kendimi. Düşüşüm tahmin ettiğimden çok daha sert olmuştu. Dizim kanıyordu ve teller de elimi, yüzümü kesmişti. Hasar kontrolünü daha sonraya bırakıp doğruldum ve var gücümle köşke doğru koşmaya koyuldum. Düşünmeksizin zemin kattaki camsız pencerelerden birinden içeri daldım. Gazanfer'in arkamdan savurduğu küfür ve tehditleri hala işitebiliyordum. Sırtımı tahta duvarlara verip soluklandım. Tabancamı hala sıkı sıkı tutarak yere çöktüm ve kendi kendime gülmeye başladım. Hayatımın en hızlı günlerini yaşıyordum. Dövüşecek kadınlar ve sevilecek kadınlarla çevrelenmiştim. Gerçi silahım plastiktendi. Kadınlarım da öyle. Yine de böylesi bile hiç yoktan iyiydi.

yedi

öcülerin öcü

Biraz nefeslendikten sonra hızlı bir durum değerlendirmesi yaptım. Her ne kadar Gazanfer'in gözü duvardan aşağı atlamayı yemediyse de peşimi o kadar kolay bırakmayacağından emindim. Köşkün bahçesini çevreleyen duvarların yüksekliği nedeniyle orayı terk etmek için bir üst sokağa bakan bahçe kapısını kullanmam gerekecekti. Gazanfer'in itleriyle birlikte bu noktada konuşlanıp beni beklemesi çok akla yakındı. Bir ihtimal, gözünü karartıp bahçeye bile dalabilirdi. Arap ve Kont'un gelişkin koku hafızasının öncelikli parçalanacaklar listesinde yer aldığım düşünülürse, dışarıda hiç şansım yoktu. Yapacağım en akıllıca iş, birkaç saat daha bulunduğum yerden ayrılmamaktı.

Sığındığım odada hiçbir eşya yoktu. Yerdeki adi tahtaların önemli bir kısmı tahtakuruları tarafından halledilmişti. Pek kullanılmadığı anlaşılan mekanın aydınlatması için, leş gibi duvarlardan birine koca bir delik açılmış, bu delikten sarkıtılan kablonun ucuna da bir ampul takılmıştı. Hayal gücünü harekete geçirici sayılabilecek tek şey, bir duvarın dibine dizilmiş çeşitli ebatlardaki spatulalar, kesici aletler, yapıştırıcılar ve ne idüğü belirsiz sıvılarla dolu teneke kutulardı. Orada burada rasgele fırlatıp atılmış boş konserve ve sigara paketi gibi çöpler göze çarpıyordu. Peki, hayatın lağım çukuruna itilmiş herhangi bir meczubun barınağında rastlanabilecek bu sıradan sefalet manzarası neden bende tuhaf bir tedirginlik yaratıyordu ? Sebebi kokuydu. Evin bakımsız haliyle ciddi bir tezat oluşturan, hoş ve garip biçimde bildik gelen o koku.

Kendi kendime sıkı sıkı o odadan hiç çıkmamam, hatta oturduğum yerden bile kımıldamamam gerektiğini telkin etmeme rağmen buna beş dakika dayanabildim. Durmak hiç iyi gelmiyordu bir kere. Cinayete, Gazanfer'e, köpeklerine ve her nedense anaokulunun müdiresine dair tuhaf düşünceler rasgelelik içinde zihnime üşüşüyor, leş yiyiciler gibi beynimi didikliyordu. Öte yandan sokağımızın en gizemli adamının barınağına sızmışken etrafa şöyle bir göz atıp, karşımızdakinin ne menem bir herif olduğunu anlamayı istiyordum. Bahçede ecelle yarış halindeyken Ruhan Bey'in kamyonetini her zamanki yerinde görmemiştim. Yani büyük olasılıkla evde yalnızdım. Zaten ondan bu kadar tırsmamın bir anlamı yoktu. Evet, itici bir görünüşe sahipti ama netice itibarıyla dünyada yaşayan bütün insanlar itici, hatta kötü değil miydi? Varlığımızı sürdürebilmek için kötü olmak zorundaydık. Zamanında iyi insanlar var idiyse bile artık yeryüzünde onların genlerinden eser kalmamıştı. Beni ele alalım: Her gün birkaç saatini divanın altında geçiren, mahallenin delisini ruh kardeşi gören, gırtlağı kesilmiş bir ceset karşısında kılı kıpırdamayan, yirmilik kızlarla ilgili fanteziler kuran, silah ve alkol düşkünü bir velet. Canavarın küçük bir çocuk olarak portresi! Yeniden doğmuş Rasputin.

Derin bir nefes alıp saklandığım odadan çıkınca antreye ayak basmış bulundum. Sağımda evin büyük giriş kapısı, solumda mutfak ve kıvrılarak üst kata çıkan bir merdiven vardı. Tam karşımda ise ikinci bir oda. Doğruca o tarafa yöneldim. Odanın ortasındaki küçük masa, kenardaki divan, eski bir radyo ve elbette televizyon evin ana yaşam alanında olduğumu açıkça gösteriyordu. Bir de her köşedeki rengarenk çiçekler. Belki yüz tane saksı vardı içeride. Gülmek geldi içimden. O mahkeme duvarı suratlı herif böyle bir çiçek düşkünü olsun! İnsanları tanımak güçtü cidden.

İkinci adresim mutfaktı. Ortalıkta buzdolabına benzer bir şey göremeyince küçük bir hayal kırıklığına uğradıysam da bisküvi, süt ve reçel gibi türlü kahvaltılık erzakla dolu tel dolabı fark

ettiğim anda yüreğimden içime tatlı bir sıcaklık yayıldı. Açlıktan gebermek üzereydim ve derhal nevaleye girişti. İşkembemi doldurdukça Gazanfer'e bile bir nebze sevgi duyacak kadar hayata bağlandığımı hissediyordum. Koca bir bardak sütü utanmazca diklerken birden tüylerimin diken diken olmasına sebep bir tıkırtı işitmem mi, yoksa eve girdiğim anda fark ettiğim o tuhaf kokunun çok daha keskin bir biçimde burnuma çarpması mıydı tam bilemiyorum ama zıkkımlanmayı hemen kesip mutfaktan dışarı fırladım. Dikkatle havayı kokladım. Melun koku, hayır, çiçeklerden gelmiyordu. Öte yandan herhangi bir anormallik yok gibiydi. Belki de sadece karnı doydukça insanın ödlekliği artıyordu.

Dikkatim, ilk andan beri aklımın bir köşesinde yer eden merdivenlere kaydı. Yeme içme faslına son, bela aramaya devam diyerek usulca her adımda gıcırdayan basamakları tırmandım. Merdivenin sonunda beni kapalı bir kapı bekliyordu. Hissettiğim son derece güçlü mahremiyet titreşimlerine aldırmaksızın bu kapıyı da iteledim. Tahmin ettiğim gibi, burası Ruhan Bey'in rüyalar alemine daldığı ve en çok otuzbir çektiği yerdi. Kocaman yatağın dağınık olmasında şaşılacak bir şey yoktu, tuhaf olan nevresimlerin temizliğiydi. Belli ki, adamcağızı yıllardır boş yere insan kasabı diye damgalamıştık. İnsan kasapları çiçek sevmez ya da nevresimlerini değiştirmez gibi bir kural yoktu tabii ama Ruhan Bey'in elinden geldiğince derli toplu bir hayat sürdürmeye çalışan bir gariban olması daha akla yakındı. Derken yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran ilaç kutuları ile enjektörleri fark ettim. Anladığım kadarıyla kutudakiler morfin türevi birşeylerdi. Komodinin çekmecesini açınca içinde yığınla başka ilaç bulunduğunu gördüm. Ardından yastığın üzerindeki kırmızı noktacıkların, kocaman kartonlarla günışığına kapatılmış pencerelerin ve içeride bir tek bitki bile bulunmadığının ayırdına vardım. Ölüm yakınlarda bir yerlerdeydi.

Beni yeni fanteziler kurmaktan alıkoyan, motorlu bir aracın homurtusu oldu. Pencereye fırlayıp kartonların arasından bahçeye göz atınca korktuğumun başıma geldiğini gördüm. Ruhan Bey kamyonetini park ediyordu. Bir solukta merdivenlerden aşağı indim. Aslında niyetim içeri girdiğim yoldan kaçmaktı ama şeytan dürttü ve masanın üzerinde bıraktığım şeyleri toplamak için mutfağa daldım. İşimi bitirir bitirmez sağ taraftaki odaya doğru hamle ettim, ancak iki adım atmıştım ki evin dış kapısı açılıverdi. O anda merdiven boşluğunun hemen altında, her nasılsa daha önce dikkatimi çekmeyen bir girinti bulunduğunu fark ederek oraya dalıverdim. Neyse ki, zeminin yarım metre kadar altına inen boşluğu son anda gördüm de yere kapaklanmaktan kurtuldum. O arada Ruhan Bey'in eve girdiğini işitebiliyordum. Küçük bir mezarı andıran boşluğa adayınca yine bir kapıyla burun buruna geldim. Kırk kapılı evde geçen o ünlü masaldaydım sanki ve işte asla açılmaması gereken kapı bölümüne gelmiştik. Bildiğiniz gibi birşeylerin olması için mutlaka müteşebbis ruhlu bir ahmağın bu kuralı çiğnemesi gerekir. Usulca tokmağı çevirerek üstüme düşeni yaptım. Sonra da belki ardiye ya da sandık odasına, belki Ruhan Bey'in çılgın bir genetik deney ürünü, üç gözlü, yedi taşaklı, katil kardeşinin yaşadığı mekana adım attım. O meşum koku olanca yoğunluğuyla suratıma çarptı. İçerisi zifiri karanlıktı. Aşağı doğru inen birkaç basamak seçilebiliyordu, hepsi o. Sağda solda boş yere bir ışık düğmesi aradım. Elbette daima kaynağa gitmeyi düstur edinmiş bendeniz için bu bir engel sayılamazdı. Yukarı odadaki çiçeklerin dehşet çığlıklarına kulaklarımı tıkayıp, avuçlarımı iki yanımdaki duvarlara sıkıca yapıştırarak dar merdivenlerden ağır ağır indim. Basamaklarla birlikte çevremde ışığa dair her şey tükendi. O zaman, nedense, insanın Tanrı'yı görmeye katlanamadığı için ışığa ihtiyaç duyduğu gibi tuhaf bir fikre kapılıverdim. Karanlık Tanrı'nın ta kendisiydi. Size şahdamarınızdan daha yakın, her yerde olan ve gören, her zaman sizi sarmalayan başka kim olabilirdi ki? Siz onu göremezdiniz çünkü ışığın ardına saklanırdı. Sarhoş edici güzellikteki kokuyu içime çekerek bu "aydınlanmanın" tadını çıkarıyordum ki elim duvarda bir ışık düğmesi buluverdi. Salise düşünmeksizin bastım.

Cılız bir ışıktı ama görmeme yetti. Kireç gibi bembeyaz suratında nefretin en güzel ifadesiyle, uğursuz ellerini tehditkar biçimde gırtlağıma uzatmış duran Hicabi Bey'i. Pek az insan evladının tattığı türden yepyeni bir dehşet duygusuyla sarsılmışsam da hiç şaşkınlığa uğramamıştım. Çünkü Hicabi Bey'in öldüğünü bilmesem bile, o yırtıcı ve donuk gözlere şöyle bir bakınca, karşımda duranın aslında İblis'in ta kendisi olduğunu anlayabilirdim. İşte durmadan hayalini kurduğum yerde, cehennemdeydim. Az sonra tüm anılarımı ve duygularımı yitireceğime, en azından bunların benim için bütün öneminin ortadan kalkacağına dair kesin bir inançla, sırtımı duvara verip dizlerimin üstüne çöktüm ve bekledim. Ancak dakikalar ilerleyip de İblis herhangi bir harekette bulunmayınca kafamı kaldırıp ona baktım. Garip ama, arkasında dizilmiş, en az kendisi kadar ürkütücü onlarca başka ifritin dikildiğini görmek nedense beni rahatlattı. Belki de böylelikle kişi başına düşen nefret oranının azalacağını düşündüğümden. Kimbilir? Ancak, gulyabanilerin hiçbiri Hicabi Bey'den daha canlı görünmüyordu. Sanki bir büyücünün gazabına uğrayıp taş kesilivermişlerdi. Sonra bu tuhaf ekipte tanıdığım tek kişinin Hicabi Bey olmadığını fark ettim. Mahalleden aşina olduğum birkaç tipin yanı sıra Erkin Abi, Rebi ve Şemi kardeşler ile Bakkal Yakup da bu lanetli ordunun neferleri arasındaydı. Suratlarında, ruhlarının özünü yansıtan bir yaşam ifadesiyle dikilirken her biri nefretin, açgözlülüğün ya da kıskançlığın olağanüstü birer tasviri gibiydi.

Birden kendimin de, büzüştüğüm köşede taşlaşıp onlardan biri haline geldiğim korkusuna kapılıverdim. Ani bir adrenalin patlaması naçiz bedenimi, bir atom parçacığına dönüştürdü ve olanca gücümle Hicabi Bey kılıklı hortlağın üzerine atıldım. Çullandığım kütle beklenmedik biçimde dengesini kaybedince birlikte yere kapaklandık. Sol bileğim fena halde burkulmuştu ama durumum düşmanımınkine kıyasla harika sayılırdı. Rahmetlinin kolu kopmuş, kafası üç parçaya ayrılmıştı. Artık bu aptalca gidişata dur demek gerekiyordu. Spiritüel sabuklamaları bir yana bırakıp meseleye soğukkanlılıkla ve üstün ussal yeteneklerimle yaklaşmalıydım. Parçalardan birini alıp burnuma götürdüm ve tüm "esrar" bir anda çözülüverdi. Elimde tuttuğum, boyanmış bir parça sabundan başka bir şey değildi. Evin her köşesine sinen işte bu kokuydu ve karşımdakiler de cehennem yaratıkları falan değil, sabundan yapılma heykellerdi.

Ne var ki, rahatlığım fazla uzun sürmeyecekti. Işık küçük bir tıkırtıyla sönüverdi ve bodrum yeniden karanlığa gömüldü. Kendime bunun muhakkak ki mantıklı bir açıklaması olduğunu telkin edecek zamanı dahi bulamadan hırıltılı bir soluğun ensemi yaladığını hissettim. Tüylerim diken diken olmuş, bütün vücudum alarma geçmişti. Çığlık çığlığa, önüme ne çıktıysa devirerek karanlığın içine doğru koşmaya başladım. Panik halinde duvarlara çarpıyor, birşeylere takılıp yere düşüyor ama ilerlemeyi sürdürüyordum. Bodrum akıl dışı biçimde uzayıp gidiyordu ve anlayabildiğim kadarıyla tünel gibi bir yerlere varmıştım. Derken yüzüme rüzgar vurdu, hemen ardından da uzakta bir yerlerde ışığı gördüm. Tam bir çaresizlik içinde çırpınırken beliriveren bu umut, bacaklarıma ve ciğerlerime taze bir güç sağlamıştı.

Nihayet on onbeş metrekareden büyük olmayan, taş zeminli açık bir alana çıkınca temiz havayla birlikte gün ışığını da içime çektim. Alanın sınırlarını çizen ve yüksekliği dizlerimin hizasını geçmeyen taş duvarın diğer yanında bir bahçe göze çarpıyordu. Derhal kendimi oraya attım. Biraz daha ilerleyince karşıma çıkıveren binayı ilk kez o cepheden görmeme rağmen hemen tanıyıverdim: Hakanlar'ın oturduğu apartmandı bu. Ben de, apartmanın o güne dek varlığından bile haberdar olmadığım arka bahçesindeydim. Hayretler içinde, nasıl olup da Ruhan Bey'in bodrumundan yolun diğer tarafındaki bir evin bahçesine çıktığımı kavramaya çalışırken kafama dank ediverdi: Tesadüfen, zamanında Rebi Abi'nin haritasını çıkarttığı gizli geçidi keşfetmiştim. Geçit, Yunanlılar'a karşı bir işe yaramadıysa da beni o lanetli evden kurtarmıştı işte.

Hemen apartmanın bodrumuna açılan demir kapıya yöneldim. Niyetim bodrumdan giriş katına oradan da mahalleye çıkmaktı. Ancak bir an sonra bunun hiç de akıllıca bir hareket olmayacağını fark edip vazgeçtim. Hakanlar'ın evi tam Güzelyayla Apartmanı'nın karşısındaydı. Dışarıda Gazanfer ve diğer itlerle karşılaşabilirdim. Ayrıca o noktadan sokağa çıktığım takdirde bizim eve kadar aşağı yukarı iki yüz metrelik tehlikeli bir yolu aşmam gerekecekti. Eve iyice yaklaşana kadar gizli yoldan ayrılmamam daha güvenliydi. Böylece bir bahçeden diğerine atlayarak ilerlemeye koyuldum.

Elbette, evdeki hesap çarşıya uymayacaktı. İzlediğim yol mahalleye paralel düz bir çizgi oluşturmadığı için, bir süre sonra kurumuş arka bahçelerden, aydınlıklardan ve kömürlüklerden oluşan bir labirentin içinde sezgilerimle kendime bir çıkış arar hale gelmiştim. Yine de ağır ağır eve yaklaştığımı hissediyordum ve akli melekelerimi önemli ölçüde geri kazandığımı hissediyordum. Yaşadığım deneyimlerin gerçekliği konusunda ciddi kuşkular taşımakla birlikte, çaresiz bunları gerçek varsayarak bir analiz yapmam gerekiyordu.

Öncelikle, karanlığın Tanrı olduğuna dair içgörümü hâlâ korumakla birlikte, enseme üflemek gibi bir hafifliği yüce yaradana pek yakıştıramıyordum. Bu durumda, bodrumda ödümü bokuma karıştıran, Ruhan Bey olmalıydı. Demek ki ışığı kapatmadan önce beni görmüş ve daha sonraki davranışlarına bakılırsa bundan da hiç hoşlanmamıştı. Besbelli bir düşman daha kazanmıştım. Yine de Gazanfer gibi bir sapıktan sonra Ruhan Bey gibi üstün sanatsal yeteneklere sahip bir sapık, düşman olarak gururumu daha çok okşuyordu.

Bu arada, adımlarım ya da kader beni yeniden cinayet mahalline getirmişti. Gide gide ulaştığım yer, Hicabi Bey'in katledildiği evin bahçe katıydı. Zemin kattaki, nicedir boş durduğunu bildiğim kapıcı dairesine bakarken çelişkili duygular içindeydim. Bu ev, zihnimde pek çok olumsuz çağrışım yaratmakla birlikte dünyaya açılmam için düşünülebilecek en elverişli konumda bulunuyordu. Bir kez kapağı sokağa attıktan sonra, sıkı bir koşuyla birkaç saniyede eve ulaşmam işten değildi. Cebimdeki ev anahtarlarını yoklayıp silahımı çektim ve pencereden daldım içeri. Aslında kapı açıktı ama böylesi daha heyecan verici geliyordu. Az sonra sıcak yuvama ve nevrotik ebeveynlerime kavuşacağımı sevinçle öngörerek bir solukta giriş katına tırmandım. Ne ki, kahpe feleğin yakamı bırakmaya niyeti yoktu. Tam elimi apartmanın giriş kapısına uzattığım sırada kapı kendiliğinden açıldı ve iki elinde tıka basa doldurulmuş iki alışveriş poşeti taşıyan bir devle burun buruna geldim.

"Sen!" Şemi Abi'nin suratındaki ifade şaşkınlıktan ziyade öfkeyi düşündürüyordu. Kendimi, cezası idam gerektiren bir suç işlerken yakalanmış gibi hissediyordum. Telaş içinde anlaşılmaz birkaç sözcük geveledim. "Ne arıyorsun sen burada?" diye sordu Şemi Abi sertçe.

Başımdan geçenleri anlatmaya çalışmak bana bir yarar sağlamayacaktı. Uyduracağım en aptalca yalanın bile gerçeklerden daha inandırıcı olacağından emindim. "Gazanfer Abi..." diye kekeledim kendime dokunsalar ağlayacak bir hava vermeye çalışarak, "... hep köpeklerini peşime salıyor." Kurduğum cümlenin, bir yaşında bile hor göreceğim aşağılıkça yapısı ve Gazanfer itine "abi" diye hitap etmek beni kendimden iğrendiriyordu ama Şemi Abi beni ne kadar aptal bir çocuk zannederse o kadar iyiydi. Aynı embesilce tavırla orada bulunuşumu gerekçelendirmeye giriştim. "Annem ile babam misafirliğe gitmişti ben de onlar dönene kadar biraz oynayayım diye dışarı çıkmıştım. Sonra Gazanfer... "

"Şu kapıcının oğlu Gazanfer mi?"

Kafamı evet anlamında salladım. "Köpeklerden kaçarken baktım kapı açık, buraya sığınıp

beklemeye başladım. "

"Bu kapı açık mıydı?" diye sordu Şemi Abi kuşkuyla. Üşenmeden elindeki poşetleri bir yana bırakıp bir süre kilidin arasını burasını kurcaladı. Bir şey bulamayınca doğrulup beni şöyle bir süzdü. "Bunu Gazanfer mi yaptı?" diye sordu yaralı dizimi işaret ederek.

"Kaçarken düştüm."

Şemi Abi can sıkıntısıyla kafasını kaşıyıp şöyle bir düşündü. "Madem öyle, gel yukarıda bekle annenleri."

"Yok, ben burada bekleyeyim daha iyi. Neredeyse gelirler zaten." Aslında evin anahtarları cebimdeydi ama kafasında yeni kuşkular yaratmamak için bunu gizlemeyi tercih ettim.

"Olmaz öyle şey," diyerek beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Hem şu dizindeki yaraya pansuman yaparız."

Daha fazla itiraz etmedim. Birlikte yukarı çıktık. Hicabi Bey'in ölümünden sonra oğullarının evin dekorasyonunu değiştireceğini düşünmem saçmaydı tabii. Yine de evdeki tüm eşyaların yerli yerinde durduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Deli Ertan'ın yarattığı hasar titizlikle ortadan kaldırılmış, koltuklar da koyu kahverengi kılıflarla kaplanmıştı. Herhangi birinin üzerinde bir cinayet daha işlenirse kanı göstermesin diye herhalde. Şemi Abi ecza dolabından gerekli pansuman malzemelerini aldıktan sonra beni tam Hicabi Bey'in katledildiği yere oturttu.

"Söyle bakalım, ne istiyor bu Gazanfer senden?" diye sordu Şemi Abi oksijenli suyla yarayı temizlerken.

"Aslında herkesle uğraşır. Yalnız kendisine kafa tutan bir iki kişiye biraz daha ayrıcalıklı muamele yapıyor tabii. "

"Demek kendinden o kadar büyük birine kafa tutuyorsun ha? "

"Yalnızca fazla üzerimize geldiğinde."

"Aferin. Cesur insanları severim ben." Tam tentürdiyotu dizime basarken bu sözü etmesi akıllıcaydı. Acıdan beynim uyuşmasına rağmen, aldığım övgüyü hakkettiğimi göstermek için gıkımı bile çıkarmadan bekledim. "Büyüyünce asker olmalısın sen de. "

"Askerlikte kafa tutmanın değil itaat etmenin meziyet sayıldığını sanıyordum," deyiverdim. Bülbülün dili belası.

Sanki onu onaylar bir şey söylemişim gibi, "Bir birliğin sevk ve idaresi için elbette itaat şarttır," dedi en öğretici tavrıyla. Aklı başka yerdeydi mutlaka.

"Mezarlıkta başın çok kalabalıktı konuşamadık," dedim dizime pansuman yaparken ayaklarıma kapanmış gibi duran koca adamın tepeden kelleşmeye başlamış kafasına. "Başın sağolsun."

Dalgın bir havayla başını sallayarak kabul etti taziyelerimi

"Rebi Abi toparladı mı biraz kendini?"

"Toparlayacak. Elden bir şey gelmez. Zaten eninde sonunda hepimizin gideceği yer orası," gibi beylik cümlelerle kestirip attı. Bu konuyu kapatmak istiyordu. Bu, anlaşılır ve Rebi Abi'ninkine göre çok daha saygıdeğer bir tavırdı tabii ama bende babasının ölümüne aslında ne kadar üzüldüğünü gizlemeye çalışıyormuş gibi yaptığına dair bir izlenim uyandırmıştı. Özellikle beni kandırmak için değil, alışkanlıktan. İşini bitirip doğruldu. "Kapatmıyorum yarayı. Hava alırsa daha çabuk iyileşir. Yalnız dikkat et, mikrop kapmasın."

"Sağol. "

"Burdan kaçarken gördüğün adam..." Kulaklarımı ateş basıvermişti. Dikkat kesildim. "Biraz *He-Man*'e benziyor muydu?"

Önce gerçekten anlamadım. İyi niyetle çeşitli olasılıklan değerlendirdim: Post-travmatik stres bozukluğu, mani, akut psikotik atak vesaire... Hayır, hiçbiri değildi. Yarım aklıyla beni faka bastırmaya çalışıyordu. Aklınca *He-Man* denen angutla hayal gücümü tahrik edecek, ben de uydurduğum hayali şüpheli hakkında kimbilir ne palavralar sıkmaya başlayacaktım. Böylece karakolda adamın eşkâlini görmedim derken yalan söylediğim anlaşılacaktı. Hayretle, hiçbir şeyin tek boyutlu olmadığını, geri zekâlılığın bile dahice denebilecek bir düzeyi bulunduğunu kavrıyordum. "Evet, evet," dedim heyecanla. "Sapsarı saçları vardı. Kıçında da böyle sipsivri bir kuyruk sallanıyordu."

Çok kısa bir an için gözleri parladıysa da artık suratımdaki ifadeden mi nedir girişiminin başarısızlığa uğradığını anladı. Parmağıyla odanın bir köşesindeki küçük sehpanın üzerine yerleştirilmiş fi tarihinden kalma çevirmeli telefonu işaret ederek, "Evi bir arasan iyi olur," dedi. "Annen ile baban döndüyse, gidersin sen de." Yerdeki pansuman malzemelerini toplayıp odadan çıktı.

Dediğini yapmak için telefonun başına gittim. Numarayı çevirip beklemeye koyuldum. O ara gözüm sehpanın az üzerindeki, duvara çakılmış iki raflı kitaplığa takıldı. Raflara kitaptan çok birbirinden sevimsiz süs eşyaları dizilmişti. Merhumun pek gelişmiş bir okuma zevkine sahip olduğunu tahmin etmiyordum ama yine de alışkanlıkla kitap sırtlarına bir göz gezdirmeye başladım. Gazete promosyonu bir cep üniversitesi serisi, birkaç Agatha Christie polisiyesi ve dandik kişisel gelişim kitapları arasında ilginç eserler de yok değildi.

"Evet?" diye açtı annem telefonu her zamanki gibi birkaç saniye sonra öleceğini düşündüren bir ses tonuyla.

"Benim anne." Çok eski basım bir *Pardayanlar* serisinden üç kitap.

"Bütün hastaneleri, karakolları aradık! Neredesin saatlerdir?" "Bir arkadaştayım. Döndünüz mü diye sormak için aradım." Lime lime olmuş bir Jean Jacques Rousseau: *Emil-yahut terbiyeye dair*.

"On saat oldu döneli. Eve dön, soracağım ben sana... "

"İşe yaramaz. Cevaplarımı hiç anlamıyorsun." Vehbi Durmuş: *Durak Köyü-gelenek, görenek, atasoyları*. Enteresan.

"Çabuk eve gel!" dedi annem ağlayarak telefonu kapatmadan önce.

Eve gittikten sonra bir de annemle uğraşacağımı düşünmek yüreğimi daraltıyordu. Güzel ciltli eski bir kitabın adını okuyabilmek için uzanıp porselen bir eşeği kenara çekince, arkasında duran küçük fotoğraf makinesini fark ettim. Küçük ve aciz bedenim o günkü kimbilir kaçıncı taşikardi kriziyle sarsılırken Yeşim'in söylediklerini anımsayıverdim. Erkin'in o gece bu eve Hicabi Bey'deki bazı fotoğrafları almak için geldiğini iddia etmişti. Muhtemelen sallamıştı. Söyledikleri doğru idiyse bile muhtemelen onun sözünü ettiklerinin bu makinedekilerle hiçbir ilgisi bulunmuyordu. Polis evi didik didik aradığından muhtemelen makinede film bile yoktu. Yine de tuhaf bir önseziyle fotoğraf makinesini cebime attım.

Şemi Abi bir sifon sesini müteakip yanıma gelince yaptıkları için ona tekrar teşekkür edip ailemin eve döndüğünü, artık gidebileceğimi söyledim. Rebi Abi'ye selam edip, her ikisine de hayat boyu mutluluk diledim. Hatta abartıp, bir ara bana askeri okul giriş sınavlarıyla ilgili ayrıntılı bilgi vermesini bile rica ettim. Bu sonuncusu onu bilhassa memnun etti. Anama, babama hürmetler ederek uğurladı beni. Eve dönüş yolunda bütün gün ne halt ettiğimi sorduğunda anneme vereceğim cevabı düşünüyordum: "Adam vurdum, haneye tecavüz ettim ve hırsızlık yaptım. Ama yine de benimle gurur duyabilirsin sevgili anneciğim çünkü geride sadece bir tek tanık bıraktım: Sırıtkan bir porselen eşek."

* ✲ *

Bazen de saygıdeğer abilerim ablalarım, dünyası yerle bir olur insanın. Hayat, fazla kafa yarmadan idare etmeyi sağlayan bütün anlamlarını yitiriverir. En akıllıca saydığınız fikirlerinizin saçmalığını, en içten duygularınızın yapmacıklığını kavrarsınız. Aslında hiçbir konuda bir fikriniz bulunmadığını, aslında hiç kimseye karşı bir şey hissetmediğinizi ve tüm evrenin de size karşı aynı gaddarca kayıtsızlık içinde olduğunu. Hep gözünüzün önünde durduğu halde o güne dek her nasılsa yok saymayı başardığınız bu gerçeği fark ettiğiniz anda ilahi işleyişi de çözmek üzeresiniz demektir.

Tanrı, içindeki tahammülfersa boşluğu doldurmak için evreni yaratır. Evrenin içine gezegenleri, gezegenlerin içine dünyayı, dünyanın içine hayatı, hayatın içine insanı yerleştirir. Ve onun içine koyacak bir şey bulamaz. İşte insan denen tuhaf hayvanın, varlıkların en yücesi ve en anlamsızı kılınışının hikayesi. Evrenin orasını burasını felsefeyle, sanatla, aşkla, hatta ironik bir biçimde Tanrı'yla bezerken, ortak anlamsızların en küçüğünün elbette bir gerçeği unutması gerekmektedir: Hakikatte bütün kitaplar sayfaları doldurmak için yazılır.

Sevdiğiniz birinin ölümü, örneğin, yüzleşmenizi sağlayabilir kendinize söylediğiniz yalanlarla. Ya da ananızdan yediğiniz okkalı bir dayak. Üstelik siz, ananızın canınıza okumak için haklı duygusal gerekçeleri bulunduğuna inanmaya hazırken, içinizi parçalayan onun gözü dönmüşlüğü değil, beyninizi zedelememek için sopayı sadece kollarınıza ve bacaklarınıza indirecek kadar düşünceli davranması olabilir. Nihayet onun elinden kurtulup kendinizi odanıza attığınızda pencereden giren akşam güneşinin ışığında neşeyle dans eden tozlar dört bir yana dağılır. Onların huzurunu kaçırmak sizi öyle çok üzer ki, içiniz feci bir dışlanmışlık duygusuyla dolar. Birden gözlerinize yaşlar hücum eder. Bu küçük sevimli yaratıkların sizden korkmasını hazmedemezsiniz. İki saatlik dayak seansına gık demeden katlanan siz, yere kapanıp zırıl zırıl ağlamaya başlarsınız. Sonra bir toz tanesi gelip parmağınızın üzerine konuverir. Usulca oynatırsınız parmağınızı. Hâlâ oradadır. Derken diğerleri ona katılırlar. Yerde yatarken üzerinize toz tanecikleri yağar. Sırt çevirdiğiniz hayat o noktada sizi kucaklarken hıçkırıklarınız fraktal bir dans müziğine dönüşür.

Bir gün toz zerrecikleri sizi bağrına hasarsa bilin ki ya nirvanaya ulaştınız ya çıldırdınız. Hangisi olduğuna kendiniz karar vereceksiniz.

sekiz

sineklerin tanrısı Leviathan'a karşı

Pazar'ı aktif dinlenmeyle geçirmiştim. Cinayet hakkında edindiğim bulguları değerlendirerek ve Haendel eşliğinde çeşitli intihar fantezileri kurarak. Bu yüzden Pazartesi kendimi son derece zinde ve formda hissediyordum. Yüreğim Gazanfer korkusunun son tortularından da arınmış bir halde, ara ara çiseleyen yağmura aldırmaksızın sokağa çıktım. Ajandamdaki ilk madde bakkal Yakup'un sorgulanmasıydı. Kendisini tam tahmin ettiğim gibi dükkânının önünde günlük rekreatif ritüelini gerçekleştirirken, yani Toyota Corolla markalı yeşil otomobilini yıkarken buldum. "Kolay gelsin Yakup Abi!"

"Buyur canım," dedi elindeki bezi derhal arabanın üstüne bırakıp dükkâna girerek. "Ne arzu etmiştin?"

Onun bakkal içgüdülerini hesaba katmayarak büyük hata etmiştim. Alışveriş yapmak gibi bir niyetim olmadığını söylemek sorgulamaya direnç geliştirmesine yol açabilirdi. İşin kötüsü cebimde de beş kuruş para yoktu. "Erzurum balı var mı Yakup Abi?" diye salladım sırf bir şey istemiş olmak için. Daha önce hayatta Erzurum balı diye bir şey duymuş bile değildim. "Şu petekli olanlardan?"

Tak diye tezgahın altından silindirik, teneke bir kutu çıkarmasın mı namussuz! "Ayıp ettin aslanım... "

Boğazımı temizledim. "Erzincan balı olmasın bu?"

Yakup Efendi parmağıyla kutunun üzerindeki küçük etiketi işaret ederken dünyanın en kendinden hoşnut insanıydı: *Balarısı Tombik-Erzurum'un dünyaca meşhur kovanlarından sofranıza.*

Kutuyu aldım. "Bunu yazacaksın yalnız. Ay başında öderiz." Bir şey demedi ama kara kaplı defterine yeni bir veresiyeci işlerken baştan aşağı direnç kesildiği her halinden anlaşılıyordu. Yeniden kaporta parlatma işine girişti̇ğinde dahi az önceki coşkusunu yitirdiği gün gibi açıktı.

Gidip arkasında bir yerde dikildim. "Yakup Abi sen bu arabayı yıkıyorsun ama beş dakika sonra yağmur yağacak yine... "

"Yağsın, bir daha yıkarız," dedi bakkal ermişçe. O zaman anladım ki, böyle bir olasılık onu endişelendirmek şöyle dursun, mutlu ediyordu. O doğuştan araba yıkayıcısıydı. Ne var ki hayat onu bakkallığa mahkûm etmişti; pek çok müthiş kabzımalı milletvekilliğine mahkûm ettiği gibi. Sistem yetenekleri heba ediyordu.

Ama ben buna izin vermeyecektim. Ben dünyanın en iyi yalancısıydım ve kariyerimi bunun üzerine inşa etmeliydim. "Yakup Abi," diye başladım ağzımdan bir sonra çıkacak sözcük hakkında en ufak bir fikir sahibi olmaksızın. "Bu mahallede yaşayanları senden iyi tanıyan yoktur diye düşünerekten sana bir konuda fikir danışmak istiyorum." Bakkal bana bir cevap vermeye tenezzül etmediyse de şimdi otomobilin camlarını çok daha seksi bir tavırla ovuyordu. Doğru damarı yakalamışken nefes

aldırmadan devam etmeliydim. "Babam doğum günümde şahane bir meşin top almıştı bana. İşte o topla geçen gün yukarı mahallede arkadaşlarla maç ederken, sen hayvan Kansız topa bir yüklen, top sen git köşkün bahçesine... Tabii kurallarımız gereği Kansız'ın topun peşinden gitmesi gerekiyor ama öldür Allah herifi yollayamadık oraya. Tutturmuş, o köşke taşınan herif bir vampir falan diye. Hepimizi de bir korku aldı, hiçbirimiz cesaret edemedik bahçeye girmeye. Şimdi de ödüm kopuyor babam topu soracak diye. Bu herifin ne ayak olduğunu en iyi sen bilirsin diye düşündüm. Gidip adamdan topu istesem sahiden beni yer mi?"

Bakkal lime lime olmuş elbezini kovadaki suda nemlendirirken aptallığımıza gülmekten kendini alamadı. "Ne fanpiri yahu? Kendi halinde bir adamdır Ruhan. Yıllardır tanırım ben onu."

"Yıllardır mı? Daha yeni gelmedi mi bu adam bizim mahalleye?"

"Eskiden de burada otururdu sonra gitti. Gitmek zorunda kaldı daha doğrusu..." dedi dedikodu manyağı bakkalımız. Suratında, birtakım tiyatro oyunlarında çok bilmiş cinleri canlandıran aktörlerinkine benzer hınzır bir gülümseme vardı. Bu demekti ki, ben sormadan bir şey söylemeyecek

Elbette onu anlatmaya teşvik etmenin en akıllıca yolu, istediği soruları sormamaktan geçiyordu. "Bilmiyorum vallahi, çok korkunç bir tipi var... "

"Yok canım," diye savunmaya geçti Yakup. "Bakımsız sadece. Aslında zarif adam. İnce, uzun bacakları var böyle. Yüzü de fena değil hem."

Şöyle bir düşündüm. Hayır, bu örtük eşcinsellik işaretinin konumuzla bir ilgisi bulunmuyordu. "Evinin pencerelerinde cam bile yok. "

"Gariban işte," diye omuz silkip jantlara girişti Yakup. Paranın gözü kör olsun. Ne de yakışırlardı birbirlerine halbuki.

"Ne iş yapar ki acaba?" "Talebeydi bu eskiden Güzel Sanatlar Fakültesi'nde... Heykel Bölümü'nde." Bu, bodrumda gördüklerimi açıklıyordu işte. En azından bir kısmını. "Sonra siyasi bir olaylara karıştığı için okuldan atıldı. Bir daha da doğrultamadı belini." "Bizim vampir üniversiteliymiş ha? Tuhaf." "Tabii ya. İnsanları dış görünüşüne göre yargılamayacaksın. Mesela bizim Cevahir vardı köyde, çoban; bu televizyonlara çıkan gazetecilerin hepsine beş çekerdi..." diye başlamıştı ki Yakup Efendi, Allah'tan bir müşteri geldi de onunla ilgilenmek için lafı kesip dükkanına döndü. Onunla konuşmanın bana bir şey kazandırmayacağına kanaat getirmiştim. Ancak kovasına tekmeyi basıp oradan ayrılmama fırsat kalmadan işini bitirip yeniden arabasının yanında bitti gidinin bakkalı. "Rahmetli Hicabi Bey çok yardım etti buna zamanında..." "Ne diyorsun!" İşte bunun konumuzla ilgisi vardı. Heyecanlanmıştım. "Tabii ya," dedi bakkal, Toyota'nın sileceklerinden birini çekerekten. "Fakülteye baskın yapıp bunu içeri attıran Hicabi Bey'in ta kendisi aslında. O zamanlar başkomiser daha. Sonra işte bakmış Ruhan temiz çocuk, kimi kimsesi de yok. Acımış, içeride çok yardım etmiş buna. İçeriden çıktıktan sonra da bir sürü iş ayarlıyor, hatta evinin kapısını açıyor... Düşün, ne baba adam!" Demek merhum, Ruhan Bey'i içeri attırmıştı. Buyurun size harika bir cinayet sebebi ve Deli Ertan ile Erkin'in ardından üçüncü bir katil adayı. Kimbilir, belki de cinayeti hep birlikte işlemişlerdi? Hatta belki işin içinde başkaları da vardı. Belki Hicabi Bey'den Nefret Edenler Kulübü üyeleri, bir araya gelip *Şark Ekspresi'nde Cinayet* modeli bir törenle kesmişlerdi rahmetlinin gırtlağını. Ellerini kirletmemek için de Deli Ertan'ı kullanmışlardı. Olamaz mıydı yani? Olabilirdi. "Bu anlattıkların

aşağı yukarı ne zaman oldu Yakup Abi?" "Yirmi senesi vardır." "Yalnız, anlaşılan rahmetlinin desteği Ruhan Bey'e fazla bir fayda sağlamamış." "Hiçbir işte dikiş tutturamadı ki bu Ruhan. Her şeye burun kıvırdı. Hicabi Bey de bir yerden sonra ümidi kesti tabii bundan. Hep besleyemezsin ki bir adamı. Misal, ben şimdi burada durmadan veresiye versem, nereye kadar yani? Kendim batarım sonunda." "Peki bu köşk neyin nesi? Ruhan Bey'in ailesinden falan mı miras?" "Yok canım, ne mirası! Devlet malı orası. Bir sadrazam ailesinin sayfiye evi mi neymiş zamanında. Ruhan o zaman çekti gitti buradan. Ben dediydim, bu bir baltaya sap olamaz diye. Kimbilir nasıl yaşadı bunca yıl. Haline bak, tahmin edersin zaten. Nah, çıktı geldi işte yeniden kürkçü dükkanına..." "Sahi niye dönmeye karar vermiş? Sormadın mı kendisine?" "Laf arasında bir soruverdiydim," dedi bakkal gözlerini devire devire. "Kem küm etti öyle... Bana kalırsa, Hicabi Bey'e yanaşmaya çalışıyordu yeniden. Pis günahı boynuna tabii." "Allah Allah... Nerden kapıldın böyle bir fikre?" "Şuracıkta rastlaşıvermişlerdi rahmetliyle bir iki ay önce. Şöyle bir kulağıma çalınmıştı konuşmaları." Şöyle bir kulaklarımı dikivermiştim, olacaktı herhalde doğrusu. "E Hicabi Bey yeniden elinden tuttu mu peki onun?" "Bilakis," diye kafasını iki yana salladı Yakup. "Çok kızdı Ruhan'a. Nah şuracıkta, gözümün önünde payladı adamı. Sen ne hakla gelip devletin arazisini işgal ediyorsun falan diye... Ne de olsa kanun adamıydı rahmetli."Aksilik bu ya, tam Yakup'a gösterdiğim sabrın meyvelerini toplarken sorgulamam yeni bir müşterinin müdahalesiyle bir kez daha kesintiye uğradı. "Bir Maltepe istiyorum." Şu kısacık ömrümde daha önce de Maltepe sigarası istendiğine tanıklık etmiştim; ama böylesine değil. O ne sesti öyle, o ne vurgu! Hiçbir nehir hiçbir denizi, hiçbir âşık hiçbir maşuğu böyle arzulamamıştır. Adam, Maltepe'yi gerçekten istiyordu. Bakkal Yakup saniye sektirmeden bu kutlu kavuşmanın aracılığını gerçekleştirmek üzere dükkanına dalarken ben de bakışlarımı talep sahibine çevirdim. İnce vücudunun ağırlığını bir baston gibi yere dayadığı şemsiyesine vermiş, şık siyah pardösülü beyefendi yabancım değildi. Maalesef. "Merhaba genç adam," dedi Metin Bilgin, Ruhan Bey'in bodrumundaki cehennem yaratıklarından daha ürkütücü bir hareketsizlikle. "Seni arıyordum." Kaçmak ya da dövüşmek. İşte bütün mesele. Yanlış karar verirsen, evrimin mezesi oldun demektir.Savcı, Yakup'un saygıyla uzattığı Maltepe'yi almadan önce şemsiyesini sol koluna taktı. Paketten çekip çıkardığı bir sigarayı dudaklarına iliştirip yaktı. Bakkal Yakup'la birlikte savcının hakkımızda vereceği kararı beklerken, nikotin moleküllerinin onun insafını biraz olsun artırmasını umut etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Nihayet Metin Bilgin, Maltepe'nin dumanını havaya savurup Yakup'a parasını verdi. Bakkal istediğini almıştı. Ben onun kadar şanslı olmayacağımı hissediyordum. "Biraz yürüyelim," dedi savcı başıyla yolu işaret ederek. İki amansız rakip, bakkalı yeşil Toyota'sı, veresiye defteri ve gizli eşcinsel fantezileriyle baş başa bırakıp yürümeye başladık. Aramızdaki vakur sessizliğini bozan ben oldum. "Bu sizin gidişiniz, gidiş değil." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu savcı tek kaşı havada. İlk sözümle afallatmıştım onu. Daha çok afallayacaktı. "Bu rotada devam edersek Paris Mahallesi'ne varırız." "Eee?" "Son derece yoksul insanların yaşadığı, tehlikeli bir yerdir. Hemen hemen hepsi sabıkalı olan halkının başlıca geçim kaynakları arasında hırsızlık, yankesicilik ve gasp sayılabilir. Çocuklarının en sevdiği oyun, komşu mahalleleri basıp yağmacılık yapmaktır. Kimse onlarla dalaşmayı göze alamaz çünkü hepsi dört yaşından itibaren sustalı taşımaya başlarlar. Hayli içe kapanık bir yapıları vardır. Bildiğim kadarıyla civar mahallelerle ticari bağlantıları bizim Gazanfer'le sınırlıdır. Onu da üç kere şişlemişlerdir. Başka sorunuz?" Metin Bilgin'in suratında bir gülümseme mi belirmişti, bana mı öyle geliyordu? "Böyle bir mahallenin adını neden Paris koymuşlar acaba?" "Bilmem. Belki Baudelaire'i çok sevdikleri içindir." "Demek haydutluktan arta kalan zamanlarında şiir okuyorlar ha?" "Şiir karın doyurmaz," dedim. "Söyledim, çok yoksullar." "Yoksulluk çeken herkes eşkıya olmuyor." "Herkes Baudelaire de olmuyor." Metin Bilgin sigarasından derin bir nefes çekip yüzünü ekşitti. "Senin kadar palavracı bir çocuk görmedim hayatımda." Muhabbet iyiydi, hoştu ama bu arada Paris Mahallesi sınırlarına girmiştik. Ne kanıtlamaya çalışıyordu? Devletin geri adım atmayacağını mı? "Oraya böyle

elini kolunu sallayarak girmek akıllı adamın yapacağı iş değildir pek."

Savcı dönüp şemsiyesinin ucunu burnuma doğru salladı. "Korkularının üstüne yürümelisin evlat. Huzuru ancak orada bulabilirsin. "

Belasını arayan Budist bir savcıyla karşı karşıyaydık demek ki. Çaresiz devam edecektik. Hem Metin Bilgin'e karşı kendimi kollamalı hem de çevreden gelebilecek tehlikelere karşı uyanık olmalıydım. Evden çıkarken ayağıma spor ayakkabılarımı giydiğime seviniyordum. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Mimiklerinden anlaşıldığı kadarıyla, kanunla işbirliği yapmaya can atan vatandaş tavrımın altındaki sahtekârlığı derhal fark etmişti. Hafife almamak gerekiyordu bu manyağı. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

Ne zaman bu tip sorularla karşılaşsam, karşımdakinin bambaşka bir şeyi kastettiğini çok iyi bilsem dahi mastürbasyon alışkanlıklarımın sorgulandığı gibi bir endişeye kapılmaktan alamıyordum kendimi. "Hangi konuda?"

Metin Bilgin sigarasından son bir nefes çekip izmaritini lağım mazgallarından birine fırlattı. "Biliyor musun, cinayetten Deli Ertan'ın sorumlu olmadığına ben de inanmaya başlıyorum." Metin Bilgin gibilerinin hayırlı bir haber vermek için insanın peşinde koşmayacağını kestirebilecek kadar çalışıyordu kafam. Bakalım altından ne çapanoğlu çıkacak diye bekledim. "Olay hakkında açıklaması güç pek çok şey var," diye sürdürdü Savcı. "Haydi diyelim maktulün küçük bir çocuk tarafından bulunması tesadüf. Hayal gücü aşırı gelişmiş bu çocuğun esrarengiz bir zanlıdan söz etmesini de normal karşılayalım. Peki sonradan her taşın altından aynı çocuğun çıkmasını nasıl açıklayacağız? Tek başına cenaze törenine gelmesini, polisleri yönlendirmeye çalışmasını, zanlılarla irtibat kurmasını ve gizlice cinayet mekânına girmeye teşebbüs etmesini?"

"Katil, çocuk olmasın sakın?"

"İlk bakışta öyle gözüküyor ama cinayet işlemek için ortada bir sebep bulunması gerekir. "

"Bakın aklıma ne geldi: Belki televizyonunun sesini çok açtığı için çocuğu çıldırtmıştır. Malum, rahmetli biraz ağır işitirdi. Nasıl? Taşlar yerine oturuyor mu şimdi? "

"Pek sayılmaz. Zaten, maktulün gırtlağı son derece güçlü bir tek, kararlı darbeyle kesilmiş. Bir çocuğun bunu yapması imkansız."

"Çocukları hafife almayın derim."

Metin Bilgin sevgili Maltepe'lerinden bir yenisini yaktı. "Bak, benim aklıma şöyle bir senaryo geldi. Hicabi Bey önemli bir emniyet mensubuydu; bir deliden çok daha tehlikeli düşmanlara sahip olması normal..."

"Delileri de hafife almayın derim."

"Şimdi biraz daha geniş düşünelim: Boyundan büyük işler karıştıran bu çocuğun, sağlam ayakkabı sayılamayacak bir babası olsun..." Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Demek aşağılık herifin niyeti babamı kullanarak gözümü korkutmaktı. "Gençliği serserilikle geçmiş, iş yerinde komünizm

propagandası yaptığı müdürü tarafından tespit edilerek, yetkili makamlara bildirilmiş bir adam. İşte böyle birinin bir emniyet müdürünü öldürmek için çok iyi sebepleri olabilir. Tabii cinayet kolay iş değil; adamın anasını bellerler. O yüzden adamımız, kendini akıllı sanan pek çok kişi tarafından şimdiye kadar binlerce kez kullanılmış bir yönteme başvurur: Cinayet için suç ehliyeti bulunmayan birilerini kullanmak! Mesela işi kolayca halledebilecek kadar güçlü kuvvetli bir akıl hastası ile bu zavallıyı kolayca idare edebilecek kadar zeki bir çocuğu, yani öz oğlunu. Nasıl? Bu hikaye daha inandırıcı, öyle değil mi?"

Beni öfkeden deliye döndüren iğrenç iftiraları değil, kendinde babama ve bana böylesine fütursuzca hakaret etme hakkı görmesiydi. Gelmişine geçmişine sayıp suratına tükürmemek için kendimi güç tutuyordum. Diğer yandan, kurduğu mantık tüm abuk sabukluğuna karşı korkutucuydu. Bundan çok daha gülünç iddialarla insanların darağacına gönderilebileceğini biliyordum. Adalet denen şey bir yalandan ibaretti. İnsanlar suç işledikleri için değil suç işlenmemesi gerektiği için cezalandırılıyordu. Sistem gaddarca bir caydırıcılık üstüne kurulmuştu. Paris Mahallesi'ndeki birkaç zavallının canını yakıyordunuz, bunu gören diğerleri uslu uslu oturmaları gerektiğini anlıyorlardı. Güçlüler güçlerini korumak için gözlerini kırpmadan insanları harcıyor ve adına da toplum düzeni diyorlardı. Metin Bilgin elindeki güçle istediği kişiyi istediği suçtan içeri attırabilirdi. Bu yüzden onunla tartışmaya girmenin bir anlamı da yoktu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Beni iyi dinle oğlum," dedi sahte bir şefkatle. "Adalet eninde sonunda bütün gerçekleri ortaya çıkartacaktır. Görülecek dava babanın masumiyetini de ortaya koyabilir ama bilesin ki baban o güne dek çok sıkıntı çekecek. İddianameyi hazırlamadan önce seninle konuşmak istedim, çünkü içimden bir ses benden birşeyler gizlediğini söylüyor. Şimdi bana her şeyi anlatırsan sonradan kimsenin gereksiz yere kalbi kırılmaz. Anlatabiliyor muyum?"

Tanrım, diye feryat ettim içimden; hani babaların işlediği günahların acısı çocuklarından çıkardı? Neden bizim durumumuzda hep tam tersi oluyor? Hicabi Bey'in evinden kaçarak uzaklaşan yabancı konusunda yalan attığımı söylemek bu aşamada bir işe yaramayacak, muhtemelen durumu büsbütün kötüleştirecekti. Bir an Yeşim ve Bakkal Yakup'tan öğrendiğim her şeyi, Ruhan Bey'in bodrumundaki canavarları ona anlatayım, Hicabi Bey'in fotoğraf makinesinden çıkan filmi de eline teslim edeyim diye düşündüm. Belki böylece babamın başını yakmasını önleyebilirdim. Ayrıca eninde sonunda karşımdaki bir kanun adamıydı; otoritesi ve gücü sayesinde cinayeti benden çok daha hızla çözebilirdi. Derken kaldırımda oturan birkaç serserinin hayretle karışık bir mutluluk ifadesiyle bizi süzdüğünü fark ediverdim. İçine düştüğüm zor duruma onlar bir çözüm getirebilir miydi acaba? Küçük bir arbede çıkarsam dünyayı sonsuza kadar Metin Bilgin'den kurtarmak gibi bir iyilik yapmazlar mıydı? Tabii neticede beni de harcamaları çok muhtemeldi ama meseleye dünyanın çıkarlan açısından bakıldığında bu da ekstra bir kazanç demekti zaten.

"Biliyor musun? Eskiden ben de aynı senin gibiydim," dedi Metin Bilgin şemsiyesiyle uzak geçmişi işaret ederek.

"Palavracı mı?" diye sordum olanca kıllığımla.

"Nefret dolu."

"İnanamıyorum ! Sizin gibi bir sevgi insanı?" Sanıyorum önce birşeyler söylemeye niyetlendiğimi ama son anda bundan vazgeçtiğimi fark etmişti. Kendimi bağlayacak bir palavra sıkmayayım diye son bir psikolojik manevraya girişmişti. Fena bir deneme de değildi aslında. Kafanızı ezmesini

beklediğiniz biri sizi kucaklayıverirse onu kendinize dünyadaki herkesten daha yakın hissedersiniz. Ayrıca insanın zihnindeki iyi/kötü kategorilerini altüst etmek beyin yıkamanın birinci koşuludur. Tabii ben böyle numaraları yemem, o ayrı.

"Dünya gözüme cehennem, insanlar da birer şeytan gibi gözükürdü."

"Hukuk fakültesinde okuduklarınız fikrinizi mi değiştirdi?" Az önce yanından geçtiğimiz tiplerden biri, en ufak tefek olanı, peşimize takılmıştı. Diğer iki tanesi de onun biraz arkasında değilse, az sonra karşımıza çıkacaklar demekti.

"Fikrimi değiştirmedim," dedi Metin Bilgin kendi kendine konuşur gibi. Gözlerindeki pırıltıya bakılırsa adamımız, Mazhar Osman'ın psikiyatrik sınıflandırmasında zırzır deli grubuna girenlerdendi. "Sadece cehennemde bile kurallar olması gerektiğini öğrendim. Şeytan ıslah edilemezdi belki ama cezalandırılabilirdi. Hiç değilse Tanrı'dan ayırt edilebilmesi için ona yaptıklarının bedelini ödetmek gerekiyordu. "

Durumu tahmin ettiğimden daha ciddiydi. Hatta benimkinden bile. Eğer tüm bu mavalları beni kandırmak için okuyor idiyse bile meselelerin özüne karşı bütünüyle kayıtsız kalmadığı anlaşılıyordu. Birden ileride onun gibi biri haline dönüşmem çok uzak bir ihtimal gibi gözükmemeye başlamıştı. Bilemiyorum; belki sadece güçlü ve ürkütücü olanla özdeşleşmeye ben de herkes kadar teşneydim. Hissiyatımın altında yatan sebep ne olursa olsun, kafamı karıştırmayı başarmıştı anlayacağınız. Sıradan biri değildi. Keşke işe babamı karıştırmak gibi aşağılıkça bir davranış içine hiç girmeseydi diye düşündüm. "Aslında ilginç konuşuyorsunuz," dedim. "Ama şemsiye taşıyorsunuz. "

"Ne demek istiyorsun?" Şimdi bakışları sert, sesi asabiydi.

"Şemsiye taşıyan insanlara hiç güvenmem." Kararımı vermiştim. Ben Metin Bilgin değil, mümkünse Ruhan Bey olacaktım. Öylesi bana daha çok yakışıyordu.

Ne yazık ki, bu şık yorumumun diyaloğumuzu hangi platforma taşıyacağını öğrenme şansı bulamadım, çünkü bir süredir bizi izleyen serseri nihayet yanımıza gelip Metin Bilgin'i omzundan çekiştirdi. "Amca bi sigara versene."

Savcı, eli hala omzunda duran bu münasebetsizin kim olduğunu görmek için hışımla arkasına döndü. Yüzyüze geldikleri anda herif derhal elini çekti. Boyu bir elliden fazla değildi. Tek gözü oyulmuştu ve suratında ürkütücü mü yoksa yılışıkça mı karar verilmesi güç bir ifade taşıyordu. Her haliyle evrendeki tüm aşağılamayı üstüne çekmek için yaratılmıştı sanki. Metin Bilgin onu başından def etmek yerine ona sigara paketini uzatarak beni şaşırttı. Eleman paketten iki sigara çekip birini kulak arkası etti, diğerini dudaklarının arasına yerleştirdi ve sırnaşıkça bir hareketle çakmak istediğini belirtti. Şemsiyesini sağ koluna takan Metin Bilgin büyük bir olgunlukla bu talebin de gereğini yerine getirirken diğer iki haydudun büyük bir hızla bize doğru yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Birden içimi büyük bir korku kaplayıvermişti. Sanki birkaç dakika öncesine kadar onu eşek cennetine postalamalarını umut eden ben değilmişim gibi. "Dikkat edin," diye fısıldadım kaygıyla. İnsan yüreği bir sarkaç gibidir işte böyle. İstediği noktaya ulaştığı anda tüm hızıyla tam tersi tarafa kaymaya başlar.

Metin Bilgin'in beni duyduğuna dair en ufak bir işaret bile yoktu. Başına geleceklerden habersiz

çakmağını adama uzatmıştı. Hiç değilse kendi paçamı kurtarmak için dananın kuyruğu koptuğunda ne gibi bir strateji izlemem gerektiğini belirlemeye çalıştım. Belimdeki Dallas Gold'un bu hergelelere karşı bir boka yaramayacağının farkındaydım. Taşıdığım poşet, içindeki bal dolu tenekeyle çok daha güvenilir bir silahtı. Poşetin sapını bileğime dolayıp çatışmaya hazırlandım.

Metin Bilgin'in çakmağı tutan elini bir avucuna yerleştiren tek göz, boştaki eliyle de sigarasını tutuyordu. Diğer ikisiyle aramızdaki mesafe üç dört adıma kadar inmişti ki sigaranın ucunu savcının bileğine yapıştırıverdi. Bu kadar basit bir oyuna geldiğimize inanamıyordum. Adamcağız ne olup bittiğini anlayamamış bir halde can çekişirken hep birlikte üstüne çullanacaklardı. Ne var ki saniyeler geçiyor, beklenen tepki bir türlü gelmiyordu. Savcı ise gülümsüyordu. O bir android, diye düşündüm, bir teknoloji harikası. Derken Metin Bilgin şemsiye takılı kolunu kaldırıp parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu şeyi bombok bir çehreyle kendisine bakan tek göze gösterdi: Hala yanık duran bir sigara ucu. Demek bileğine değmeden bir an önce inanılmaz bir refleksle sigaranın ucunu koparıvermişti. Duruma uyanan serserilerden biri, bir nara atarak Metin Bilgin'in üstüne saldırdı ve bu noktadan sonra da her şey anormal bir hızla gelişti. Savcı, değil yerinden kımıldamak, kafasını bile çevirmeden elindeki sigara artığını saldırganın suratına basarken diğer eliyle yaptığı şeytani bir numarayla tek gözü havada çevirip yere çaldı. Göz açıp kapayıncaya kadar kolundaki şemsiyeyi ucundan tutup, eğik sapını üçüncü serserinin boynuna taktı ve herifi çevresinde şöyle bir döndürüp az ötedeki apartmanın duvarına doğru fırlattı. Çarpmanın şiddetinden giriş katının pencere camları zangır zangır titredi. Metin Bilgin kendini toparlamayı başarmış olan ilk serserinin suratına doğru savurduğu kelebekten kurtulup bir ayağını herifin bacaklarının arasına soktu ve artık bir sopa gibi iki eliyle tuttuğu şemsiyeyle onu boğazından ittirdi ve yere düştükten sonra kafasına indirdiği kararlı ve acımasız bir şemsiye darbesiyle onun da iflahını kesti.

Kopan gürültü nedeniyle millet pencerelere çıkmış, yerde kıvranan üç gencinkine eş motivasyon taşıdıkları her hallerinden belli birkaç bitirim çevremizde birikmişti. Metin Bilgin topukları üzerinde onlara doğru dönüp, pardösüsünün iki kanatını iki yana açarak ellerini beline dayadı. "Var mı lan başka göbeğinden işeyen?"

Yoktu.

Kamu vicdanı, paketinden bir Maltepe çıkarıp yaktı, burun deliklerinden havaya dağılan dumanın arkasından topluluğu şöyle bir süzdü ve merakla beklenen kanaatini açıkladı: "Hadi siktirin gidin o zaman."

Ahlar vahlar içinde kıvranan saldırganlar alelacele toparlanıp toz oldular, bitirimler dağıldı, pencereler kapandı, kediler araba altlarındaki sotalarına geri döndüler. Sanırım tepki süresinin bu denli kısa olmasında savcının beline sıkıştırdığı tabancanın önemli rolü vardı. Toplumsal normalleşmenin sağlandığından emin olduktan sonra bana dönüp, "Görüyorsun," dedi, "şemsiye taşımak iyidir. "

Geri dönüp bizim mahallenin girişine kadar konuşmadan yürüdük. Yol boyunca elim cebimde, Hicabi Bey'in fotoğraf makinesinden çıkan filmi evirip çevirmiştim. Kabullenmek zoruma gidiyordu ama yaptığı gösteriyle biraz daha saygımı kazanmıştı. Ayrılmadan önce üzerinde hem iş, hem ev, hem de cep telefonu numarası bulunan kartını uzattı. "Fazla zamanın yok. En geç önümüzdeki hafta davayı açıyorum."

Kartı alıp yoluma devam ettim. Karıştırmayacaktı babamı hiç.

Çocukları mahallede hummalı bir çalışma içinde buldum. Kansız, Cemalettin, Burhan, Hakan, Yüksel ve yaşları beş ile on arası değişen ne kadar kopuk varsa içinde fokur fokur katran kaynayan bir kazanın çevresinde toplanmış büyük taşlarla gazoz kapağı dövüyor, çeşitli ebatlarda dal ve tahta parçalarını yontarak istifliyorlardı. Bu faaliyetin ne anlama geldiğini iyi biliyordum. "Kolay gelsin," dedim otuz santimlik bir osuruk ağacı dalının ucuna, eğilip bükülmüş bir gazoz kapağını tutturmaya çalışan Hakan'a. "Hayrola?"

"Ok yapıyorum," dedi Hakan gururla.

"Deme yahu, ben Cemalettin'e kıç kaşıma çubuğu yapıyorsun diye düşünmüştüm." Cemalettin dışında hepsi güldü. Normalde Cemalettin'in bu dalaşmayı karşılıksız bırakması imkânsızdı, ama hiç ses çıkarmadan elindeki kocaman tahta parçasıyla, katranı karıştırmayı sürdürdü.

"Dağ Çileği Sokağı'na savaş açtık," diye ünledi Yüksel.

"Niye? Cemalettin'e tecavüz mü etmişler?" Bu kez kimse kahkaha atmadı, sadece bir iki tanesinden zayıf bir mırıltı yükseldi. Arandığımı anlamışlardı. Yanına gidip hiç oralı görünmeyen Cemalettin'in topuğuna bir tekme attım. "Konuşsana lan. Dilini mi yuttun?"

Cemalettin ucu katrana bulanmış tahta parçasını kazandan çıkartıp birkaç adım geriledi.

"Uğraşma oğlum benimle ! Çok fena olur sonra... "

"Ne olur lan?" diye üzerine yürüdüm. "Abine mi şikayet edersin?"

"Kimi şikayet etmişim oğlum ben abime bugüne kadar?" diyerek geriye doğru iki adım daha attı. Tehditkar bir tavır takınmamaya özen göstermekle birlikte vücut dili, gereğinde elindekini kullanmaktan çekinmeyeceğini açıkça anlatıyordu.

"Bana aptal numarası yapma Cemalettin, oyanın seni. Bilmiyor muydun sapık abinin peşimde olduğunu? Niye ağzını açıp bir kelime etmedin?"

Bir adım daha gerilemeyeceğini belirtir bir tavırla zınk diye durup diklendi. "Tanımıyor musun abimi sen be! Polise ispiyonculuk ederken düşünseydin. "

Olanca gücümle elindeki tahta parçasına yapıştırdım tekmeyi, zıkkım uçtu gitti bir kenara. Ayağım kırılıyordu neredeyse ama yiğitliğe bok sürdürmemek için ağzımı bile açmadım. Gözümde biriken yaşları sinirden sansınlar diye de sesime daha da bir his katarak yırtındım. "Peki Cumartesi günü ben bahçenizde köpeklerle cebelleşirken ne bok yiyordun? Ne zaman görülmüş sizin evde kimse bulunmadığı, kapınızın kapalı olduğu?"

"Cumartesi günü anneannemlere gittik oğlum!" diye yırtındı Cemalettin iki gözü iki çeşme.

Yakasından tutup duvara yapıştırdım kapıcının dölünü. "Sıçayım mı lan senin ağzına şimdi burada?" Durduk yerde içimi anlamsız bir öfke sarıvermiş, gözümü kan bürümüştü. Gebertmek istiyordum eşşoğlueşeği. Aslında belki de doğruyu söylüyordu. Muhtemelen doğruyu söylüyordu. Ama ben bunu umursamıyordum bile. Zaten ona bulaşmamın gerçek nedeninin dile getirdiğim gerekçelerle ilgisi yoktu. İşin aslı, mahalleye girip de Cemalettin'i görene kadar böyle bir intikam projesi aklımın ucundan bile geçmiyordu. Başıma gelenlerin hıncını çıkartmak istiyordum ondan.

Yalnız benim değil; babamın, Deli Ertan'ın ve Japonların da başına gelenlerin. Belli ki biraz da Metin Bilgin'e öykünmüştüm. Bütün dünyanın anasını ağlatıp, "Var mı lan başka göbeğinden işeyen?" diye posta koymak istiyordum herkese. Gücüm sadece zavallı Cemalettin'e yetiyordu tabii. Ne pis heriftim ben.

"Ağır olun," diye araya girdi Burhan. "Şimdi birlik olmamız gerek. Dağ Çileği Sokağı'na karşı. Meselenizi sonra halledersiniz."

Büyük bir pişmanlık ve utanç içinde bıraktım Cemalettin'in yakasını. Sümüğünü çeke çeke koşarak gitti evine doğru. Kendimi çok kötü hissediyordum ve derhal kafam dağıtmam gerekiyordu. Savaş! İhtiyacım olan şey buydu belki de? "Niye savaş açtık Dağ Çileği Sokağı'na?" diye sordum yerden ince uzun bir sopa alarak. "Yani aslında pek önemi yok da, meraktan soruyorum."

"Burhan'a büyük pislik yapmışlar," diye cırladı Kansız. Sonra da sanki söze devam etmek istiyormuş da nasıl söylese bilemiyormuş gibi bir pozlar takındı. Böylece konuyu bilmeyen herkesin kafasında bu büyük pisliğin bir tecavüz vakası olduğu fikrini uyandırmayı başardı; hem de Burhan'a kendisini pataklaması için koz vermeksizin.

"Dağ Çileği Sokağı'na geziye çıkmıştım," diye alelacele lafa girdi Burhan, söz konusu vakaya dair filmi kafamızda daha fazla oynatmayalım diye. "Keşif için."

Burhan'ın kendini general sanan manyaklar türüne dahil olduğunu önceden bildiğim için bu durumu yadırgamamıştım. "Sonra?"

Burhan'ın gözleri nefretle kısıldı. "Mahallenin çocukları beni fark edip etrafımı sardılar. Başlarında da şu Sefa denen piç kurusu vardı. "

"Kaç kişiydiler?"

"Aşağı yukarı bir manga kadar. "

"Yani kaç kişi?" diye tekrarladım sorumu ruh hastasına.

"Yüz kişi," diye bağırdı Burhan'a hayran, budala bir yaşıtım.

"Yok, o kadar değil," dedi Burhan. "On, on beş kişi falan. Neyse, bu adi Sefa tabii bana posta koymaya kalktı, buralar bizim muhit, çek arabanı falan gibilerinden..." Bu arada Burhan'ın görüş alanının dışında kalan Kansız, hikayenin bir faciayla noktalandığını düşündürecek türden mimiklerle müstehcen el kol hareketleri çekiyordu. "'Yanındakilere güvenip hava atmayı kes de, erkeksen gel teke tek görelim hesabımızı. Sen kazanırsan çekip giderim, bir daha da buralarda gözükmem ama ben kazanırsam adamların ve sen benim emrime girersiniz,' dedim. Askerlerinin önünde küçük düşmemek için çaresiz kabul etti lavuk. Fark ediyorum, aslında kıçı üçbuçuk atıyor. Bir kalleşlik edeceği aklımdan geçmedi değil ama... "

"Ama ne kalleşlik! Allah düşmanımı saklasın," diye araya girdi Kansız, Burhan'ı büsbütün sinir etmek için.

"Kes lan, anlatıyoruz işte!" diye çıkıştı Burhan. "Neticede üç aşamalı bir yarışma yapmaya karar verdik. Güreş, bilek güreşi ve saklambaç!"

"Saklambaç mı? "

"Saklambaç. Önce bana da tuhaf geldi ama bir şekilde bu oyunun taktik zekayla ilgili olduğuna ikna etti beni namussuz. İki dakikada tuş ettim piç kurusunu, bilek güreşinde ise üç saniye bile dayanamadı. Ve sıra geldi..." diyerek yutkundu Burhan.

Kansız fırsatı kaçırmadı. "Saklambaca."

"Keşke hiç oynamasaydım, zaten üç oyunun ikisini kazanmıştım!" diye hayıflandı kendi kendine Burhan.

"Bırak artık bunları. Anlatsana ne oldu?" diye sordum. Meraklanmıştım cidden.

"Sırayla ebe olacaktık; önce ben sonra Sefa. Herkesi en kısa sürede sobeleyen oyunu kazanacaktı. Önce ben yumdum, başladım saymaya. Yirmilerde falandım ki birden... bir sıcaklık hissettim. Pantolonumun paçalarında. Kuralları ihlal etmemek için bakmadım ama ne oluyor diye. Sonra yetmişlerdeyken dizlerimden aşağısının sırılsıklam olduğunu fark ettim. Bir de arkamı dönüp bakınca ne göreyim!" Arka tarafta Kansız Celal sol eliyle dirseğinden kavradığı sağ kolunu neşe içinde sallıyordu. "Bacağıma işemiş orospu çocukları!"

Boğazımdan istemsizce yükselen kıkırdamaya elimden geldiğince bir hıçkırık havası vermeye gayret ederek, "Vay adiler!" dedim. "Bunu yanlarına bırakmayacağım ama," dedi Ömer Cemal Bey Sokağı Kurtuluş Ordusu'nun küçük düşürülmüş komutanı. Elindeki sopayı havaya kaldırıp silah arkadaşlarına döndü. "Bırakmayacağız!"

"Bırakmayacağız!" diye vikledi Kansız zaten ince olan sesini üç oktav daha incelterek. Ne ki tek bağıran o olduğu için şoparlık yaptığını gizleyemedi bu kez Burhan'dan.

"Rütbeni söküyorum senin oğlum," dedi Burhan. "Bundan sonra onbaşı değilsin. Adi bir ersin artık!"

Bir bozuldu Kansız, anlatamam. Başladı ciyak ciyak bu haksızlığa isyan etmeye. Rütbe tartışması sürerken onları bırakıp bir kenarda, elindeki odun parçasıyla kendi kendine eskrim antrenmanı yapan Yüksel'in yanına sokuldum. "Seninle bir meseleyi konuşmam gerekiyor. "

"Ne meselesiymiş o? "

"Böyle ayaküstü konuşamayız ama. Gel oturalım şöyle biraz."

Beraberce az ötedeki apartmanlardan birinin girişindeki merdivenlere çöktük. Tam söze başlayacaktım ki az ötemizde dikilmekte olan Hakan'ı fark ettim. "Özel bir şey konuşuyoruz Hakan," dedim elimden geldiğince sevimsizleşmemeye çalışarak.

"Bana ne oğlum sizin ne konuştuğunuzdan," diye cevap verdi ters ters. "Ben yazdığım mektup geldi mi diye soracaktım."

"Yoo, gelmedi. "

"O verdiğin acayip zarf yüzünden," diye homurdandı. Bir süre daha olduğu yerde dikilip melül melül baktıktan sonra kendisiyle muhatap olmayacağımı anlayarak suratı beş karış çekip gitti. Dünyada beni seven en son insanı da kaybetmiştim böylece. "

Gelip yüzsüzlük yapıyor, sonra da bozuluyor inek," dedi Yüksel.

"Önce yemin edeceksin," dedim Hakan konusundaki yorumunu es geçerek. "Hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine."

"Hangi konuda?" Gözleri parlayıvermişti. Biz çocuklar bayılırız sırlara.

"Bunu öğrenmek için önce yemin etmelisin."

"Tamam, ediyorum. "

"Bak yeminini bozarsan hem Allah çarpar hem de ben, haberin olsun."

"Tamam dedik ya... "

"Sen yazları babanla birlikte fotoğrafçı dükkânına çalışmaya gidiyordun ya... "

"Evet, n'olmuş?"

"Fotoğraf tab etmeyi öğrenmişsindir herhalde?"

"Herhalde yani," dedi Yüksel bu da sorulur mu gibilerinden bir suratla. "Niye ki? "

"Babanın dükkanına gidip bazı fotoğrafları tab etmeni istiyorum."

"Bedavadan ha? Çok biliyorsun sen."

"Bunun parayla bir ilgisi yok. Resimleri kimsenin görmemesi gerekiyor. "

"Ne resimleriymiş bunlar?" diye sordu kuşkuyla beni süzerek.

"Henüz bilmiyorum." Suratından söylediklerimin hiç aklına yatmadığını, hala birtakım aile resimlerini bedavadan bastırmaya çalıştığımı düşündüğünü anlayabiliyordum. "Sana borcumu bir şekilde öderim. Misket, top, kitap... Nasıl tercih edersen. Para diyorsan, biraz daha uzun bir sürede. Ama yardımını karşılıksız bırakmam."

"Yok mesele o değil," dedi ağzını yüzünü ekşiterek. "İş bana biraz karışık geldi sadece."

"İşin karışık bir tarafı yok. Bütün yapacağın, sana verdiğim filmleri babana çaktırmadan basmak."

"Ne var bunun içinde?" diye sordu elimdeki poşeti işaret ederek.

"Erzurum balı. Bakkal Yakup'tan aldım az önce."

"Erzurum balı diye bir şey yoktur, Erzincan balı vardır," dedi Yüksel. "Yakup kazıklamış seni."

Gururla etiketi gösterdim. "Bu ne peki?"

"Bunlar petekli oluyor, değil mi?" diye sordu yutkunarak. Poşeti ona uzattım. "Sana afiyet olsun. Ben bal sevmem zaten. "

Saklayamadığı bir sevinçle kaptı poşeti. "Anlaştık o zaman," diyerek alelacele ayağa kalktı ve savaş hazırlıklarını falan bir yana bırakıp hızla evine doğru topukladı. Gidip eve bal ziftlenecekti. Bir ayı gibi. Aklım alınıyordu.

"Yüksel!" diye seslendim arkasından.

"Ne var? "

"Bir şey unutmadın mı?"

Bön bön bakıyordu. Cebimden film kutusunu çıkartıp gösterdim. İsteksizce geri gelip aldı kutuyu. Bileğinden yakaladım. "Bu işi kıvıramazsan bu balı kıçından çıkartırım haberin olsun. "

dokuz

dünyanın merkezine yolculuk

Zaman bir su gibi akıp gidiyordu. Yüksel'e filmleri vereli bir hafta, kadınların kıçından işemediğini öğreneli iki yıl olmuştu. İkisi de dün gibiydi oysa. İnsanlara her zamankinden daha az tahammül edebilir bir ruh hali taşıdığımdan pek dışarı çıkmıyordum. Bir önceki gün ekmek almaya gittiğimde Bakkal Yakup'tan Ruhan Bey'in gözaltına alındığını öğrenmiştim. Demek polis, maktul ile arasındaki ilişkiyi nihayet keşfetmişti. Savcı Bey beni birkaç adım geriden takip ediyordu. Aferindi ona. Her neyse, bir kahvehane dolusu insan, Ruhan Bey'in cinayet sırasında kahvehanede kendileriyle birlikte maç seyrettiğine tanıklık edince esrarengiz heykeltıraşı serbest bırakmışlardı. Oradan da bir şey çıkmamıştı yani. Sabahtan akşama dek hindi gibi düşünüp duruyordum. Zenon paradoksunu, kadınları, geleceği, Metin Bilgin'in gerçekten babam aleyhine dava açıp açmayacağını ve elbette cinayeti. Ne var ki düşünmek hiçbir işe yaramıyordu. Cinayetin çözümü konusundaki tüm umutlarımı balayısı Yüksel'in kimbilir ne zaman tab edip getireceği Allah'ın cezası fotoğraflara bağlamıştım. Birkaç kez hâlâ ne bok yediğini sormak için aradığımda, işi babasından habersiz halletmek için fırsat kolladığını söylemişti. Bence işi kulak arkası ediyordu ama filmleri babasına verir korkusuyla sıkıştıramıyordum da pis herifi. Eli kolu bağlanmış bekliyordum sadece.

Evde de durum her zamankinden daha berbattı. Annem bir an önce Erzurum'a gidip ev bakması için babama baskı yapıyor bu da adamın küçük sinir krizleri geçirmesine yol açıyordu. Gece gündüz kavga ediyorlardı. Bir gün Gaugin gibi basıp Tahiti'ye gider diye umut ediyordum ama boşunaydı. Gidebildiği tek yer, Beşiktaş'taki eski arkadaşlarının takıldığı boktan bir kahvehaneydi. Artık her akşam oraya uğruyor ve her geçen gün eve daha geç geliyordu.

İşte o meşum akşam da, hava çoktan karardığı halde babam bir türlü yuvasına gelmiyordu. Evimizin direği, döndüğünde karısının hâlâ yemek yemediğini anlasın da daha çok acı çeksin diye dokunulmamış bir halde bekleyen sofra, hazin bir manzara oluşturuyordu. Bilhassa, vitaminleri kaçmasın diye üs tüne bir tabak kapatılmış duran salatanın insanda yarattığı haleti ruhiye ile kıyaslandığında *Genç Werther*'in çektikleri bir fars olmaktan öteye gidemezdi. Annem, babama ve tanışmalarına vesile olan karıya ilene ilene pencerenin önünde dört dönerken, ben annemin özel günler için sakladığı kuruyemiş stokundan apardığım bir kase ayçekirdeğini çitleyip televizyona bakıyor ve ölmek istiyordum. Televizyondaki suratı benli herif, Ankara dolaylarından alınma bir türkü çığırıyor; Pelin, suratında her zamanki donuk sırıtışla televizyonun üstündeki yerinden bizi izliyordu. Hasılı, halimiz kötü bir komedi filmi kadar acıklıydı.

Babam nihayet gecenin bir vaktinde, azıcık da alkol kokaraktan avdet ettiğinde dudaklarım ayçekirdeğinden büzüşmüş bir haldeydi. Bundan sonraki gelişmeler tam beklediğim sırayla cereyan etti. Annemin öfkeli suskunluğu, babamın asap bozucu kayıtsızlığı, ilk hırlaşmalar, "çocuğun önünde kavga etmeme" konusunda birbirlerine yaptıkları ve hiçbir işe yaramayacağı baştan belli bir iki uyarı derken fırtınanın kopuşu. Karşılıklı suçlamalar, beddualar, küfürler havada uçuşurken kaçıp odama gitmek istiyor ama yerimden kımıldayamıyordum. Beynim vücuduma sadece bir tek komut verebiliyordu: Çekirdek ye! Tam ikisinin de içlerindeki irini akıtıp biraz yatıştıklarını düşünüyordum ki, annem o sihirli sözcüğü cümle içinde kullanıverdi: Erzurum. Ve böylece kavga gürültü yeniden

başladı. Dayanılır gibi değildi. Bu gidişata bir dur demeliydim. Derhal ayağa kalkarak isyanımı dillendirmeli ve çocuk kalbimi nasıl paramparça ettiklerini onlara göstermeliydim. Emsaline ancak usta Hollywood senaristlerinin elinden çıkma filmlerde rastlanabilecek türden dokunaklı bir konuşmayla onlara bu asi ve terbiyesiz tavırların altında ne kadar da sevgiye ihtiyaç duyan bir çocuk yattığını düşündürmeliydim. Öyle yakıcı sözcükler seçmeliydim ki, buz tutmuş yüreklerinin her bir kıvrımına nüfuz etsin ve sihirli bir şekilde hayatımızı bir peri masalına çevirsin. Hışımla ayağa kalktım. Kucağımdaki çekirdek kasesi yere düşüp parçalanınca annem ve babam susup bana döndüler. Gözlerimi uzaklarda bir noktaya dikerek kükredim: "Erzurum balı diye bir şey yoktur!"

Tuhaf ama bu sözüm kavgayı bıçak gibi kesti. Annem gözyaşlarına boğuldu, babam portmantoda asılı eski gri pardösüsünü kaparak evden çıktı. Ağlaması bittikten sonra annem yanıma gelip ellerimi tuttu. "Yok yavrum, bir şey yok. Üzülme sen," diye inledi burnunu çeke çeke. Galiba gerçekten bunu söylediğinde ortada herhangi bir sorun bulunmadığına inanabilecek kadar beyinsiz olduğumu düşünüyordu ve galiba "*delirme sen,*" demeye dili varmamıştı.

Annem kırılan kuruyemiş kasesinin parçalarını yerden topladıktan sonra yatmaya gitti. Az önce çektiklerimin karşılığı olarak benim televizyon karşısında pineklememe ses çıkarmamıştı. Bir yarım saat falan geçmişti ki kapının usulca vurulduğunu işittim. İlk önce babam diye düşündüm. Peki neden anahtarını kullanmıyordu? Anahtar deliğini bile bulamayacak kadar sarhoş olması için henüz yeterli zaman geçmemişti. Gelen, Gazanfer, Erkin Abi ya da Ruhan Bey gibi beni Hicabi Bey'in yanına yollama arzusunda bir düşmanım olmasındı? Göz deliğinden de bir halt gözükmüyordu. "Kim o?" diye sordum fısıldayarak.

"Rebi," diye bir yanıt geldi dışarıdan. Kapıdaki bir düşmanım idiyse pekala yalan söylemiş olabilirdi ama ismini beni taklit ederek güç bela işitilebilecek bir fısıltıyla söylemesi, dışarıdakinin gerçekten de Rebi Abi olduğuna dair şaşmaz bir veriydi. Hakan dışında bu denli ahmak tek tanıdığım o idi. Kapıyı açtım.

"Yoksa yatmış mıydınız?" diye sordu bakışlarını evin içinde gezdirerek. Sanki holde yatıyormuşuz gibi.

"Annem yattı," dedim. "Babam evde yok."

"Hay Allah ! Biliyorum biraz geç oldu ama yarın Bursa'ya dönüyorum da... Gitmeden size hoşçakal demek istemiştim. Neyse artık; sen her ikisine de çok selam söylersin, e mi?"

Tam gitmeye yeltenmişti ki, "Rebi Abi," diye seslenerek durdurdum onu. Soran bakışlarını bana çevirdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?

"Elbette. "

"Annem ile babamın arası pek iyi sayılmaz. Az önce de fena kavga ettiler. Babam bu yüzden çekip gitti. "

Rebi Abi başını önüne eğdi. "Üzüldüm. "

"Onu bir an önce bulmam gerekiyor."

"Nasıl bulacaksın peki?" Sesindeki yan çizme tınlaması, tahmin ettiğinden daha büyük bir iyilik isteyeceğimi sezdiğini gösteriyordu.

"Böyle durumlarda hep gittiği bir meyhane var. Beşiktaş'ta. Beni oraya götürmeni istiyorum." Rebi Abi sessizce düşünüyordu. "Aslında yolu biliyorum," diye devam ettim. "Ama bu saatlerde tek başıma yollara düşersem evden kaçmış falan diye tutup karakola postalarlar diye korkuyorum. Malum bir sürü işgüzar insan var. Yanımda bir yetişkin olması gerekiyor. "

"Meyhaneye gitmen doğru olmaz," dedi Rebi Abi gergin bir sesle.

"Oraya kafa çekmeye gitmeyeceğim Rebi Abi. Özel bir durum söz konusu."

"Anneler ile babalar arasında olur öyle küçük atışmalar," diyerek yalancı bir şefkatle başımı okşadı. "Fazla büyütmemelisin. Bence sen şimdi git yat..."

"Eğer beni götürmeyi kabul etmezsen, sonuçlarını göze alıp bu işi tek başına yapacağım," diye kestim sözünü.

"Peki annen uyanıp da seni evde bulamazsa ne olacak? Aklını kaçırır kadıncağız," diye son kozunu oynadı.

"Sorun değil. Ona bir not yazarım." Gergin bir halde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ne yapacağını bilemiyordu. "Nedir yani?" diye bastırdım. "Beni babamın yanına bıraktıktan sonra dönersin. Orada değilse birlikte döneriz. En fazla bir saatini alır. "

"Sorun o değil," gibilerinden birşeyler geveledi.

"Tamam öyleyse. Bekle bir dakika. Anneme bir not yazıp geliyorum."

Beş dakika sonra minibüste Üsküdar'a doğru gidiyorduk. Oradan motorla Beşiktaş'a, oradan da yürüyerek Balık Pazarı'nın arka tarafındaki Muhittin'in Yeri'ne kadar vardık. İçeri girerken Rebi Abi'nin kendi kendine birşeyler mırıldandığını fark ettim. Herhalde kapımızı çaldığı ana lanet ediyordu.

Babam daha önce birlikte yaptığımız Beşiktaş turlarından bazılarında, içmeye başlamak için akşamı bekleyemeyecek kadar sabırsız kimi arkadaşlarını görmeye Muhittin'in Yeri'ne uğradığından bu izbe meyhaneyi tanıyordum az buçuk. Tabii gecenin o saatinde içerideki manzara, gündüz olduğundan bir hayli farklıydı. Sigara dumanından kalın bir tabakanın ardında görülen on kadar masa, masaların çevresinde o kadarcık yere nasıl sığdığı çözülmez bir muamma teşkil eden, gözleri kan çanağına dönmüş belki yüz adam bulunuyordu. Akortsuz kemanı eşliğinde derbeder bir müzisyenin dudaklarından dökülen, "*Bir Bahar Akşamı Rastladım Size*," şarkısının nağmeleri, ortamdaki uğultuya ve bardak çanak tangırtısına karışıyordu. Buna müzik denebilirse, müzikleri de eksik değildi işte.

Babamın oturduğu masayı tespitleyip kararlı adımlarla o tarafa yöneldim. Kız Tevfik lakabıyla tanınan ve bir gün öldüğünde Bafra Sigaraları'nın yüzde elli civarı pazar payı yitireceğini zannettiğim dişsiz zat-ı muhterem beni görünce, "Vay!" diye nida ederek yanında oturan babamı dürtükledi. "Senin oğlan değil mi bu yahu?"

Hayretle suratıma bakan babamın bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Merhaba," dedim. "Afiyet olsun."

Masada Kız Tevfik dışında üç sarhoş daha vardı. Amcabey, Tahtakafa ve bildiğim kadarıyla henüz bir lakaba layık görülmemiş bulunan, diğerlerinden daha genç ve daha kırmızı suratlı Mecit.

"Maşallah senin oğlan pek çabuk büyümüş," dedi maalesef çok espritüel bir insan olduğuna inandırılmış Tahtakafa, Rebi Abi'yi işaret ederek.

Rebi Abi o su katılmamış ahmaklığıyla, "Hayır, hayır ! Ben oğlu değilim, komşusuyum," diye oltaya atlayarak gecenin taşak oğlanı adaylığını ilan etti.

"Bak sen! Hık demiş burnundan düşmüşsünüz halbuki," diye onu kafaya almayı sürdürdü Tahtakafa sahte bir heyecanla Rebi Abi'nin elini sıkarken.

"Ne işin var oğlum senin burada?" diye sordu babam. "Yoksa annen... "

"Annemin buraya geldiğimden haberi yok," dedim onu öfkelendirmeyi göze alarak. "Sağolsun, Rebi Abi getirdi beni."

Babam sessizce yüzüme baktı. Sonunda neden peşine takıldığımı sormamaya karar verdi. Duyacağı yanıttan korkmuştu herhalde. Dönüp yarım ağızla Rebi Abi'nin hatırını sordu.

"İyiyim, hatta çok iyiyim amcacığım," dedi Rebi Abi, sanki marifetmiş gibi. "Yarın finallerim başlıyor. Gitmeden size hoşçakal demek için uğramıştım ve..." Geri kalan her şeyin açıklaması olarak spastik bir el hareketiyle beni işaret etti.

Babam başıyla anlıyorum der gibilerinden bir hareket yaptı. Artık kızgınlığı geçmiş, yüzünü hüzünlü bir ifade kaplamıştı. "Pekâlâ. Şimdi geri dönüyorsunuz. Rebi, oğlum kusura bakma, çok zahmet verdik sana... "

"Buradan sen olmadan çıkmam," dedim.

"Ben şimdi eve dönemem. Yoksa annenle daha beter kavga ederiz. Ama yarın geleceğim, söz."

"Buraya seni eve geri götürmek için gelmedim ki. Birlikte biraz içeriz diye düşünmüştüm. Baba oğul."

Duyduğu hoşnutluğu belli etmemeye çalıştığı gözümden kaçmamıştı. "Burası çocuklara göre bir yer değildir. "

"Anaokulu da değil ama oraya gönderdiniz."

Bu kez ister istemez güldü. "Ulan kerhaneci. Sen bir numaralı fırlamasın," diye söylenerek başımı okşadı. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. "

Çoğunlukla babamın söylediklerine inanma eğilimindeyimdir. Biber yedikten sonra su içersem ağzımın daha fena yanacağı, bazı böceklerin sopayla dürtüklendiğinde top gibi yusyuvarlak bir hale geldiği, efsanevi Beşiktaşlı oyuncu Şükrü Gülesin'in kornerden onlarca gol attığı ve "soldier"

kelimesinin İngilizce'de asker anlamına geldiği hep ondan öğrendiğim gerçeklerdi. Ancak bu sefer yanıldığını biliyordum. Hiçbir şey, hiçbir zaman daha iyiye gitmezdi. Sadece insan için daha rafine sarhoşluk yöntemleri geliştirmek mümkün olabilirdi. "Sana inanıyorum," dedim.

"Uzatma işte," diye araya girdi Tahtakafa Amca, sağolsun. "Allah sana böyle bir evlat vermiş, tantana yapıyorsun. Biraz oturur sonra gidersiniz beraberce."

"Öyle olsun bakalım," dedi babam. "Bir gazoz içebilirsin bizimle birlikte." Mutluluktan ağlayacak gibiydim.

"O zaman ben müsaadenizi isteyeyim artık," dedi Rebi Abi.

"Olur mu öyle saçma şey," diye itiraz etti babam. "Otur bakalım sen de. İki kadeh tokuşturalım şöyle karşılıklı."

"Yurdakul! Oğlum bir gazoz, iki sandalye getir çabuk!" diye bağırdı Tahtakafa meyhanecinin yamağına.

Rebi Abi kocaman ve boş kafasını kaşıdı. "Hay Allah, bilemedim ki şimdi?"

"Korkma Rebi Abi," dedim keyifle. "Burası Rum Meyhanesi değil. Emniyettesin."

"İçkiyle pek aram yoktur aslında. Fazla bir para da almamıştım yanıma," falan gibilerinden sızlanıyordu deve.

"Başlatma parasından şimdi," diye çıkıştı babam.

Masadakiler arasında Rebi Abi'nin alıklığından dem vuran bir muhabbet başlamıştı bile. "Gazozlar iki oldu!" diye bağırdı Kız Tevfik.

"Rebi, rahmetli Hicabi Bey'in oğlu," diye tanıttı onu babam masadakilere. Sanırım onu hedef adamlıktan kurtarmak için kısa süre önce yaşadığı faciayı vurgulama gereği duyuyordu. "Hicabi Bey bizim mahallede oturan emekli emniyet müdürüydü. Hani bizim oğlanın bulduğu..." Sonra şöyle bir durdu ve rahmetliye "ceset" diye referans vermektense cümlesini bir küfürle nihayetlendirmeyi tercih etti.

Rebi Abi masadakilerin taziyelerini olgun ve biraz da görmüş geçirmiş bir tavırla kabul ederken yamak Yurdakul elinde iki tabureyle peydahlanıverdi. "Buyrun abicim!" Derken beni gördü ve "Çocuk," dedi.

"Sucuk," diye saçmasapan bir laf etti Mecit.

"Yalnız buraya çocukların girmesi yasaktır abicim." Yurdakul'un tüm gözeneklerinden stres fışkırıyordu.

"Sucukların," diye ısrar etti Mecit.

Yurdakul yana yakıla, aniden polis baskın yapsa, patronu görse, biri şikayet etse halinin nice olacağını anlatmaya çalışadursun sarhoşlar ordusundan kimsenin zavallıyı şuncacık iplediği yoktu.

Sadece her "çocuk" dediğinde hep bir ağızdan "sucuk" diye bağırarak katıla katıla gülüyorlardı. Yamak sonunda masadaki en aklı başında kişi gibi görünen ancak bir duble rakının yarısını göz açıp kapayıncaya kadar yuvarlayışına bakılırsa uzun süre öyle kalmayacak olan babamın yanına sokulup kulağına doğru eğildi. "Abicim, anla halimi n'olursun... Biri sorsa, bu çocuğun burada ne işi var diye, ne derim? "

Yamak canımı sıkmaya başlamıştı. Ne polisin baskın yapacağı vardı, ne de kimsenin benden şikayetçi olacağı. İşgüzarı, sallanıp duran kravatından yakalayıp kendime doğru çektim. Burnu yanağıma değiyordu. Dönüp suratına bile bakmadım. "Onlara de ki," dedim diğer elimle babamın rakı bardağına uzanırken. "Çocuk, insanın atasıdır." Rakıyı dipleyip bardağı da tak diye masaya vurdum. Kravatını bırakmama rağmen donmuş gibi aynı pozisyonda kaldı. Nemenem bir cehennem cücesiyle karşı karşıya bulunduğu kafasına dank edince de tek söz daha etmeden basıp gitti.

Bu iğrenç davranışım nedeniyle masadaki üşütüklerden epeyi tezahürat topladım. Tahtakafa Amca ve Mecit alkışlarla, Amcabey ise övücü olduğunu tahmin ettiğim hırıltılarla beni kutladılar. Yalnız babam suratıma ters ters bakarak bardağı önümden çekip aldı. Hesapta, bir daha benzeri bir davranışta bulunursan canına okurum demeye getiriyordu. Tabii aslında içten içe ne kadar gururlandığını herkes biliyordu. O da üşütüğün tekiydi çünkü.

"Haydi bakalım," diye kaldırdı rakısını Tahtakafa. "Mecit'in evliliğine içelim."

Bu öneri derhal kabul gördü. Mecit içkisini kafasına dikip, "Ah ulen ah!" diye bağırdı. "Nereden sevdim o zalim kadını! "

"Zalim kadın mı? Amma palavracısın lan Mecit," dedi Amcabey. "Karıyı hayatında daha bir kere gördün. O da ananla görücüye gittiğinde. "

"Bütün kadınlar zalimdir," diye ünledi Kız Tevfik.

"Tecrübe konuştu!" dedi Amcabey. "Ulan Tevfik, sen kerhane karıları dışında bir tane kadın tanıdın mı hayatında?"

Kız Tevfik'in kendisini savunmasına fırsat bırakmadan Tahtakafa girdi araya. "Öyle deme, Kız Tevfik de aşk acısı çekiyor. Bunun altı aydır devam ettiği yabancı bir karı vardı. Karı geçenlerde paranı al başına çal, bir daha da gözüm görmesin seni diye sepetlemiş bizimkini. Ulan orospuya bile terk ettirdin ya kendini, büyük adamsın vallahi!"

Millet kahkahalarla gülerken Kız Tevfik sigarasını kül tablasında unutup yeni bir tane daha yaktı. "Oksana," diye inledi. "Bir görseydiniz ne kadar güzel olduğunu, öyle konuşmazdınız."

"Siktir et güzelliği," dedi Amcabey. "Şeklin bir önemi yok. Mühim olan iç güzelliğidir. Özdür."

Bu tasavvufi yaklaşım masadaki havanın bir an durulmasına yol açtıysa da Tahtakafa muhabbeti eski tavına getirmekte gecikmedi. "Yahu Amcabey, sen hep demez misin özde hepimiz biriz diye?"

"Eee?"

"E herkesin özü aynıysa o zaman biz de şekle bakacağız tabii."

"O da doğru lan," dedi Amcabey kafasını kaşıyarak. "Haklısın galiba."

Ahbap çavuşlar bu çıkarımı da coşkun nidalarla onaylayarak bardaklarına sarıldılar. "Güzel kadınlara içelim o zaman," diye bağırdı Mecit.

"Aman," diyerek ona doğru eğildi Tahtakafa. "Sen yine de sakın ola sadece güzelliğe aldanmayasın. Bir kadında bulunması gereken en az o kadar önemli bir özellik daha vardır. "

Yakında dünyaevine girecek olmanın Mecit'i ciddi bir strese soktuğu belliydi. "Nedir o abi?" diye sordu bütün dikkatini Tahtakafa'ya vererek.

"Muamele," diye yanıtladı Tahtakafa. Sonra da iğrenç bir kahkaha attı.

Bu minvalde devam ediyorlardı. Bir yandan içiyor, bir yandan birbirlerine sataşıp eğleniyorlardı. Ara ara fazla müstehcen bir espri yapıldığında biri masadaki varlığım nedeniyle diğerlerini daha edepli olmaya davet ediyor, bir diğeri -genellikle Tahtakafa- ona benim bir delikanlı olduğum gerçeğini hatırlatıyor ve hep beraber bana içiyorlardı. Çaktırmadan Rebi Abi'nin rakısından ben de kendime içiyordum. Herkesin keyfi üç aşağı beş yukarı yerinde gözüküyordu.

Babam rakıları sessiz ve derinden birbiri ardına gömmekteydi. "Abi, biraz ağır git istersen," dedi Mecit. "Sabah işe kalkacaksın."

"Yok," diye yanıtladı babam gülümser mi yoksa terslenir mi olduğunu pek kestiremediğim bir ifadeyle. "Yarın mesai yok."

"Hayrola abi? İstifa mı ettin yoksa?"

"Yok canım. Bizim binada devlet memuriyetine giriş imtihanı var. İzinliyiz iki gün."

"Yapılmadı mı ki o imtihan?" diye sordum. Erdoğan Bey'in masasında gördüğüm evrağı hatırlamıştım. Evrağın üzerinde "devlet memuriyetine hak kazananların listesi" benzeri birşeyler yazdığından emindim.

"Yapılsa ne olur, yapılmasa ne olur?" diyerek rakısını dipledi babam. "Hepsi hikaye. İmtihanı kimin kazanacağı aylar öncesinden bellidir. Bir sürü gariban da memleketin öbür ucundan gelip sefil olur buralarda."

"Orospu çocuğu bunların topu abi," dedi Mecit.

Babam başıyla onayladı. "Al işte bizim müdür, Erdoğan göt; yediği paranın haddi hesabı yoktur bu işlerden."

"Erdoğan duble göt," diye düzelttim.

"Peki abi, niye bu götlerin foyası ortaya çıkarılamıyor? Neden kimse kılını kıpırdatmıyor?" Gözleri çakmak çakmak yanan Mecit'in konuşma biçimi, yüreğini sarhoşlara özgü isyankar bir adaletperverliğin kapladığını gösteriyordu.

"Böyle şeyler asla kanıtlanamaz Mecit," dedi babam. "Siktir et. "

Birkaç dakika sonra babam ve arkadaşları Beşiktaşlı unutulmaz futbolcular hakkında hararetli bir muhabbete dalıp gitmişlerdi. Ben ise yakaladığım altın fırsatı nasıl da kaçırdığıma yanıyordum. O belgenin bir fotokopisini çekmeyi akıl etmiş olsam gidip pezevengin anasından emdiği sütü burnundan getirebilirdim belki de. Maalesef artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Hiç değilse, cinayetin çözümüne ışık tutacak birşeyler bulup sürgünden kurtaramadığım babamı Metin Bilgin'in alçakça iftiralarından kurtarabilseydim. O anda yanımda bulunması hasebiyle, Rebi Abi'den alabileceğim bir bilgi olup olmadığını düşündüm. Cinayetten o güne dek olup bitenleri şöyle bir aklımdan geçirince aslında pek de önemli gözükmeyen ama bir ara kafamı kurcalayan bir soruyu anımsadım. Usulca, gürültü ve sigara dumanından afakanlar basmış gibi duran Rebi Abi'ye meylettim. "Babanın cenazesinde," dedim son derece önemsiz bir şeyden söz edercesine. "Şemi Abi seni ayılttıktan sonra küçük bir vicdan azabı krizi geçirdiğine şahit oldum. 'Benim yüzümden oldu,' gibilerinden birşeyler söylüyordun yanlış hatırlamıyorsam? Nedir içine bu kadar dert olan kuzum Rebi Abi? "

Rebi Abi'deki bet beniz atması meyhanenin kısıtlı ışıklandırma koşulları altında bile rahatça görülebiliyordu. Rakı bardağını kaldırdı, içindeki mayiyi şöyle bir çevirdi, tekrar yerine bıraktı. Derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştı. Ne yazık ki tam o anda kemanist şantör, *Öyle karanlık gece ki ruhum / Olmuyor sabah,* diye giriverdi şarkıya ve Rebi Abi de zırıl zırıl ağlamaya başladı. Hiç kimsenin bu durumu yadırgamaması enteresandı. Rebi Abi ortamın tadını kaçırdığı için hepsinden özür üstüne özür dilerken onlar sakin sakin sırtını sıvazlayıp onu teskin ediyorlardı. Herhalde bu türden vahşi duygudurum salınımlarına alışıklardı meclislerinde. Ben tabiat itibarıyla böyle sulugözlülüklere pek prim veremediğimden onunla fazla ilgilenmiyordum. Ancak sızlanmaları sırasında ağzından, "Onu ben öldürdüm," sözlerinin döküldüğünü işitince oturduğum yerden sıçradım. Açıkçası, Rebi Abi bunu söylediği anda Deli Ertan, Erkin Abi ve babam gibi pek çok masum insan adına sevineceğime derin bir hayal kırıklığı yaşadım. Yani ben cinayeti çözeceğim diye kendimi bin bir tehlikeye atayım, sonra katil pis bir meyhane köşesinde vicdan azabı krizine girip suçunu itiraf etsin. Olacak iş değildi.

"Sevgili annem," deyip sümüklerini bir peçeteye boşalttı Rebi Abi. "Benim yüzümden öldü."

"Senin Allah belanı versin o zaman!" Niye böyle söyledim pek bilemiyorum. Babasını öldürmediğini, sadece içkiyi fazla kaçırmış tüm erkekler gibi anasının sevgisine layık olamadığı için yanıp yakıldığını anlamak içimi rahatlatmıştı aslında. Bir tür duygu boşalmasıydı sanırım. Görev başındayken içmemeliydim. O anda babam beni koltukaltlarımdan yakalayıp havalandırdı ve Rebi Abi'den yeterince uzak bir noktada yere bıraktı. Bu yerinde bir hareketli çünkü Rebi Abi'nin beni birinci muhatabı olarak değerlendirmesi hiç de hayırlı bir sonuç getirmeyecekti.

"Anlat oğlum," dedi Tahtakafa elini dostça Rebi Abi'nin omuzuna koyarak. "Açılırsın."

"Ah güzel annem," diye inledi Rebi Abi iki sümük arası. "Nasıl kıydın kendine? Ben ne hayvan, ne aşağılık biriymişim ki seninle şuncacık ilgilenmedim. Ne kadar mutsuz olduğunu bile bile... Allah belamı versin benim!" Babam bana dönüp pis bir bakış fırlattı. Hayırlısıyla bu gece babamdan ilk sopamı yiyeceğim diye düşündüm. Bu arada açıldıkça açılıyordu koca eşek. "Çok gençtim. Ayşe diye bir kıza tutulmuştum. Manyağın tekiydi. Dilini deldirip ortasına küpe taktırmıştı. Uyuşturucu falan içerdi hep. Onun peşinden sürüklenip duruyordum. Kimi zaman bir hafta uğramazdım eve. Olur olmaz her şeye bağırır çağırır kalbini kırardım annemin. Sonra bir gece eve döndüğümde kimseyi bulamadım. Bakkal Yakup annemin kendini camdan aşağı attığını, üç gündür askeri hastanede komada

olduğunu söyledi. Çıldıracağım sandım. Hastaneye gittiğimde Şemi Abimi gördüm. Annem öldü dedi. Yarın toprağa verilecek." Sözüne ara verip rakısından miniminnacık bir yudum aldı. Yüzünü ekşitip ağzındaki acı tadı dağıtmak için dilini bir iki şaklattı. "Beni dünyada her şeyden, herkesten daha çok seven o mübarek kadını sonsuza kadar kaybetmiştim. Hem de ne için?"

"Diline küpe takan bir kız için," diye yanıtladı Amcabey.

"Hiç değilse son bir kez görmek istiyordum onu. Abim bunun için geç kaldığımı çünkü annemin morga kaldırıldığını söyledi. O saatte morgu açtırmak için izin alacak birini bulmak olanaksızdı. Ama ben annemi görene kadar oradan ayrılmamaya kararlıydım. O gece hastanede uyudum. Sabah erkenden gelip kaldırdılar. Annemin doktoru, abimin ilk birliğinden yakın arkadaşıymış. Abim ondan rica etmiş, o da morgu açtırmış. Böylece birkaç dakikalığına anneciğimi görebildim. Öyle güzeldi ki... Lepiska saçları omuzlarının üzerine yayılmış, güzel yüzünde neredeyse huzurlu bir ifade vardı. Öldüğüne kimse inanmazdı. Kimbilir, belki de bu dünyadan kurtulduğu için gerçekten de mutluydu... "

"O gün mezarlıkta hatırladığın bu muydu?" diye sordum, babamı hiddetlendirmeyi göze alarak.

Rebi Abi başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ayrılmadan önce anneciğimin yanağına bir veda öpücüğü kondurmak istedim. Abim bunu hak etmediğimi söyleyerek durdurdu beni. Ne senin, ne de babamın ona dokunmaya hakkı var diye bağırıyordu. Onu intihara sürüklediniz ve ölümle pençeleşirken bile yapayalnız bıraktınız! Kudurmuş gibi saldırdım ona. Sonra hastabakıcılar falan girdi araya. Beni iğneyle bayılttılar. Saatler sonra kendime geldiğimde cenaze töreni çoktan bitmişti."

Herkes saygıyla Rebi Abi'nin gözyaşlarının kurumasını beklerken ben de çaktırmadan babamın rakısını yudumluyordum. Nihayet Amcabey herkes tarafından beklenen müdahaleyi gerçekleştirdi. "Haydi başka şeylerden söz edelim."

"Mecit oğlum, bu evlilik işi seni iyice melankolik yaptı. Bitip tükenmezdi senin askerlik anıların eskiden?" dedi Kız Tevfik ölçülü bir neşeyle.

"Bölükte Ankaralı bir çocuk vardı," diye başladı Mecit bir sigara yakıp. "Adını hatırlamıyorum. Pek sessiz sakin, efendi biriydi. Sarışın bir şey. Hep koyun gibi bakardı hüzünlü hüzünlü. Bir gün sorduk buna derdini. Memlekette anası, babası, karısı, kızı hep bir arada yaşarlarmış. Hep onları düşünüyormuş. Ne yani? Ana kucağı mı burası, asker ocağı? Hepimiz özlüyoruz ailemizi; geziyor muyuz öyle ortalıkta ruh gibi diye psikolojisine girdik bunun. Bildiğiniz gibi değil, dedi. Benimki normal bir özleme olayı değil, korku. Neden korkuyorsun? Ölümden, dedi. Meğer bu, her dakika ailesinden birinin öleceğini düşünürmüş, ondan bunalıma girmiş."

"Açtığı mevzuya bak hayvan herifin," diye söylendi Amcabey.

"Derken iyice kafayı yedi bu. Yemek yemiyor, sürekli ağlıyor, içtimada pat diye düşüp bayılıyor. Önce epeyi bir marizlediler bunu, para etmeyince tümenin psikoloğuna gönderdiler. Hava değişimi aldı, çekti gitti memleketine. Hatta, iyi hatırlıyorum, biz arkadaşlarla bu uyanık bütün bu dümenleri hava değişimi almak için çevirmiş olmasın falan gibilerinden de konuşmuştuk."

"Ee? Döndüğünde iyileşmiş miydi bari?" diye sordu Kız Tevfik, Rebi Abi cinnet getirmeden önce hikaye hayırlı bir sona bağlanabilir umuduyla.

"Yok, bir daha dönmedi zaten kendisi. Bir gece evde herkes uyurken havagazını açmış. Ölmüşler ailecek."

"Ulan Mecit," dedi Tahtakafa. "Senin psikolojini sikeyim ben!"

"Ne var?" dedi Mecit içerlemiş bir tavırla. "Askerlik anısı anlat demediniz mi? Morg falan denince benim de aklıma o olay geldi; anlatayım dedim."

"İyi bok yedin," diye ayağa kalktı Kız Tevfik. "Cümleten hayırlı geceler. Ben kaçıyorum. Muhittin'e söyleyin, benim hesabı yazsın. Aybaşında öderim."

"Şuraya bak, herif meyhaneyi bakkala çevirmiş," dedi Tahtakafa arkasından.

Babam masaya en büyük kağıt paradan bir adet bıraktı. "Haydi bakalım bize de müsaade ufaktan."

Ayrılmadan önce Rebi Abi masadakilere dönüp, "Ben... Tekrar özür dilerim eğlencenizi bozduğum için," dedi.

"Boş versene evladım," diye yanıtladı Amcabey. "Eğlenmek istesek tiyatroya gideriz. Biz buraya zaten acı çekmeye geliyoruz. Acının tesellisi acıdır. "

Dışarı çıkıp bir taksiye atladık. Rebi Abi ön koltuğa oturdu ve derhal uyumaya başladı. Boğaz Köprüsü'nün ortalarında bir yerde, "Baba," dedim. "İşine karışmak gibi olmasın ama bence önce Harem'e uğrayalım."

"Ne varmış Harem'de?"

"Otogar. Otogarda da otobüsler var; Erzurum otobüsleri."

"Seni anan mı yolladı peşimden?"

"Boktan bir şehir burası," dedim. Bunu söylemek için ne kadar da yanlış bir yer seçmiştim. İstanbul Boğazı altımızda bütün görkemiyle uzanıyordu ve iki yanda şehir ışıl ışıldı. "Manzara insanı aldatıyor. Aslında içi çürümüş. İstanbul bizi hak etmiyor." Babam hiçbir şey söylemeden başımı okşadı. Gülümsediğini fark edebiliyordum. Bu beni cesaretlendirmişti. "Erzurum'da bir parça toprak alırız. Bahçemizde domates, biber yetiştiririz. Canımız sıkıldığında ormana gezmeye gideriz. Hem havası bir başkadır oraların. Anneme de iyi gelir. Daha sakin bir insan olur." Küçük bir Sadri Alışık gibi konuşup duruyordum. Söylediklerimin tek kelimesine inanmıyordum. Ama zaten niyetim babamı samimiyetime inandırmak değildi. Onu Erzurum yolculuğuna ikna edecek şey, tam da bu acıklı durumum olacaktı. Ne şeytanın dölüydüm ben!

Nitekim her şey düşündüğüm gibi gelişti. Babam ne zamandır ertelediği Anadolu seyahatine o gece çıkmaya karar verdi ve beş dakika sonra, bir panayır yerini andıran Harem Otogarı'ndaydık. Babam taksiden inmeden önce elime biraz para tutuşturdu ve sıkı sıkı sarıldı bana. "Öbür gün falan dönerim. Merak etmeyin sakın. Anneni öp benim için."

Başımla tamam gibilerinden bir hareket yaptım. Ağzımı açsam ağlayacağımdan korkuyordum. Giderayak üzmek istemezdim adamcağızı. Babam beni öpüp arabadan indi ve otogardaki kalabalığın arasına karıştı.

"Şimdi nereye?" diye sordu taksici.

"Ömer Cemal Bey Sokak'a."

"Tarif edersin. Ben biraz yabancıyım da."

"Biliyorum," dedim. Kız Kulesi'nden havai fişekler atılıyor, Rebi Abi ön koltukta horluyordu. "Hangimiz değiliz ki?"

on
gerçekler ve hakikatler

Ertesi sabah erkenden kalkıp anneme güzel bir kahvaltı hazırladım. Gerek alışık olmadığı bu jest, gerekse babamın ev bakmaya Erzurum'a gittiği haberi onu ziyadesiyle memnun etmişti. İşe gitmeden önce her zamankinden çok daha az tembihte bulundu ve beni öptü. Ben ise huzursuz ve sinirliydim. Daha fazla bekleyecek sabrım kalmamıştı. Annemin arkasından dışarı çıkıp soluğu Yükseller'in evinde aldım.

Balsever arkadaşım kapıda beni gördüğüne hiç sevinmemişti. "Sen miydin? Hoşgeldin," dedi suratını ekşiterek.

"Ver ulan filmleri," dedim. "Gidip kendim tab ettireceğim. "

Endişeli bir tavırla sağına soluna bakınıp sessiz olmamı işaret etti. Anasının konuştuklarımızı duymasından korkuyordu. "Sen şimdi bahçeye in ; merdivenlerin altına," diye fısıldadı. "Ben de geliyorum birazdan."

"Yoksa bastın mı resimleri?" Çok heyecanlanmıştım.

"Dediğimi yap." Suratıma çat diye örttü kapıyı.

Çaresiz bahçeye gidip beklemeye başladım. Belki on dakika bekletti beni namussuz. Nihayet geldiğinde de eli boştu. Feci bir hayal kırıklığına uğramıştım. Yapıştım yakasına. "Sen benimle dalga mı..."

Sert bir hareketle kurtardı yakasını. "Ne sanıyorsun lan sen kendini?" diye çıkıştı bir de.

İt herifi ayağımın altına almamak için zor tutuyordum kendimi. "Benim oyun oynayacak zamanım yok."

"Nereden buldun bakayım sen o filmi?"

"Öldürürüm seni Yüksel," dedim titreyen bir sesle. "Allah belamı versin, öldürürüm."

"O biraz zor," dedi ama tırstığı belliydi. Kazağının altından büyük, sarı bir zarf çıkarttı. "Biz de sana iyilik yapıyoruz burada."

Zarfı hırsla elinden kapıp, içine şöyle bir göz attım. Ataşlanmış bir tomar fotoğraf ve negatifleri görünce yüreğim hop etti. Tek söz etmeden arkamı dönüp oradan uzaklaştım. Yüksel arkamdan, -muhtemelen hayli tatsız- birşeyler söyleyip duruyordu ama hiçbirini anlamıyordum. Bahçeden çıkıp hızla caddenin karşısına geçtim, koşmaya başladım. Şuursuzca, top sahasına doğru ilerliyordum. Top sahası, her nedense "çiftlik" diye adlandırılan, yer yer engebeli devasa bir kırlık alan üzerinde bulunuyordu. Bu alanı boydan boya geçip, çiftliği sınırlayan kavak ağaçlarının dibindeki dereye kadar vardım.

Kendime uygun bir ağaç seçip dibine çöktüm. Dudaklarım kupkuru kesilmiş, ellerim zangır zangır titriyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. Sakinleşemiyordum bir türlü. Çarpıntım fizyolojik değil psikolojik sebeplere dayanıyordu çünkü. Çimlerin üzerine uzanıp, dikkatimi derenin şırıltısına vererek huzur bulmaya çalıştım. Ne var ki, aklıma hep korkunç şeyler geliyordu. Otların arasında gizlenmiş bir çıyanın yakamdan girip beni sokuvereceği gibi. Oraya buraya yayılmış rengarenk mantarlara baktım. Onların öldürücü olduğunu babam öğretmişti. Uygun miktarda tüketildikleri zaman yol açtıkları etkileri ise, şahsi deneyimlerim. Sonra *que sera sera* adlı komik şarkı takılıverdi aklıma. Haftalarca çılgın gibi Milerra'dan mektup gelmesini bekleyen sonra beklediği mektup postadan çıktığında da onu açma işini durmadan geciktiren Kafka gibi duyumsuyordum kendimi. Elimin eriştiği mesafedeki mantarlardan birini topraktan söküp, yarısını ısırdım. Mide bulantıma rağmen bitkiyi uzun uzun çiğneyip yuttum. Kalan yarıyı da mideye indirdikten sonra zarfı açıp içindekileri çıkarttım. Tek tek her bir resme dikkatle baktım. Bir erkek ve bir kadın. Birlikte bir şey yapıyorlar. Bale? Akrobasi? Hayır, hiçbiri değil. Çiftleşiyorlar. Söz konusu faaliyetin kahramanları? Tanıdık Biri, Deli Ertan. Ve diğeri de, karakoldaki ifadesinde sevgilisi olduğunu iddia ettiği kadın olacak. Güzel bir kadın. Hüzünlü gözlerinde hep yıldızlar kayan bir kadın.

Çimenlerin üzerinde bir beş dakika ve birkaç mantarın ardından fırtınalı ruhum huzura kavuşuvermişti. İçimden bir ses, bu son verinin, resmi tamamladığını söylüyordu. Kendimi pek de fazla zorlamadan bir süre düşündüm ve bu hissiyatımda haklı olduğuma kanaat getirdim. O zaman yattığım yerden doğrulup, resimleri zarfa yerleştirdim, zarfı tişörtümün içine soktum ve gerisin geri mahallenin yolunu tuttum.

Bizimkine bitişik apartmana dalıp üçüncü kata çıktım ve dış dünyadan binbir sürgü ve çelik bir kapıyla ayrılan dairenin zilini uzun uzun çaldım. "Kim o?" diye titrek bir ses geldi İçeriden.

Zili tekrar çaldım. Midem yanıyordu. Nihayet kapıyı açan Alev Abla, karşısında beni görünce belirgin bir rahatlamayla, "Ay, sen miydin?" şeklindeki manasız soruyu sordu.

"Girebilir miyim? "

"Ama benim birazdan çıkmam gerekiyor. Dönünce ben aranın seni, tamam mı? "

"Çok uzun sürmez," diye üsteledim. "En fazla beş dakika."

Tırnaklarını yiyerek şöyle bir düşündü ve herhalde gerektiğinde beni kolayca başından savabileceğine kanaat getirdi ki, "Gel öyleyse," diye içeri buyur etti beni.

Salona geçip pencere kenarındaki zevksizlik abidesi bej rengi koltuklardan birine oturdum. Kendimi Alev Abla'nın yanında o güne dek hiç olmadığım kadar rahat ve saldırgan hissediyordum. "Remziye Teyze yok mu?"

"Annem köye gitti birkaç haftalığına." Her zamanki şirin masalcı abla tonlamasıyla konuşuyordu ama gergin mimikleri, ziyaretimden duyduğu huzursuzluğu açıkça ele veriyordu.

Oturduğum koltuğun hemen yanıbaşında bir sehpa, sehpanın üzerinde de Hicabi Bey'in evinde gördüğüm porselen eşek biblosunun ördek versiyonu duruyordu. Sersem ördeği elime alarak, "Ne aksilik," diye mırıldandım.

"Hayrola? Ne işin vardı annemle?"

"Üstüne afiyet, dün gece içime biraz şeytan girmiş de, onu çıkarıversin diyecektim. Neyse artık, bir iki hafta idare edeceğiz."

Alev Abla gülmüyordu. "Sen bana bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu huzursuz bir şekilde. Bana çaktırmamaya çalışarak bakışlarıyla durmadan koridoru kolladığını fark edebiliyordum.

Yanıt vermeden önce asabını iyice bozmak için dönüp ben de koridora baktım. Özel bir şey ya da biri görünmüyordu. "Sen ara sıra bana masallar falan anlatıp durursun ya," dedim ona dönerek. "İşte bugün de ben sana bir masal anlatmak istiyorum."

"Tamam canım, ama sonra anlatsan olmaz mı? Dediğim gibi... "

"Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde," diye başladım anlatmaya ama doğrusu sonunu getirebileceğimden hiç emin değildim. Vücudum ağır ağır uyuşuyor, zihnim bulanıyordu. "Çok uzak değil yakın bir mahallede, kızıyla birlikte dul bir karı yaşarmış. Bu karı, yaşadığı mahallede cinci diye bilinirmiş. Ermiş falan diyen gerzeklere bile rastlanırmış. Halbuki bu pis karının işi gücü eve gelen heriflere kızını peşkeş çekmekmiş. Ya, işte böyle."

"Sen..." dedi Alev Abla o sahte gülücüğü suratında donmuş bir halde.

"Bu lanetli mahallede, en az bu cadı karı kadar rezil bir başka herif daha yaşamaz mıymış ? Karısını kederden öbür tarafa postalayan bu moruğun en büyük zevki, cinci karının kızıyla mahallenin delisini düzüştürüp onları fotoğraflamakmış. Böyle hep beraber gül gibi geçinip giderlerken en büyük ideali Bremen'de mızıkacılık yapmak olan, salak mı salak bir gencin ortaya çıkmasıyla işler karışmış. Küçük fahişeye sevdalanan bu salak, Bremen sevdasından vazgeçip onunla evlenmeye karar vermemiş mi? "

Alev Abla sendeledi ya da bana doğru bir adım attı. "Seni piç... "

"Bunun üzerine kız, sevgilisinden gidip o pis moruktan çektiği fotoğraflarını almasını sonra da onu gebertmesini istemiş. Belki kız sadece fotoğrafları istemiş de öyle bir durum oluşuvermiş ki delikanlının herifin boğazını kesmesi gerekmiş. Pis günahı boynuna." Otomatiğe takmış konuşmayı sürdürüyordum ama zihnim, gözlerimden ulaşan görüntülerin ciddi bir tehdit unsuru taşıdığı doğrultusunda uyanlar gönderip duruyordu. Dinleyicilerimin sayısı birden dörde çıkmıştı; bunlardan ikisi Alev Abla, ikisi Erkin Abi idi. "Sonunda müstahakını bulan bu sefa düşkünü kart horoz, aynı zamanda son derece paranoyak bir kişiliğe sahip olduğundan öyle gece yarısı gelenlere kolay kolay kapısını açacak bir tip değilmiş. Bunu bilen kız, onun evinde son bir zevk gecesi tertip etmesine ses çıkarmamış. O gece geldiğinde de, kendisi gitmek yerine oraya sevgilisini göndermiş. Zavallı moruk da gelenin kız olduğunu düşünerek kapıyı açmış. Bu sırada küçük fahişe..." Alev Abla'nın suratıma aşk ettiği bir tokatla ara vermek zorunda kaldım. Aslında bu tokat bayağı iyi gelmiş, dünyayla bağı giderek zayıflayan beş duyumu yeniden keskinleştirmişti. En azından, artık karşımda iki kişi görmeye başlamıştım. Ağzımdaki kan ile karışık tükürüğü yutup devam ettim. "Küçük fahişe her şeyi hemen karşıdaki evinden izlemekteymiş. Sevgilisi koşarak herifin evinden çıkınca öyle sevinmiş, öyle sevinmiş ki... Amma ve lakin, sevinci kursağında kalmış. Çünkü pencereden bakarken, komşunun mendebur oğlunun sokakta olduğunu ve Bremen Mızıkacısı'nı onun da gördüğünü fark etmiş. Üstelik velet kalkıp, onun kaçtığı tarafa doğru yürümeye başlamışmış. Her şey ama her şey mahvolmak

üzereymiş... "

"Öldür onu." Ses Alev Abla'ya aitti ve bunu bana söylüyor olamazdı.

"Ne saçmalıyorsun sen!" diye haykırdı bir anda odada peydahlanıveren Erkin Abi. "Bir çocuğu öldüremem. Hiç kimseyi öldüremem!"

"Bağırma aptal! Birileri duyacak."

Bana gelince, takmıştım bir kere; sonuna kadar anlatacaktım aklımdaki senaryoyu. "Diğer fotoroman kahramanı, deliye gelince... Velet onun girişini görmediğine göre, cinayet işlendiği sırada evde bulunması akla yakın. Sahi... "

O anda Alev Abla parmaklarını boğazıma geçiriverdi. "Ben gebertirim öyleyse... "

"Manyak mısın sen!" diye bağırarak onu üzerimden çekti Erkin Abi.

Alev Abla deli gibi tepinerek onun yüzünü gözünü tırnaklıyordu. "Bırak aptal! Asacaklar ikimizi de!"

"Bıktım artık, bıktım!" Erkin Abi böyle söyleyerek Alev Abla'ya öyle bir yumruk attı ki kızcağız odanın ortasındaki sehpayla birlikte yere yapıştı. "Ne olacaksa olsun artık!"

Sanki ortada benim can pazarlığım dönmüyordu da heyecanlı bir film seyrediyordum. "Deli Ertan'ın orada olmasını baştan planlamış mıydınız? Suçu onun üzerine yıkmak için. Yoksa bu bir tesadüf müydü?"

"Kes artık," diye beni kolumdan tutup kapıya doğru çekiştirdi Erkin Abi. "Öldürecek seni, görmüyor musun! Çabuk git buradan. "

Alev Abla elinde sehpanın kırık bacağı tepemizde bitivermişti. Vahşi bir hayvan gibi bağırarak elindekini kafama doğru indirdi. Erkin Abi araya kolunu sokmasa herhalde beynimi dağıtabilirdi. Çıkan çatırtıya bakılırsa kolu kırılmıştı. Büyük bir öfkeyle ayağa kalkıp, komşu kızına girişti. Allah yarattı demiyor, hayallerimin kadınını tekme tokat dövüyordu. Doğrusu, bir an aklımdan acaba müdahale etsem mi diye geçirmedim değil. Acaba o zaman Alev Abla beni sever miydi? Bütün bunlar zırvalıktı tabii. Zaten hemen vazgeçtim. Yalnızca Erkin Abi'nin dayak seansına küçük bir ara vermesini fırsat bilerek, "Remziye Teyze'yi de öldürdünüz mü acaba?" diye sordum.

"Sen laf anlamaz mısın çocuk!" dedi Erkin Abi kan ter içinde. "Biraz daha durursan buradan ölün çıkacak."

"Ölürüm de gitmem," dedim gülerek "Sorularıma yanıt istiyorum."

Erkin Abi, yeni bir saldırıya fırsat vermemek için dizlerini Alev Abla'nın iki kolunun üzerine yerleştirdi. Bana kalırsa gereksiz bir önlemdi. Kızın hali perişandı. Gözleri sabit bir şekilde tavana dikilmiş, hareketsiz yatıyordu. Ölmüş olması kuvvetle muhtemeldi. "Kimseyi öldürmedik," dedi Erkin Abi acıyla yüzünü buruşturarak. "Ne emniyet müdürünü, ne de bunun pezevenk anasını."

Bu mantar tuhaf şey. İnsan dünya barışı, kardeşlik falan bile safsatalara dahi inanacak gibi oluyor.

"Sana inanıyorum ağabey," gibi sapıkça bir laf edip tişörtümün içine sakladığım zarfı herifin eline tutuşturdum.

Erkin Abi zarfı elinde bir iki çevirdi, içini açıp fotoğrafları çıkarttı. Sonra faltaşı gibi açılmış gözlerini suratıma dikerek, "Sen bunları nerden buldun?" diye sordu.

"Bunun bir önemi yok," dedim. "Ben çok şey biliyorum. Bilmediklerimi de sen bana anlatırsan yardımım dokunabilir."

Aklı karışmıştı zavallıcığın. Dudaklarını ısıra ısıra başladı ötmeye. "Alev o pezevenkle, yani rahmetliyle defalarca konuştu. Bu işi artık sürdürmek istemediğini, bundan böyle evinin kadını olacağını anlatmaya çalıştı. Ama herif bir türlü onu rahat bırakmaya yanaşmadı. Alev'i aşağıladı, ona hakaretler yağdırdı. Çektiği fotoğrafları kullanarak onu herkese rezil etmekle, hatta fuhuştan içeri attırmakla tehdit etti. Başka çaremiz yoktu, anlıyor musun? O gün oraya, gözünü korkutup resimleri almak için gitmiştim. Evinin kapısı açıktı. Sonra kanepedeki cesedi gördüm. Çok korkmuştum ama yine de resimleri bulmak için Alev'in söylediği yerlere bakacak kadar cesaretimi toplayabildim ve sonunda da hepsini buldum... Yani bulduğumu zannediyordum. Tam evden çıkarken, birden deliyle burun buruna geldim. İçerideki bir odadan fırlayıvermişti. O zaman cinayeti onun işlediğini anladım ve panik halinde kaçtım oradan. "

Aslında enteresan bir hikayeydi ama esnemekten alamadım kendimi. "Tamam," dedim. "Seni kurtaracağım bu pislikten. Korkma. Ondan sonra da ister Alev Abla'yla, ister Yeşim'le evlenirsin; olmadı basar Tibet'e gidersin."

Erkin Abi kafasını kaldırıp perişan bir ifadeyle son şansı olan bendenizin yüzüne baktı. "Sen nesin? "

"Negatifleri içinde," dedim başımla zarfı işaret ederek. "Beni Allah gönderdi diye düşün. Ya da Şeytan. Nasıl tercih edersen."

Tam arkamı dönmüş gidiyordum ki, "Şeytan," diye hırladığını işittim Alev Abla'nın. "Sen Şeytan'ın piçisin." Demek ölmemişti. Sevinmiştim buna. Gözlerinin altı simsiyahtı ve yanaklarından aşağı sicim gibi gözyaşları akıyordu. Bu haliyle hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Nefret ona çiçeklerden daha çok yakışıyordu. Her kadına daha çok yakışır.

"Bana anlattığın şu masal vardı ya," dedim yanına eğilerek. Parmaklarımı belli belirsiz saçlarına ve yanaklarına değdirdim. "O masalın sonunu eksik biliyorsun. Aynanın kırıkları gözüne kaçan insanlar ağlayarak kendilerini kurtarabilirler. Gözyaşlarıyla birlikte aynanın kırıkları da akıp gider çünkü. Ama o kırıklar bazılarının yüreklerine saplanmıştır. Böyleleri ne kadar gözyaşı dökerse döksün bir işe yaramaz; onlar her zaman lanetli kalacaktır. "

Koşarak çıktım oradan -ki bu büyük bir hataydı. Dengemi yitirip, bir alt kata kadar en az on beş basamak yuvarlandım. Kendimi sokağa atınca, hayretle hayatın renklerinin nasıl da değiştiğini fark ediverdim. Gökyüzü gerçekten de marmelat gibiydi ve mücevherler içindeki küçük kız gerçekten de gökyüzünden bana el sallıyordu. Ona aynı şekilde karşılık verip son bir gayretle eve çıktım. Telefonun fişini çektim, zile bir karton parçası sıkıştırdım. Divanın altındaki yerimi almamın üzerinden en fazla bir dakika sonra, eski püskü somyanın paslı demirleri görkemli bir kapıya dönüştü. Bana düşen, onu hafifçe ittirmekten ibaretti.

onbir

böyle uyurdu zerdüşt

Don Quijote ve Sancho olabilirdi. Ya da Leyla ile Mecnun. Tom ve Jerry. Hatta Oya ile Kaya bile olabilirdi. Ama neden Öztürk ve ben? Bunu düşünmek lazım. Ruh ikizi miydik? Psikanalitik bir metafor mu? Yoksa sadece basit bir talih kazası mıydık? Öztürk benim için neyse, ben Öztürk için o muydum? Hasılı neydi bizi biz yapan? Aramızdaki meselelere dair yanıtı net olmayan nice başka sualler de mevcuttu. Örneğin Öztürk ve ben aynı kadına mı aşıktık? Kadının adı Duygu Fırtına mıydı? Böyle bir kadın gerçekten var mıydı? Babamın çocukken ölen çocukluk arkadaşı Öztürk benim bir hayalim miydi? Yoksa babamın bir hayali miydi? Bu Öztürk, Öztürk Serengil olamaz mıydı? Öztürk Serengil bir hayal olmasındı? Babadan oğula geçen? Bir hayal mikrobu? Ve bir oğul, babasından çoğunu yapmaya çalışırsa hali nice olurdu? Bu soruların yanıtını bulmaya çalışmak değil amacım, sadece bilin istedim; bilin ki her şey göründüğü kadar normal değil.

Öztürk ve ben her zaman olduğu gibi, jenerik niyetine, çöle bakan tümsekte buluştuk. Çöle bakmak ve muhabbet etmek için. Bunu çok yaptık. Çay içmedik ama hiç mesela. Gerek duymamışız, demek ki? Çöl, çay için fazla sıcak bir yer. Efendim? Buzlu çay mı dediniz? Öztürk ve aramızdaki hoş konuşmalara dair satırları okurken kafanız karışmasın diye bazı noktaların açıklanmak gerekliliği bütün varlığıyla kendini bana diretiyor. Şimdilik bunlara direniyorum ve beni anlarsınız, hiç değilse hoşgörürsünüz diye tahmin ediyorum. Yoksa sadece sübjektiflik batağında mı debeleniyorum? Allah biliyor.

Bizim bu Öztürk'le yaptığımız çöl muhabbetlerinin maksadı dünyayı kurtarmaktır. Görünürdeki maksadı belki de? Bir drama oluşsun da çok farklı duygular yaşayalım ve yaşatalım diye. Çünkü duygularımızı canlı kılmanın yegâne yolu devinmektir. Durağanlık dimağ gücü verirken insanı hissizleştirir. (*Referans: Çağdaşyaşam Tecimsel ve Agorafobik Bilgiler Ansiklopedisi*.)

İşte o gün de Öztürk'le çöle karşı oturmuş, fazla da acele etmeksizin dünyayı bugün neden kurtarsak alıştırma-geliştirme sorularına ısınıyorduk.

"Geçmişyiyenler," dedi Öztürk. "Onları durdurmamız gerekiyor." "Bugün ne kadar da doğrudan konuyacısınız," dedim.

"Tabiatım böyle gerektiriyor; bugüne has bir durum değil. Belki bugün siz daha bir kişiye odaklanıcı olabilirsiniz?"

"Mümkün. Böylesini tercih ederim. Konular sığ insanlar içindir. "

"Kişiye odaklanıcı olmak size aynı zamanda klişeci olma hakkı getirmez. Dikkatinizi çekerim. Çay? "

"Alırım. Mersi."

Öztürk gavur filmlerindeki gibi tek parçalı bir çaydanlıktan Çin porseleni fincanıma çay

dökerekten, "Geçmişyiyenler," dedi. "Bir itirazın yoksa bugünkü mücadele nesnemiz olsun isterim."

"Meselenin ilginçliğine bağlı," diye son derece yerinde bir yanıt verdim. Üstelik de çay dudağımın ucunu hafifçe yakmışken." Arz ediniz, dilerseniz."

"Dünyanın kaderini sizin enteresanlık ölçütleriniz mi belirleyecek yani?"

"Benim kaderimi belirleyecek gözümün nuru."

"İnsanlıkla aranıza koyduğunuz mesafe beni her defasında derin bir şaşkınlığa uğratıyor azizim."

"İstersem bu yorumunuza karşılık olarak da taşı gediğine koyabilirim ama baştan çıkarılacak bir Duygu Hanım dahi aramızda değilken buna ne lüzum var ki? "

"Kınıyorum. "

"Ciddi değildim, sadece kötü eğilimlerimize dikkat çekmek istemiştim. "

"Dilerseniz kötülükten konuşup ağzımızın tadını bozmayalım. Bu arada ruhumuzun karanlıklarını onore etmiş bulunmayalım."

"Meseleyi anmamak da anmak kadar ona duyduğunuz ilgiye yorulabilir. Sanırım tutumlara bakmak bu noktada bizi bir yere götürmez. Netice itibarıyla pek çok zaman insanın fazla bir tutum alternatifi olamıyor. Aynı tutum, farklı olgunluk seviyelerinde karşılık bulabilir. "

"Bunalımı bırakalım!" diye manasız ama artık alıştığım türden bir çıkış yaptı Öztürk. "Biz eylem adamlarıyız!"

"Maalesef bu doğru değil," dedim. "Yine de buyrunuz soylayınız Geçmişyiyenler'le ilgili hikayenizi. Gidelim eyleyelim sonra da. "

"Çayınızı soğutmayın," diyerek kendisininkini hüpletti Öztürk. Aynı şekilde karşılık verdim.

Çaylarımız bitene kadar konuşmadık bir daha. Konuşamazdık demiyorum, pürdikkatinizi çekerim. "Neden böyle düşündüğünü biliyorum!" diye haykırdı nereden çıktı bu asasını gökyüzüne doğru sallayarak. Öyle görünüyordu ki, Öztürk geçmişyiyenler konusuna kerhen giriyorum gibilerinden bir hava yaratmamı sağlayan bütün başlıkların bir bir ve kararlılıkla üstüne gidilmesi yanlısıydı. "Eylem adamları değiliz çünkü şu... Senin sapıkça fantezin yüzünden!" O Öztürk gitmiş, yerine bir film artisti gelmişti. Öfkeli bir gladyatör tavrıyla konuşuyordu. Tabii daha önce de onun öfkeli bir gladyatör tavrıyla konuştuğunu duymuştum ama benimle değil. Dünyayı Romalılardan kurtardığımız bir başka serüvenimizde bazı kölelere ya da Sezar'a bilmiyorum hangisi kükrüyordu böyle ("*Ergonomik Talihsizlikler*" adlı serüvenden). Peki bana niye artistlik ediyordu? Döveyim miydi şimdi ben onu? Boş verip bıraktım oratoryosuna devam etsin. "*Düşmanlar deniz kadar/Bizim gemimiz hani?*" dedi şimdi de Sezar gibi. Kişilik dağılması yaşıyordu. Bir tür hezeyan. "Ne düşmanlar yendik seninle, ne kadınlar sevdik?" Duygu Fırtına? "Ama sen şimdi hepsini bir yalan uğruna yokumsuyorsun! Yok biz o günleri hiç yaşamamışız, yok ben var bile değilmişim, yok hepsi senin fantezinmiş! Nereden çıkarıyorsun?" Bu sakil finiş, o görkemli girişe pek yakışmamıştı. Öztürk, Öztürk'tü işte.

"Geçelim bunları Öztürkçüğüm. Sana bunları bir zayıflık anımda anlatmıştım," dedim daha önceki bölümleri kaçıranlar için bildirgeç parantezini açmadan bir an önce. (Bir keresinde hikayemizin baş kahramanı, sevgili silah arkadaşı Öztürk'e yaşadıkları dünyanın aslında varolmadığını, bu varolmayan dünyaya bizzat Öztürk'ün de dahil bulunduğunu, her şeyin gerçek hayatta narsist kişilik bozukluğundan mustarip bir orta sınıf çocuğu olan kendisinin divanın altında kurduğu bir fanteziler silsilesinden ibaret olduğunu belirtmiş, Öztürk buna hışımla karşı çıkmış, sorunun ilgili serüvende gelişmiş bir iksirle insanların kafasını ele geçiren profesörün, baş kahramanı da iksirlemiş olmasından kaynaklandığını savunmuştur. Daha sonra deli profesör hakkettiği cezayı bulmuş, başkahramanla yankahraman arasındaki tartışmalar son bulmamıştır. "*Yeşil Elmanın Bilinçle İmtihanı*" adlı serüvenden.) Parantez kapanmış, rejisör devam etmemi imlemişti: "Yapmamalıydım. Kimse bir yalan olduğu fikrine inanmak istemez. Ama öyledirler. Herkes bir yalandır." İtiraf edeyim bir nanosaniyeliğine -kesinlikle daha fazla değildir- bu son tümceyi *herkes koca bir yalandır* şeklinde telaffuz etsem mi diye düşünmedim değil. Tercihimi Amerikan sinemasının uçucu parıltısından değil mütevazı güçten yana kullanmıştım.

"Peki onca maceradan sağ salim kurtuluşumuzu nasıl açıklıyorsun?"

Nasıl da ciddiyetle cevap bekliyordu ! "Peki, tamamen benim iddiamı destekleyen bu soruyu benim sana değil de senin bana sormuş bulunmanı sen nasıl açıklıyorsun? "

Bir süre gözlerini koca koca açıp baktı bana Öztürk. Düşünüyordu da aynı anda sanıyorum. "Tıah," diye bir nefes çıktı sonunda ağzından. "Tıah ! Telepatik birşeyler olmalı." Kestirip atma eğilimindeydi.

"Evet evet," dedim ben de elimle geç geç işareti yaparak. Sonra bu savsaklamacı halimin onun iddiacı damarını büsbütün kabartacağını fark ederek ani bir düzeltme manevrasına giriştim. "Bunu ben de düşündüm. Ve maalesef böyle bir olasılık var. "

Kendisine sunduğum bu bir bir beraberliğe razı tavır Öztürk için inandırıcı olamamıştı. "O zaman niçin zırt pırt soluğu bu yalan dünyada aldığınızı sorabilir miyim? Megalomanyakça fantezilerinizi tatmin için mi? "

"O da var tabii," diye kabullendim ve hemen ardından ekledim: "Ama işin aslı Öztürkçügüm ben burada kendimi daha akıllı da hissediyorum, sadece daha mutlu ve daha güvende değil." Sonra *Senede Bir Gün* filmindeki *Kartal Tibet* gibi arkamı döndüm. Sanki bilmem kaç yıl korkunç bir mahpusluk hayatı sürdürdüğü Yemen'den kaçıp sevgilisine dönen, döndüğü gün kendisi öldü diye sevgilisinin bir başkasına verildiğini öğrenen, ama geldiğini haber alınca nikahı yarıda kesmiş sevgili tarafından yanına koşulan, ama kızın babasının sadece bir dakika evvelki tavsiyeleri nedeniyle o kıza sanki o kadar yıl zorundan değil de keyfinden başka diyarlarda sürtmüş gibi yapmak zorunda kalan ve bu gülyüzlü sevgiliye Erzurum'da bir parça toprak aldığını, evlendiğini, iki çocuk yaptığı ve mutlu olduğunu söyleyen ünlü aktör *Kartal Tibet* değildi de ben kulunuzdum. Aynı onun gibi, muhatabımın değil milyonların göreceği acıklı mimiklerle rolümü yorumladım. "Buruk bir çocukluk geçirdim Öztürk," dedim sümüklerimi çekerek. "Ben devrik cümle bile kuramazdım. Kuramazdım, çünkü korkardım. Sorumluluklarım vardı. Akranlarım bozuk bir Türkçe'yle gül gibi anlaşırken, bütün o gramer kurallarının anasını ağlatarak bildirişirken, giriş gelişme sonuç kavramlarından bihaber, rasgele bölünmüş paragraflarla kompozisyon yazarken, ben... Ben kendime ihanet eder cümlenin öğelerine sadık kalırdım. Ömrüm düzgün cümleler halinde geçti. Bilmeden bazı hatalar yapmışımdır tabii. Bilsem... (Buradaki şiddetli kafa hareketim nedeniyle briyantinli perçemim alnıma düşer ve

kuvvetle muhtemel ki yumruklarımı sıkmışımdır.) Bilsem anlamı öldürür yine de cümleyi kurtarırdım. Oysa şimdiki halime bak. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, dilbilgisi sırnaşık! Saçmasapan cümleler kuruyorum ve duyduğum mutluluk bana kaygı ile karışık bir utanç veriyor!"

"Bu utanılacak bir şey değil," diye elini dostça omzuma koydu Öztürk aynı zamanda bağlam özürlülüğünün zirvesine tırmanarak. "Sen sadece yapman gerekeni yaptın. "

"Hayır! Hayır!" diye bağırdım, reddettim, kendime vurdum. "Yapmamalıydım, o anlamlara kıymamalıydım!"

"Kıymadın," diye coşkuyla müjdeledi Öztürk bu kez İslam'ın kurulduğu günlerde yaşamış bir tatlı ihtiyarcık gibi. "Sözler, kelime değerlerinin ötesinde anlamlar taşırlar. "

"Doğru mu söylüyorsun ihtiyar?" Bir kez daha çöldeydim -ama bu seferki bir film setiydi- ve bana sevgilimin aslında ölmediğini haber veren ihtiyarı sarsarak ondan bunu tekrar tekrar söylemesini istiyordum. Sanki. "Yani ben aslında masumum, öyle mi? Öyle mi? Şükürler olsun sana Tanrım!"

"Sadece masum değil biraz da safsın!" Bu kötü espri, bu sahte samimiyet... Öztürk beni kendime getirmeye yahut kendimi bana getirmeye oynuyordu. Bir sebebi olmalıydı. Korktum ve titreyerek benliğime büründüm. "Fazla vaktimiz yok," diye derhal maruzatını verdi Öztürk. "Geçmişyiyenler her an kapımızı çalabilir. "

"Evet, elbette," dedim. "Ben de bu konuya gelmeyi istiyordum zaten."

"Belli etmiyordunuz."

"O konuda özel eğitimim vardır," diye başlarken ben, Öztürk yeniden dağılacağım kaygısından ileri gelen bir refleksle elini kaldırıp beni susturdu. Boğazımı temizledim. "Söyle silah arkadaşım Öztürk, ne ayaktır bu geçmişyiyenler? "

"Geçmişten geliyorlar," diye başladı açıklamaya. "Ve yiyorlar. "

"Böyle düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Ben daha başka türlü birşeyler sanmıştım. Ne bileyim? Uzaydan gelen hafıza tüketiciler falan gibi. Sonunda adamın hiçbir hatırası kalmıyor ve hayatını her an yeni doğmuş gibi yaşıyor vesaire... "

"Ama öyle değil," diye hışımla çıkıştı Öztürk. "Her şeyin kendi fantezin olduğu saplantım bir yana bırakırsan dahasını da anlatabilirim."

"Şaşırmak, sevindiriyor beni aslında. Buyurun, devam edin lütfen."

"Hafızanın bir noktasından çıkıp geliyorlar ve seni cezalandırıyorlar. Çok çok korkunç bir şekilde. Genellikle öldürerek."

"Hafızanın hangi noktasından ve kim?"

"Herhangi bir hatıra. Beklenmedik bir anda saldırıyor ve öldürüp gidiyor."

Nereye gidiyor diye sormam uygunsuz mu olacaktı acaba? Burada sürücülerimizin hiçbir zaman

kıymetini bilemediği o altın değerindeki öğüdü (tereddüt ediyorsan yapma!) hatırlıyor ve susuyorum. Yalnız bu yapmayış çetrefilli zihnimin kimbilir hangi labirent ve kompleksleri arasından süzülüp kendini şöyle bir sözle dışavuruyor: "Tarih tereddütten ibarettir."

"Çok yerinde bir saptama," diyor Öztürk. "Kurbanın tarihindeki bir olay durmadan tekerrür ediyor ve işte onu bu cümlenin öznesi haline getiriyor!"

"Gerçeği bir örnekle açıklayabilir misiniz rica etsem?"

"Hiç kimse gerçeği bir örnekle açıklayamamıştır; David Hume bile. Ama ben bu meseleyi gerçek bir örnekle açıklayabilirim." Rıza gösterdiğimi belirtir bir hareket yapmadan devam etmeyeceğini anladığım noktada zayıflıklarımı mümkün olduğunca az ele verecek belirli mimik ve jestlerle bunu makul ve yeterli bulduğumu belirttim. O da, sağolsun, sürdürdü konuşmasını. "Yakın arkadaşımız, kimi serüvenlerde bizimle beraber kılıç kuşanan, kirli çıkılığıyla türlü türlü kahraman arasında kendine özgün bir yer edinen Duygu Fırtına bir geçmişyiyenin ağına düştü."

Duygu Fırtına'yı güzelliği ve keskin zekâsı yerine kirli çıkılığıyla öne çıkaran Öztürk'e tiksintiyle baktım. Şu kadarcık bile erkek olmadığından değil böyle kavisli yollara saparak ikimizin de bu kadına âşık olduğumuz gerçeğini ve bu gerçeğin yürek burucu doğurgularını pas geçmeyi tercih ettiğinden. Bu düşüncelerimi ona aktarmaktansa, duruma uygun olarak, "Ne!" diye dehşetle bağırmayı yeğledim.

"Doğrusu da bu," gibilerinden bir söz etti Öztürk. Vermesi gereken yanıt, "Bu doğru," olmalıydı oysa. Kimbilir kafasında ne tilkiler dolanıyor, hangi hayaletlerle laf yarıştırıyordu. "Ama iyi bir haberim var: Duygu Fırtına'ya musallat olan geçmişyiyen, geçmişyiyenlerin kralı, ve en güçlüsü."

"Bu kutlu haberin bizi böyle büyük bir sevince itmesinin nedenini alabilir miyim?" dedim sahte ve yarım bir tebessümle.

"Birkaç geçmişyiyenin birbirlerine saldırdığı ve çıkan arbedede geberdikleri haberiyle sarsılmıştım ilkin," diye başladı açıklamaya Öztürk. Haydi hayırlısıydı. "Makamımdaydım. Düşünüyordum. Bunlar bunu neden yapmış olabilir idi? Üniformamın püsküllerini sıvazlayaraktan ele alıyordum meseleyi. Sonra buna bazı istatistiki veriler falanlar filanlar eklendi." Generallik Öztürk'e efemine bir hava mı vermişti, bana mı öyle geliyordu? "O zaman çözdüm sırrını! Krallarını öldürürsek geçmişyiyenleri bozguna uğratabilirdik!"

Kuşkuyla çenemi kaşıdım, gözlerimi kıstım (çenem gerçekten de kaşınmıştı). "Bunların o türe ait olduğundan emin misiniz? Artı veriler arasındaki bağlantıyı nasıl kurdunuz?"

"Mirim anlamıyorsunuz!" dedi iki elini havaya kaldırarak kahrolası Öztürk ve bir sır verecekmişçesine kulağıma doğru eğildi. Verdi de gerçekten: "Geçmişyiyenlerin antenleri vardır. Kötü hatıraları algılayan antenler. Bilinçli bir seçim yapmaz, içgüdüsel biçimde çevrelerindeki en kötü hatıraya saldırırlar. Hala anlamıyor musunuz?"

"Onların bir tür kör olduğunu söylüyorsun," diye politik bir cevapla geçiştirdim bu soru ya da retoriği.

"O türezer geçmişyiyenler aslında sadece çevredeki en güçlü acıya saldırıyorlardı. Birbirlerinin

başlarını yemelerinin sebebi bu. Ve ben de diyorum ki, bir geçmişyiyen için kralının ölümü, düşünülebilecek en kötü şey ve dolayısıyla da hatıradır," dedi gülerek, kafasını otuzbeş derece kadar sağa yatırarak ve parmağını hınzırca sallayarak.

Dostumun kafasızlığımı bir kez daha vurgulamasına fırsat vermeden literatüre koruyucu polemikçilik diye geçen manevrayı gerçekleştirdim: "Çok kafasız olmalıyım; bunlar bana bir şey ifade etmiyor. "

Öztürk bu taktiğime anlayışlı ezicilik hamlesiyle karşılık verdi. "Anlıyorum. Açayım: Kral geçmişyiyenin ölümü bu kadar korkunç bir hatıraysa, geçmişyiyenlerin antenlerinin böyle çekici bir avı reddetmeyeceğini anlayıverdim. Hepsi birbirlerine musallat olacak ve topluca geberip gideceklerdi. "

"Bunu bir kitapta mı okudun yoksa senin fikrin mi?" diye bayağılaştım bir an düşünmeksizin.

"Hesaplamalarıma göre hiçbir insan kırk bin kilometrekarelik bir alan içinde kralı ölmüş bir geçmişyiyenden daha güçlü bir acı hatıra sinyali veremiyor. Şöyle koyayım: *Genç Werther*'in burnunun dibinden geçen bir geçmişyiyen düşünelim; eğer kırkbin kilometre uzakta kralı ölmüş bir başka geçmişyiyen varsa, canavar *Genç Werther*'e en ufak bir ilgi göstermeksizin türdaşına doğru saldırıya geçiyor. "

"Buna inanmak mümkün değil!" diye koydum isyanımı ortaya.

"Dünyada düşündüğünden daha az acı var. "

"Ya da daha az insan," dedim ve bu bana çok manalı geldi. "Peki ya herhangi iki geçmişyiyen arasında kırk bin kilometre kareden daha fazla bir mesafe varsa," diye sordum gıcıklığına sonra da.

"Uç beylerinden aldığımız istihbaratlar bunun mümkün olmadığını gösteriyor," diye ağzımın payını verdi dostum ve en büyük rakibim.

"Peki bir geçmişyiyen neye benzer, nerede yaşar, ne yer, ne içer ve nasıl öldürülebilir?" diye sordum kaderime razı.

"Bunlar temelde elektromanyetik ıvırzıvırlar," dedi Öztürk. Bu elektrolu meselelere özel bir ilgi duyduğunu biliyordum ama meseleyi kurcalamadım. "Ne var ki, kurbanın bedenine girerken elektrokimyasal bir dönüşümle organik hale geliyorlar ve *corpus colossum*'a yerleşiyorlar. "

"Yani beynin iki yarımküresini birleştiren o ufacık sinire," diye gözlerim şimşekler çakaraktan açıkladım anatomi bilgisi yetersiz izleyicilerime.

"Evet, o kritik noktada seni bir canavar bekliyor."

Bu cümlede bir tuhaflık, Öztürk'te bir ikiyüzlülük yok muydu ? "Neden sadece beni bekliyor dostum? Sizin daha önemli bir işiniz mi var ki bu randevuda beni yalnız bırakıyorsunuz? Gerçi, kahramanlar arasında böyle konuların lafı bile olmaz ama merakıma verin."

"Bu serüvende maalesef yalnızsınız dostum," diye kendine ya da kaderine hayıflanır bir tavır takındı Öztürk. "Çünkü geçmişyiyene ulaşmanın sadece bir tek yolu var ve... "

"Ha sahil Bir de o var," diye kestim sözünü. "Biz nasıl bulacağız bu geçmişibokluyu?"

"Ezeli düşmanımız Fanzager'in elinden aldığımız süperküçültücü yardımıyla (*Savruk Bilinç* adlı serüvenden). Hatırlayacaksınız ben harıl harıl süperküçültücünün kullanma kılavuzunu çalışırken siz benimle dalga geçer tavırlar takınmıştınız ve işte neticede bugün, ben aleti ustalıkla kullanabilirken siz ancak bir denek pozisyonu elde edebiliyorsunuz."

"Yani anlatsam anlamazsın diyorsunuz?" diye üsteledim.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Öztürk nedense hiç sinirlenmeden. "En küçük bir hata faciayla sonuçlanabilir. Ayrıca benim için kolay mı sanıyorsunuz... "

Âşık olduğum kadının beynine en büyük rakibi göndermeyi demek istemiş, diyememişti. Acısına saygı gösterdim. "Öyleyse açığa kavuşması gereken tek bir nokta kaldı," diye bağladım. "Duygu Hanım'ın en korkunç hatırasına. Eminim bunu da biliyorsunuzdur. "

Öztürk başını hayır anlamında salladı. Bu cevabı kabul ettim. Ve o anda Öztürk'ün laboratuvarındaydık. Anlatıcı aradaki bölümlerin şahitlerin belleğinde doldurulmasını beklemişti. Önemsiz bölümlerdi. Öztürk bir laborant gibi ben ise şu anda anlatamayacağım biçimde giyinmiştik. Duygu Hanım duvara çakılmış adi bir sedyenin üzerinde, geçmişyiyen işgali altında olduğunu bilmesem tahrik edici diyebileceğim biçimde kıvranıyordu. Öztürk'ün sesi beni kösnül hayallerimden koparttı. Açıklayıcıydı o anda. İkna edicilik gibi bir dert ise, sanıyorum, taşımıyordu. "Sizi bu iğneyle vuracağım Duygu Hanım'ın bedenine." Göstericiydi de. İğne korkutucu değildi oysa. "Sizi dil altına basacağım ki kan beyin bariyerine yakalanmadan beyne geçebilesiniz."

"Kan beyin bariyeri nedir?" diye sordum bunun kaderimi belirleme konusunda son derece iddiasız bir soru olduğunu bile bile.

"Vücut çok akıllıdır dostum. Beyine fazla şey gitmesinden hoşlanılmaz orada. O yüzden onu sağlam bir kafatasının içine hapsetmişlerdir. Ve vücuttan gelecek tehlikeleri durdurmak üzere de bir tür Çin Seddi'nin ardına. Ben size by-pass bileti vereceğim."

"Aşil'in dilaltı!" diye ünledim.

"Tahminlerim doğru çıkarsa hipatalamusu geçtikten on onbeş saniye sonra Broca'nın Alanı'na varacaksınız. Orada corpus-colossum'u kime sorsanız gösterir; hatta size ayrıntılı bir tarif bile vaat edebilirim. Orası beynin konuşmayı idare eden alanıdır çünkü."

"Peki diyelim bu lanet olası kralı buldum. Ne halt edeceğim? Onunla nasıl mücadele edecek, akabinde onu mağlup düşmanlar listemizde bir fotoğraf haline getireceğim?"

"İşte bunu bilmiyoruz," dedi Öztürk müdanasızca. "Ama bunu bilmemenizin sizin lehinize olduğunu da düşünüyoruz?"

Siz kimsiniz kahrolası? "Sebep?"

"Masumiyet her zaman avantajdır," diye kendi çapında dahice bir cevap verdi Öztürk. "Yolun açık olsun. Kral'ı öldür ve gel."

O zaman ben de tarihe geçecek bir laf etmeliydim: "Bir kralın çıkınında ne olduğunu asla bilemezsin."

Akabinde beni tercihan siyah beyaz bir formatta, tepeleme tuhaf bir sıvıyla dolu bir şırınganın içinde aptallaşmış bir halde hayal edebilirsiniz. Özel bir elbiseye ihtiyacım yoktu çünkü daha önce sıvı oksijenden yararlanma dersi almıştım (*Duygular Sadece Temelsiz Düşünceler midir?* adlı serüvenden) ve Duygu Hanım'ın beyninde yeterince oksijen molekülüyle karşılaşacaktım. Her şey aşağı yukarı yolunda gitti. Leibniz'in, dev bir beyin inşa etsek ve içine girip baksak tüm göreceğimiz bazı mikrokimyasal işlemler olur, o beyinde ne düşünüldüğünü, ne hissedildiğini asla anlayamayacağız savının doğruluğunu bizzat yerinde gördüm.

Bu noktada hala bizimle olan takipçilerimizden küçük bir köprü hayal etmesini isteyeceğim. Sağda ve solda beynin iki yarımküresi ve her taraf korkunç bir kırmızı ışığın etkisi altında. Bir tür animatik cehennem tasviri. Corpus-colossum cennete ulaşmak için geçilecek kıldan ince kılıçtan keskin sırat köprüsünü simgelemektedir ve aşağısı kuşkusuz cehennemdir. Tamamen optik takipçilik kuralları gereği size göre suratı size dönük bir insanın sol beyin yarımküresinden gelen ben diğer tarafta cennet olduğuna inanaraktan sağ yarımküreye geçmeyi istemekteyimdir. Aslına bakılırsa geçilmeye çalışılan cennet sağ tarafta değildir, o noktaya ayak basıldığı anda tüm evren, içinde bulunulan beynin tamamı dahil cennete kesecektir. Derdim şu ki, soldan sağa geçme mizanseninde hiçbir siyasi mesaj aranmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, Tanrı bile bir yerden başlamak zorundadır. Ek öge: Geçilmeye çalışılan köprü ne enteresan ki sevgilinin beynindedir ve köprünün üzerinde de beni amacımdan alıkoymaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda da cehenneme yollamayı isteyen bir geçmişyiyen kralı beklemektedir. Simgeleme sanatı bu noktada bir infilak yaşamıştır. Kral geçmişyiyenin görüntüsü ortalama bir böcek korkutuculuğundadır, fazladan pelerini, tacı ve elinde de asa yerine üç dişli bir çatal taşımaktadır. Bir de alnının tam ortasında kadim bir yara izi bulunmaktadır. Elindeki çatal büyükçedir. Kral önce beni yolunu kaybetmiş sıradan bir mikrop zannettiğinden benimle ilgilenmez ama ben varoluşumla kanıtlayamadığım iddiamı sözlerimle dile getirerek onda bazı farkındalıklar yaratmaya çalışırım: "Seni öldürmeye geldim Kral."

Kral'ın gözlerine bir karanlık çöker ama ben bunun korkudan olmadığını anlarım. Sesi yumuşak ve etkileyicidir: "Hoşgeldin evlat."

"Kral söyle bana, bir adın var mı senin? Adını bilmek isterim düşmanımın."

"Bana geçmişyiyencede en karanlık kâbus anlamına gelen Castratus diye hitap ederler evladım, ama söyle bana, neden düşmanız biz?"

"Sevgilime bulaşmayacaktın!"

Ne kadar da toydum ve o böcek şimdi bir aslana dönüşüvermişti karşımda. Gözleri bin yaşında bir aslana. "Hiçbir aşk karşılıksız değildir. "

"Yani Duygu Hanım'ın seni ayarttığını mı söylemeye getiriyorsun?"

"Bunlar senin sözlerin ve senin kadar," dedi hiçbir hakaret maksadı taşımadan.

"Kişiliğinde *Orson Welles*'ten birşeyler barındırıyorsun," diye bağırdım. "Bu kadar acıyla ayağıma kadar gelmeye nasıl cesaret edebildin?" diye sordu. Nereye gitti o bilgelik, Tanrı bilir. Belki de onu

bir *Orson Welles* taklidi olarak değerlendirmem ve kuvvetle muhtemel ki bunda bir doğruluk payının olması Castratus'un acı çekmesine, bu acının şipşak hatırası da onun olgunluk düzeyinin zarar görmesine neden olmuştu. Belki bu, Öztürk'ün gözden kaçırdığı bir noktaydı. Belki de algıladığı en büyük acı hatırası kendine aitse geçmişyiyen kendi kendisinin hedefi haline dönüşüyordu?

Literatüre uygun olarak gözlerimde şimşekler çaktı ve kurtuluş formülü o anda aklımda beliriverdi: Oradan sağ çıkmayı istiyorsam canavara psikanaliz yapmalıydım!

Planım basitti: Önce geçmişyiyene bir serbest çağrışım egzersizi yaptıracaktım; böylece onun sürekli tekrarladığı temalardan saplantısının hangi psikoseksüel döneme ait olduğunu bulacak, uygun tekniklerle oraya gidecek, acıyı bulup çıkaracak, canavarı bununla yüzleştirecek, geçmişte kalan bu kötü hatıraların aslında artık ne kadar önemsiz olduğunu ona gösterecek ve şifa bulması için ona bir katarsis yaşatacaktım. Elbette ruh sağlığının bedelini, bedenini yok ederek ödemesi gerekecekti. Hepimiz gibi.

"Salıncak," diyerek hüzünle başlattım serbest çağrışımı. .

"Annem," diye başladı söze. Terapiye cevap verecek miydi neydi? "Beni hiç sevmedi."

"Peki ya sen? Sen sever miydin onu? "

"Annemi çok severdim," dedi dinginlikle. "Ama aynı zamanda utanırdım ondan. İnsan içine çıkmak istemezdim onunla." Başımla olumlayarak onu devam etmeye teşvik ettim. Yoksa beni yiyecekti. Allahtan anlatmak istiyordu o da. "Neden böyle yaptım sanki? Hep sevgime layık olmadığını düşünürdüm, oysa şimdi biliyorum ki ben onun sevgisine layık değildim."

"Sen biraz içtin mi?" diye sorma gereği duydum.

"Hayır," dedi soğuk bir sesle.

Aklı bana kayacak diye endişelenmiştim. "İstersen sana bir viski ısmarlayabilirim?"

"Teşekkür ederim, görev başındayken sadece kurbanımın kanını içerim," dedi. Bu geçmişyiyen dölünü hafife almamak gerekiyordu. Sarsmıştı beni ve ona derhal en büyük acılarımdan bahsetmemek için kendimi zor tutuyordum. "Masa," diye indirdi darbeyi Castratus.

"Şişe," diye inledim. "İçki şişeleri." O da neydi ! Kral Castratus benim düpedüz serbest çağrışımlamamı sağlamıştı. Vay alçak! Demek o da bana psikanaliz yapıyordu. O anda anlamıştım: Onun silahı buydu işte. Kurbanlarına psikanaliz yaparak en büyük acılarını ortaya çıkarıyor ve soğanın cücüğünü emerek başlıyordu ziyafete. Bu bir düelloydu. Hızlı psikanaliz yapan kazanacaktı. "Bana babandan söz et," dedim son bir gayretle.

"Benim babam..." Konuşmamaya çalışıyor ama dayanamıyordu. "Senin babanı döver!"

Hain Castratus bilinçaltını açmayacaktı kolay kolay. "Baban seni çok döver miydi?" diye yüklendim.

"Benim babam herkesi döverdi. O bir kraldı. "

Bunu söylerkenki gurur şahlanması dikkatimden kaçmamıştı. Akli çatlaklarımızı hislerle sıvadığımızı biliyordum. "Peki ya anneni?" diye sordum. "Anneni de döver miydi?"

"Ara sıra okşardı kaltağı!" demesin mi?

"Peki ya sen Küçük Prens?" dedim acımasızca. "Kral ananı pataklarken sen ne yapıyordun?"

"Hissediyorum," diye karşı atağa geçti Castratus vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle. "Büyük bir öfken var... "

"İnsanlardan nefret ediyorum," diye göğsümde yumuşattım atağı. En azından biraz zaman kazanabilirdim.

Stilize bir kahkaha attı Aslan Kral. "Bu saçmalıkların bana sökeceğini mi sanıyorsun? İnsanlar senin umurunda bile değil! Peygamberler bile... "

"Hayır hayır, yanılıyorsun... Bilhassa peygamberlerden," dedim son bir güçle. Yıkılmak üzere olduğumu hissediyordum.

"Hayır yavrum," diye dibimde bitti Gladyatör Geçmişyiyen Kral Castratus. Üçlü çatalı elindeydi. Çatalı ağır ağır kaldırdığını gördüm. "Sen Tanrı'dan nefret ediyorsun. Seni peygamber yapmadığı için. "

"Ben Tanrı'ya inanmam," dedim ana karnındaki gibi büzüşerek.

"Bu doğru değil," dediğini duydum. Herhangi bir şey görecek halim kalmamıştı. "Tanrı sana inanmıyor. "

"Senin suçun değil," diye bağırdım. Bu son hamle sayesindedir ki çatal boğazımı ıskalayıp toprağa saplanmış ama beni iki dişinin arasına hapsetmişti. "En azından bütün bütüne..." Noktalı virgüllerin, noktalara göre yaşama şansımı artırdığına inanıyordum.

"Tabii ki değildi," diye geriledi bir adım Castratus. "Ne yapabilirdim ki? Sadece prenstim ben, o ise koca bir kral."

"Mesele bu değil Castratus," dedim kendi durumumu hiç önemsemiyormuşçasına. "Bunu basit bir hiyerarşi biçiminde ele alman kendini kandırmak istemenden... Böylece onunla bir erkek olarak karşılaşmak ve karşılaştırılmaktan koruyabiliyorsun kendini."

Castratus midesine esaslı bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. "Sen bir alçaksın!"

Gözlerimin önünde yanıp sönen ışıkları bir an için zafer pırıltısı sanma yanılgısına düştüm. Boynumun etrafındaki çatalı topraktan çekip çıkardım. Ağır ağır doğrulup corpus-colossum'a yöneldim. Köprünün tam ortasında durup dudaklarımı yaladım. İşini zevkle bitirmek için son bir darbe vurmam yeterli olacaktı. Ne var ki, bir türlü ağzımı açamıyordum. Aklıma gelen cümleler anlamını yitiriyor tuhaf grafiklere dönüşüyordu. Sanki düşünmüyor da bir havai fişek gösterisi izliyordum. Kıvranan Castratus'un görüntüsü acıktı ama bir o kadar büyüleyici bir tablo gibiydi. Her şey olması gerektiği yerdeydi. Yalnız biraz fazla lacivertti sanki. "Her şey bir resme dönüşüyor," dedim.

"Ve biz de..." diye mırıldandı Castratus.

İşte kopuşum bu noktada gerçekleşti. Tüm kalbimle resme dönüşmek istiyor veyahut bir sebeple bunun için çalışıyordum. Göğsüm içeri çekildi ve artık nefes alamaz oldum. Çıldırasıya bir dehşet duygusuyla çırpınmaya başladım. Kendi kendime bir yandan bu hissimin gerçek olmadığını telkin ediyor diğer yandan sakinleştirici nefes tekniklerini anımsamaya çalışıyordum. Boşunaydı. Belleğimdeki hiçbir şeye dokunamıyordum. Aslında her şeyi hatırlıyordum da, hatıralarım bir araya gelip bir bütün oluşturamıyordu. Benlik duygumu yitirmiştim. "Yalvarırım," diye inledim. "Yalvarırım bana benim hakkımda birşeyler söyle."

"Ölümün benim elimden olacak." Castratus toparlanmakla kalmamış, eskisinden çok daha heybetli bir biçimde ayağa dikilmişti. Çatalı yine elindeydi. İki uzun adımda dibimde bitti. Gözlerimi kapatıp ölümü bekledim. Ruhumda dünyanın en yetenekli ressamını barındırdığımı düşünüyordum Castratus çatalın tersiyle suratıma vururken. Ayaklarım yerden kesildi ve boşluğa doğru düştüm. Güç bela Duygu Hanım'ın corpus-colossum'unu yakalamasam cehenneme yuvarlanacaktım. Gözlerimi sımsıkı kapalı halde bir süre öylece kaldım. Ancak ölümcül hamle geciktikçe gecikiyordu. O zaman hafifçe gözlerimi aralayıp başımı kaldırdım. Üstüme düşen gölge artık korkunç bir gladyatöre ait değildi. Yüzünde her zamanki uzaklarda bir düşünceye kilitlenmiş ifadeyle bana doğru eğilen kişi annemdi. Yüreğim buz kesmişti. Annem bir şey fısıldayacakmışçasına kulağıma doğru uzandı. Bir zamanlar hayat verdiği gibi şimdi de hayatın sırrını verecekti bana, biliyordum, ve sonra da cehenneme yollayacaktı. Buna değer diye düşündüm. Ilık nefesi kulağımı yaladı.

Heyhat o sırrı hiçbir zaman öğrenemeyecektim, çünkü annem bir şey söyleyemeden önce kendinden emin ve bir o kadar da alaycı bir kadının gürleyişini duydum. "Ne var ne yok Castratus? Hala içinde bir cetvel gizlidir korkusuyla yastık kullanamıyor musun?"

O anda yeniden dev bir böceğe dönüşen Castratus, korkunç ve iğrenç bir çığlıkla iki elini acıyla yüreğine bastırıp cehennem çukuruna uçtu. Kurtulmuştum. En azından bir süreliğine. Atletik bir hareketle kendimi corpus-colossum'un üzerine çekip, kurtarıcımın kim olduğunu anlamak için bakışlarımı beynin kıvrımlarına çevirdim.

Sol lobun yüksekçe bir bölgesinde, bacaklarını ve kollarını açıkta bırakan seksi kırmızı taytı içinde ve elinde kırbacıyla karşımda dikilen kişi Duygu Fırtına'dan başkası değildi. "Ama," dedim, "bu nasıl olur? "

"Gel buraya," dedi Duygu Fırtına mütehakkim bir sesle. İçimde, şeytan Castratus'un yeni bir oyunuyla karşı karşıya olabileceğim kuşkusunu taşımakla birlikte ona itaat ettim. Yanına gittiğimde bana sarılacağını düşünüyordum oysa o bana karşı gayet kayıtsız ve soğuk gözüküyordu. "Aklından geçenleri biliyorum. Sana her şeyi açıklayacağım."

"Evet Duygu Hanım," dedim. "Lütfen kendi beyninizin içine nasıl girdiğinizi açıklayınız bana. Hem de bu kıyafetle! "

"İlk önce şu hatanı düzelterek başlayalım: Ben Duygu Hanım değil, Duygu Hanım'ın ENA'sıyım."

Bunu hayli inandırıcı bir tavırla söylemişti. "İlginç. Ama ENA'nın ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok? "

"Egonükleikasit," dedi Duygu Hanım'ın ENA'sı ciddiyetinden bir nebze dahi ödün vermeden. "Yani kişinin ego kodlarını bire bir taşıyan hücre içi yapı."

"Çok enteresan, lütfen devam et," dedim. Bunu derken hiç değilse ENA'sı benden yarım metre uzun olmayaydı diye düşünüyordum. Bu, gerçek hayatta beni çok yaralayan, Öztürk'e ise Duygu Hanım'ı elde etme konusunda bana karşı hiç hak etmediği bir avantaj sağlayan bir unsurdu.

"Geçmişyiyenin saldırı stratejisi bir virüsünkine çok benzer. Doğrudan hücre içine dalar, ENA'yı bulur ve onun üzerinde kayıtlı ego kodlarını kendisininkilere dönüştürür. Sonra geçmişyiyenin ENA koduna dönüşen ENA'lar tüm hızlarıyla diğer hücrelere saldırır ve kıyım geometrik bir hızla artar. "

"Ya sen?" diye sordum kuşkumu dışavuran bir ses tonuyla. "Sen bu kıyımdan nasıl kurtuldun?"

"Ben ENA'ların sonuncusuyum," dedi gururla bakışlarını az önce düşmanını postaladığı cehennem ateşine çevirerek. "Duygu Fırtına bilincini yitirip kendini tamamen Castratus'un ellerine teslim edince bütün ENA'lar nasıl bir savunma ve karşı saldırı stratejisi benimsememiz gerektiği konusunda çözüm üretmek amacıyla büyük bir kurultay topladılar. Ne var ki, kurultaydan hiçbir sonuç çıkmadı. Tartışmalar giderek kavgalara dönüştü ve tüm ENA'lar kendi başlarının çaresine bakmaya karar verdiler. Sonunda hepsi de Castratus'a yenik düştüler. Ben, senin kadar hızlı olmasa da, onu yok etmenin tek yolunun psikanaliz olduğunu keşfetmiştim."

"Övünmek gibi olmasın kafam epeyi iyi çalışır," demekten kendimi alamadım.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi kaltak ENA.

Suratım kıpkırmızı kesilmişti. "Peki Castratus'u perişan eden o cümlenin anlamı neydi?" diye değiştirdim konuyu hemen. "'Hala içinde bir cetvel gizlidir korkusuyla yastık kullanamıyor musun?'"

"Geçmişyiyen bir ENA'yı dönüştürürken kaçınılmaz olarak ona kendisine ait bir dolu veriyi aktarmak zorunda kalır. ENA tam olarak can vermeden önce bu bilgileri diğerlerine aktarma şansına sahiptir. İşte analizimi şehit ENA'lardan aldığım değerli veriler ışığında yaptım," diye önaçıkladı seksi ENA. "Castratus'un nevrotik takıntısı ana-babasının cinsel deneyimine ilk tanık oluşuyla ilgiliydi. Bir gece midesi kazınan küçük Castratus, sarayın mutfağına gidip birşeyler atıştırmak amacıyla odasından çıkar ve annesi ile babasının yatak odasının önünden geçmekteyken tuhaf sesler işitir. Onları gizlice gözetler ve sonuçta babasının annesini bir yastıkla boğmaya çalıştığına kanaat getirir. Üstelik bir yandan da kadıncağızı koca bir cetvelle gaddarca dövmektedir. Daha sonraları o cetveli yoketmek için ne kadar arasa da bulamaz ve bunun tek açıklaması vardır: Babası cetveli yastığın içinde gizlemektedir vesaire vesaire... Buna benzer saçmalıklar işte."

"Geberdi ya, mühim olan o" dedim bu analiz konusunda fazla yorum yapmadan. "Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tez zamanda her hücreye bir ENA kampanyasına girişmem gerekiyor. "

"Her hücreye ha? İşin zor gözüküyor. "

"O kadar da değil," dedi Amazon ENA. "Sayımızın geometrik olarak artacağı düşünülürse birkaç güne kadar Duygu Hanım'ın eskisinden bile daha bilinçli hale geleceğini söyleyebilirim."

"Sana yardımcı olabileceğim herhangi bir şey varsa..." Bu sözleri gevelerken biraz mahcubiyet hissetmekten kendimi alamamıştım çünkü aklımdan sonsuza kadar orada onunla kalabileceğimi geçiriyordum. Belki evlenip çoluk çocuğa bile karışabilirdik Duygu Fırtına beni hiçbir zaman bir erkek gibi görmemişti, oysa bu ENA'nın hayatta görüp görebileceği tek erkek bendim.

"Yapabileceğin en hayırlı şey bir an önce buradan çekip gitmek olacaktır. Duygu Hanım biraz kendini toparladığı anda onbinlerce akyuvar seni yoketmek için peşine düşecektir. Hatta corpus-colossum'a bir yabancının yaklaştığını fark ettiğimde az daha mikrop diye ben harcıyordum seni; neyse ki son anda tanıdım."

"Sahi, nasıl tanıdın sen beni?"

"Unutma ki Duygu Hanım'ın bildiği her şeyi ben de bilirim. Buraya gelmek için Fanzager'in süperküçültücüsünü kullanmış olduğunu tahmin ettim."

"Peki ya o senin bildiklerini bilir mi?" diye sordum yüzüm kızararak Az önce Castratus'a atıp tutarken Duygu Hanım'dan sevgilim diye söz ettiğimi anımsamıştım.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Öyle bir şey olsa çıldırır. "

Bunu duymak beni biraz rahatlatmıştı. "Sevgili silah arkadaşım Öztürk'le iki saatte bir Duygu Hanım'ın dil altından bir tüp kan çekmesi suretiyle beni yeniden dış dünyaya kazandırma denemesine girişmesi üzerine uzlaşmıştık."

"Acele edersek ilk otobüsü yakalayabiliriz," dedi Duygu Fırtına'nın kişilikbölüntüsü.

"Dur bir dakika," dedim dudaklarımı ısırarak. "Sana bir şey sormak istiyorum. Elbette cevap vermek istemeyebilirsin... Buraya gelirken Duygu Hanım'ın en büyük acısının ne olduğunu öğrenmeyi umuyordum. Bunu bana söyleyebilir misin?"

"Tabii ki," dedi ENA. "Seni bu dünyaya getirmek."

Hangi dünyaya diye soracaktım, ancak o arkasını dönüp uzun adımlarla hipotalamus yönüne doğru ilerlemeye başladı. Peşine takıldım. Yol boyunca fazla konuşmadık Uygun kan akıntılarına kendimizi bırakıp yolculuğa başladığım pembemsi ve ziyadesiyle ürkütücü bölgeye vardık. ENA çevreyi şöyle bir inceleyip beni oraya taşıyan iğnenin girdiği deliği tespit etti. Beni kolumdan tutup civardaki kandan azade bir kovuğa yerleştirdikten sonra, "Sen burada bekleyeceksin, benimse hemen uzaklaşmam gerekiyor," dedi. Kazara enjektöre kaçarsam bu Duygu Hanım'ın sonu olur. Sana iyi şanslar. "

Sarılıp vedalaşmayı düşünmek aptalcaydı. Ayrı dünyaların insanıydık. Ben atom çağına aittim, o atomaltı bir parçacıktı. Elimi şöyle bir sallayarak uğurladım az daha hayatımı adayacağım egonükleikasit parçasını. Tuhaf bir çene hareketiyle selamıma karşılık verip hızla beynin pembe sularına doğru nüksetti. Bu, onu son görüşüm olacaktı.

İğnenin sevdiceğimin kadife derisini parçalayarak bünyesinin derinliklerine doğru seyrettiğini görünce kan havuzuna balıklama daldım ve kurbağalama stilde çeliğe doğru süzüldüm. Öztürk'ün beni lam ile lamel arasından cımbızla çekip süpürküçültücünün süperbüyütücü fonksiyonu vasıtasıyla

eski halime dönüştürmesi bilmiyorum ne kadar sürdü. Baygınlık demeye süperkahraman dilim varmıyor, dalmışım. Gözlerimi açtığımda gülümseyen iki dost yüzle karşılaştım. Öztürk'le birlikte Duygu Hanım da turp gibi gözlerini tam gözlerime değilse de kaş nahiyeme dikmiş gülümsüyordu. "Başardık dostum, başardık!" diye sarstı beni Öztürk. "Yani sen başardın."

Onlara sırtımı döndüm. "Beni örtün."

Aralarında fısıldaşmaya koyuldular. Durumum üzerinden birbirlerine kur yaptıklarını düşündüm. Nefret etmedim tabii ki onlardan; Posbıyık'ın da dediği gibi en yüksektekinin en yalnız olması doğaldı. Uykuya dalmadan hemen önce gelecekten, mutlu geleceğimizden söz ettiklerini duydum. Heyhat, gelecek benim için sadece uzak bir hatıraydı.

oniki

kartallar kuantal uçar

Ertesi sabah uyandığımda kendimi pötikareli bir gömlek kadar zavallı hissediyordum. Narkotik seyahatim, evet, beni aradığım yanıtlara ulaştırmış, ne ki bu yanıtlar ruhumu huzura kavuşturamamıştı. Zaten gerçeğin, büründüğü kılıktan katman katman sıyrılıp kendisini bana sunduğu o tuhaf ülkeden her geri dönüşüm beni daha da bedbaht kılmaktaydı. Kimbilir belki bir gün tamamen oraya yerleşir, hayatımın geri kalanını aklın serhaddinde mutlu bir mülteci olarak sürdürürdüm.

Annem günün nasihatleri listesini masaya bırakıp evden çıkalı yarım saati geçmişti ve benim de daha fazla zaman yitirmeden güne başlamam gerekiyordu. Ancak yatağa kurşun gibi çöküp kalmıştım. Çözülecek onca mesele varken, ben mutluluğun makul bir tekrarlar bütünü olduğu biçimindeki tuhaf düşünceye saplanmış, kendime sonsuza kadar sürdürülebilecek münasip bir yaşam döngüsü kurgulamaya çalışıyordum. Sabahtan akşama kadar dakika dakika ne yaşanacağını bildiğim kahredici bir düzene ihtiyacım vardı. Sonra saadet dolu bir dünyayla aramda, kuşkusuz zaman içinde azalıp yok olacak, beklenmedik komşu ziyaretleri ile kronik mastürbasyon alışkanlığım dışında bir şey kalmayacaktı.

Böyle günlerde genellikle olduğu gibi yataktan telefonun zırıltısıyla kopabildim. "Oğlum?"

"Baba? "

"Ne var ne yok?"

"Zor bir soru. Pek emin değilim ama tahminimce her şey var ve yokların içinde saklı."

"Kerata seni. Bak, ben bu gece otobüse biniyorum; yarın öğle saatlerinde İstanbul'da olurum."

Tonlaması, kendisi gelen kadar dayanmamı telkin eder gibiydi. Herhalde annemle konuşmuştu. Bir önceki akşam hakkında. Anneciğim işten döndüğünde halimdeki tuhaflığı fark edip bayağı bir endişelenmişti.

"Ev bulabildin mi? "

"Buldum bir tane. Güzel bir bahçe katı. Bakalım... Ev sahibi burada yokmuş, dönünce konuşacağız."

"Harika. Görüşürüz yarın öyleyse." Babam cevap vermiyor ama telefonu da kapatamıyordu. "Merak etme, iyiyim ben."

"Yarın akşam Beşiktaş'ın maçı var. Seyrederiz birlikte."

"Seyrederiz."

"Hoşçakal oğlum."

Karşılıklı yutkunduk. Babası ve oğlu. O halimizle boktan bir pantolon reklamının kahramanları gibiydik. Dayanamayıp çat diye kapattım telefonu. O anda telefon tekrar çaldı. "Oğlum?"

Aynı cümle, farklı ses. Sevgili ebeveynlerim sırasıyla beni yokluyorlardı. "Anne?"

"Nasılsın oğlum?"

"Hamdolsun anneciğim. Yuvarlanıp gidiyorum. "

"Oğlum, bugün Hicabi Bey'in mevlidine gideceğim. Öğlen evde ol da yemeği birlikte yiyelim."

"Söz vermeyeyim anne. Belki çocuklarla oyuna falan takılırız. Bilemiyorum yani..." Bal gibi biliyordum aslında. Kesinlikle evde olmayacaktım.

"Hımh," diye soludu annem. "Bari öğleden sonra gel de mevlide birlikte gidelim. Bak, Rebi Abin aradı, Şemi Abin aradı. .. "

Demek planı buydu. Tanrı'ya yaklaşacak, varoluşsal sorunlarımdan uzaklaşacaktım. Tam kesin bir dille bu nazik davete icabet etmemin olanaksızlığını belirtmek üzereydim ki biri kulağıma birşeyler fısıldadı: *Bu, aradığın fırsat olabilir!* Bu sesin sahibini hiçbir zaman görmemiş olmakla birlikte kendisinin kimliğine dair hayli güçlü bir kanaatim mevcuttu: Şeytan'ın ta kendisi! "Tamam, konuşuruz sonra," deyip kapattım telefonu.

Sonraki bir saati televizyon karşısında, şişman insanların da sevebileceğini ve mazur görülmeleri gerektiğini anlatan bir film izleyerek geçirdim. Tabii ki bir yandan da, arkadaşım -ya da gizli hayranım- Lucifer'in kulağıma fısıldadığı tavsiye doğrultusunda bir plan hazırlayarak. Planım en ince ayrıntısına kadar hazır olduğunda şişkonun çektiği acıların sürmesine aldırış etmeden televizyonu kapattım ve tekrar telefona sarıldım. Metin Bilgin cep telefonunu tam kendisinden beklenecek şekilde açtı: "Kimsiniz?"

"Cinayeti çözdüm," diye karşılık verdim.

"Tekrar soruyorum, kimsiniz?" Herifçioğlu izin vermeyecekti şöyle havalı bir konuşma yapmama. "Kabuslar Ülkesi'nin Peter Pan'ı; mutlaka hatırlarsınız?"

"Seni dinliyorum," dedi sertçe. "Merak ettiğiniz soruların cevaplarını almak istiyorsanız bugün Hicabi Bey'in mevlidine bekliyorum sizi."

"Benimle oyun oynama oğlum. Canını yakarım." Kan beynime çıkmıştı. "Bir bok yapamazsınız. Öyle tepeden atar durursunuz yalnız. Söyleyeceğimi söyledim, gerisi sizin bileceğiniz iş," dedikten sonra suratına çarptım telefonu.

Hızla üstüme bir tişört ayağıma bir pantolon geçirip evden dışarı attım kendimi. Tam sokak kapısından çıkmak üzereyken posta kutumuzda bir zarf durduğunu fark ettim. Annemle babamın işyerine ait bir zarftı bu ve hayra alamet bir haber taşımasa gerekti. Zarfı kutudan çekip de üzerinde kendi kargacık burgacık el yazımı görünce bir an şaşırdım ama hemen sonra hatırlayıverdim: Bu, Hakan'ın bana yazdığı mektuptu. Demek, korktuğu gibi postada kaybolmamış, sadece biraz gecikmişti. Kimbilir mektupta neler zırvalamıştı zavallı sersem? Kendisine bir cevap yazıp gönlünü alabileceğimi düşündüm. Bir ara. Bütün bu hayhuy bittikten sonra. Mektubu ikiye katlayıp kıç cebime

sokuşturdum.

Ve tekrar çıkarttım.

Gözüm antetli zarfın sağ üst köşesindeki pula takıldı. İkiyüzelli bin Türk Lirası değerinde alelade bir puldu. Ama üzerindeki mühür... İşte ona paha biçilmezdi.

Ansızın yüreğimde kanatlanıveren bir milyon güvercinin verdiği hızla kendimi sokağa attım. Gayri ihtiyarı kafamı kaldırıp Alev Ablaların dairesine bakınca Remziye Teyze'nin balkonda çamaşır asmakta olduğunu fark ettim. Demek hakikaten de gebertmemişlerdi cadıyı. Ne iyiydi! Her şey ne kadar güzeldi ! Sevinçle el salladım kızının pezevengi, aşağılık kocakarıya. "Kolay gelsin Remziye Teyzeciğim ! Akşama Hicabi Bey'in mevlidine bekliyoruz mutlaka. Gecikmeyin sakın!"

Ne cevap verdi bilmiyorum. Güvercinler yarım saatlik bir uçuşla beni çevreyolunun bir kenarına inşa edilmiş iki çirkin binadan oluşan devlet dairesine götürdü. Burası annem ile babamın ömür tükettikleri yerdi. Kapıdaki güvenlik görevlisine elimle gelişimi müjdeleyip son hız, yan yana dizilmiş onlarca kamyonetin, rengarenk sandıkların arasından geçip binalardan daha büyük ve daha çirkin olanına daldım. Ancak birkaç adım atmıştım ki, süratimde herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen bu adımların konumumu değiştirmediklerinin ayırdına vardım. Muhakkak ki tişörtümün yakasında hissettiğim gerilimin bu alışılmadık durumla bir ilgisi vardı. Çaresiz gaz kesip beni durduran densize döndüm. "Mutullah Amca!"

"Hayrola? Ne bu acele?"

"Servis şoförü kontenjanı açılmış diye duydum, acele edeyim dedim."

Mutullah Amca'nın donuk gözlerinde ufak bir kıvılcım belirdi. "Acele giden..." diye başladı söze, "başına iş açar," diye bitirdi. Küçük bir çocuğun kafasına ecel falan gibi kötücül düşünceler sokmak istememişti. Düşünceli bir adam olduğu konusundaki fikrimi böylece teyit etmişti. O ara yakamdaki parmaklarını da gevşetmişti.

"Mutullah Amca seni karşıma Allah çıkarttı. Senden bir yardım isteyebilir miyim? "

"İste bakalım."

"Şu son memuriyet sınavını kazananların listesini bulabilir misin bana?"

Mutullah Amca düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Ne yapacaksın o listeyi?"

"Mutullah Amca, senin en çok sevdiğim yönün lüzumsuz sorular sormaman. Ne olur yardım et bana. "

Mutullah Amca'nın suratında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kafasıyla hemen karşıdaki duvara asılmış panoyu işaret etti. Dostane bir gülümsemeyle kendisine veda edip panoya şöyle bir göz attım, ardından asansöre doğru ilerledim. Daha sakin adımlarla. Dördüncü katta inip kararlılıkla hedefime yöneldim ve kapıyı falan vurmadan Genel Müdür Erdoğan Ş. Baykurt'un odasına daldım.

Önündeki boktan gazeteden kafasını kaldırıp da karşısında beni görünce Erdoğan Bey'in beti benzi atmıştı. Aile fertlerimden birinin beylik silahıyla kendisini bir sonraki gün, elindeki o gazetenin

üçüncü sayfasına haber yapacağım geçmişti belki de aklından? İçinde bulunduğum ruh hali göz önüne alındığında suratımdaki ifadenin ona bunu düşündürmesi anlaşılır bir şey olurdu doğrusu. "Hatırlar mısınız," diye girdim lafa. "Fakir, fakir olduğu kadar da dangalak bir genç vardı?" Müdür Bey'in benle polemiğe girmek gibi bir niyeti yoktu. Derhal telefona sarıldı. Hemen bastırdım. "Dilerseniz dimağınızı zorlamayayım; söz konusu dangalağın adı Tuğrul Tanır'dır. Kendisi birkaç hafta önce burada kısım şefi olarak işe girmiştir. Sizin onayınızla."

"Ne diyorsun sen?" Erdoğan Bey'in kolormatik gözlüklerinin ardındaki gözleri kısıldı. Telefonun almacı hala elindeydi ama henüz herhangi bir tuşa basmış değildi.

"Bu beş para etmez adam uzaktan tanıdığımız olduğu için şerefli bir memuriyet görevine başlaması bizi pek sevindirdi tabii. Ama doğrusunu isterseniz hiç şaşırtmadı." Koyun gibi suratıma bakıyordu. "Şaşırtmadı çünkü sınavı kazanacağını zaten biliyorduk. Çünkü ismini sınavı kazananların listesinde çok önceden görmüştüm. Daha sınav yapılmadan önce, sizin masanızda gördüğüm bir listede... Hani beni şerefli Osmanlı Tarihi'nden imtihan ettiğiniz gün. Üstelik listede bu Tuğrul'un dışında yirmi yirmibeş kişinin daha adı bulunuyordu."

Müdür Bey bir kahkaha atarak almacı yerine bıraktı. "Seni piç kurusu... Şimdi anlaşıldı derdin. Devam et bakalım."

Ben de güldüm. "İşte o gün, siz gelmeden hemen önce ileride işime yarayabileceğini düşünerek listedeki isimleri bir kağıda not etmiştim."

İyiden iyiye keyiflenmişti domuz. Masasındaki kutudan bir puro çıkartıp yaktı. "Dur tahmin edeyim: Babanın tayin isteğini geri çekmezsem bu kağıdı savcılığa vereceksin... "

"Kamu kurumlarımızın sizin kadar derin anlayış sahibi faşistler tarafından idare edilmesi bana güven veriyor efendim."

Karşılıklı gülüyorduk. İkimiz de elimizin diğerininkinden daha iyi olduğundan o kadar emindik ki. Nihayet Müdür Bey makam koltuğunu hafifçe geriye doğru iterek, "Seni aptal," dedi. "Söyle bakalım, aşağıdaki panodan mı bakıp yazdın isimleri?"

"Panodan haberim yok efendim," diyerek az önce okuduğum isimlerden birkaçını sıraladım. "Hepsinin adı zaten elimdeki listede kayıtlıydı. Bakmam gerekmedi. "

"Ulan sen kuş kadar beyninle bana şantaj yapacak adam mısın?" diye hırladı Müdür Bey. "Tut ki dediğin gibi olsun; listeyi o zaman almış ol. Şimdi senin elindeki o paçavraya kim itibar eder?"

"Çok güzel bir noktaya temas ettiniz. Gerçekten de, kimse öyle bir kanıta itibar etmez," dedikten sonra Hakan'ın mektubunu cebimden çıkartıp masasına çarptım. "Ama buna ederler. "

"Ha?" Antetli zarfı gördüğü anda suratındaki alaycı ifadenin hafif bir kuşku bulutuyla gölgelendiğini görebiliyordum. Aynı zarftan kendi masasının üzerinde bir tomar duruyordu ve o gün isimleri yazdığım kağıdı hemen oradan aldığım bir zarfa yerleştirmem hiç de uzak bir olasılık değildi.

"Söz konusu paçavra bu zarfın içindeyken birdenbire son derece güçlü bir kanıt haline geliyor

efendim. Özellikle de pulun üzerindeki mührün tarihi göz önüne alınırsa. Mektubun sınav gününden önce postalandığı devletimiz tarafından onaylanmış." Taş kesilivermişti müdür efendi. "Sınav sonuçları açıklandıktan sonra elimdeki listenin bir değer taşımayacağını elbette ben de düşündüm. Derken aklıma kimi amatör sanatçıların eserlerinin çalınmasını önlemek için başvurduğu bu yöntem geldi. Böylece listeyi kendime postaladım. Size de tavsiye ederim. Noter onayı kadar güçlü, üstelik çok daha ucuza geliyor."

Yağ tulumu birden masasındaki stilo takımını devirerek zarfa doğru hamle etti. Bir süredir zarfla arasındaki mesafeyi ölçüp biçtiği gözümden kaçmamış olduğu için tam zamanında belgeyi elinin altından çekip aldım. "Seni blöfçü piç," diyerek ayağa kalktı Müdür Bey. Burnundan soluya soluya masanın etrafından dolaşıp üzerime doğru gelmeye başladı.

Hızla masasının karşısındaki koltuğu aramıza aldım. "Dilerseniz blöfümü görebilirsiniz. Umarım, görürsünüz. Birkaç yıl Erzurum'da yaşamak sizin süründüğünüzü görmek için çok küçük bir bedel."

Namussuz koltuğu itip bir adımda aramızdaki sehpayı aşıverince masanın diğer yanına hamle ettim. Müdür Bey böyle kaç kovala oyunlarında tecrübeli olacak ki, vargücüyle masayı üzerime doğru ittirip beni böğrümden pencereye yapıştırıverdi. Sıkıştığım yerde hırsla tepinip avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Pis herifin tombul parmaklarını bana doğru uzattığını görünce mektubu buruşturup cebime tıktım. Öfkeyle koluma yapışıp beni kendisine doğru çekti. Gücüm yettiğince savaşmaktan başka çarem yoktu. Dallas Gold'umu yanımda getirmediğime yanıyordum. Kendimi kesin mağlubiyetle nihayetlenecek bir arbedeye hazırlıyordum ki birden odanın kapısı açıldı. Ondan sonra gök gözlü, dağ gibi kurtarıcımın nasıl dibimizde bitip kudurmuş herifi ceketinden tuttuğu gibi kenardaki koltuklardan birine çaldığını anlamadım.

Mutullah Amca cinai gözlerle Erdoğan Bey'in üzerine eğilip kravatına asıldı. "N'apıyordun lan çocuğa?"

"Hiç... Hiçbir şey," diye inledi Erdoğan Bey iki elini göğüs hizasına kaldırarak.

"Sen buna hiç mi diyorsun lan pezevenk?" diye gürledi Mutullah Amca kolumdaki morlukları işaret ederek. Erdoğan Bey kem küm edince Mutullah Amca kravatı iyice çekip lafını boğazına gömdü. "Bana bak Müdür Bey, şimdi çocuğu revire götürüp rapor yazdıracağım. Odadan gelen gürültüleri herkes duydu, ben de seni ona saldırırken gözlerimle gördüm. Eğer bundan gayrı bu çocukla ya da babasıyla uğraşırsan günah benden gider, haberin olsun."

Erdoğan Bey dişlerinin arasından nefretle tısladı: "Komplo. Komplocular..."

Kahraman şoför Mutullah, "Kapa ulan çeneni, şerefsiz!" deyip pis herifin suratına okkalı bir tükürük yapıştırdı. Bu, benim gibi bir son söz manyağı için bile yeterince güçlü bir finaldi. O yüzden herhangi bir şey ekleme gereği duymadan, kapıya doğru ilerleyen Mutullah Amca'nın peşine takıldım. Onun gerçekten de revire doğru ilerlediğini fark edince, "Sence bu şart mı?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. Öyle diyorsa öyleydi. Güveniyordum ona. Muayenem tamamlandıktan sonra beni annemin çalıştığı servisin kapısına kadar götürdü. Kol ve bel nahiyesinde hafif darp raporumu elime tutuşturup sıkı sıkı bunu çok iyi saklamamı tembih etti ve ardından uzun adımlarla kimbilir hangi diyarlara, hangi kahpelere haddini bildirmek üzere yanımdan ayrıldı. Şoför Mutullah'ın üzerine adam tanımıyordum koca dünyada.

onüç

mevlitte son tango

Gizlice odasına girdiğimde katil derin bir uykudaydı. Usulca yanına yaklaşıp onu dikkatle inceledim. Kararlı bir tereddüdü kendine düstur edinenlere özgü, hüzünlü bir çehresi vardı. Çok hastaydı ve uykunun artık ona şifa getirmeyeceğini biliyordu. Pamuk ipliğinden soluklarla bağlandığı hayatla meselesini halletmiş ve şimdi de ölüm döşeğinde rüyalarıyla helalleşiyordu. Çektiği ve halen çekmekte olduğu onca acıya rağmen yüzünde taşıdığı vakar, hayatının son deminde kendini doya doya heba etme bahtiyarlığından kaynaklansa gerekti. Katil içimizden biriydi. Ve bu katil öyle bir yalancı dolma yapardı ki parmaklarınızı yerdiniz. Aynı Geçmişyiyen Castratus'unki gibi, alnının ortasından saçlarının arasına doğru dev bir dikiş izi uzanıyordu. Bakkal Yakup'un deyişiyle kafasını Diyarbakır karpuzu gibi ikiye böldüğü günden yadigar olmalıydı bu iz. Evet; Necla Hanım kocasının kendisine çektirdiği işkencelere son vermek için üçüncü kattan aşağı atladığında ölmemişti. Onun intiharını gizlemeye çalışan Hicabi Bey'in konu komşuya söylediği gibi bir trafik kazasında hayatını kaybettiği de doğru değildi. Necla Hanım işte burada, metruk bir köşkün yatak odasında, gözlerimin önünde ölüyordu.

İnsan bazen ne kadar da aptal olabiliyordu? Her şey ta başından beri gözümün önündeydi ve Öztürk çok yerinde bir biçimde dikkatimi geçmişyiyenlere çekmese hiçbir şey anlamayacaktım. Geçmişten gelip acımasızca öldüren canlının, yani Necla Hanım Teyze'nin, denkleme dahil oluşuyla birlikte bir yığın ipe sapa gelmez ayrıntı anlam kazanıvermiş ve kafamda her şeyi mükemmelen açıklayan bir -teori demeye dilim varmıyor- hikaye oluşmuştu.

Şöyleydi hikaye: Deli Ertan ve Alev Abla'yı çiftleşirken izlemek ve fotoğraflamaktan cinsel haz türeten Hicabi Bey'in -toprağına haber gitmesin- bu sapkınlığı yıllar öncesine dek uzanmaktaydı. Kuşkusuz Rebi Abi'nin sözünü ettiği "gençleri topluma kazandırma" çabalarının ardında da bu gerçek yatıyordu. Karakolda ocağına düşen zavallıları evine getiriyor, onlar genç karısıyla birlikte olurken, kendisi de ne hali varsa görüyordu. Peki bu ortalama sapık, onca insanın sessiz kalmasını nasıl sağlıyordu? Muhtemeldir ki, adamları tehdit yoluyla, karısını ise utancına ortak ederek. Ancak bir gün, -toprağına haber gitmesin- dangalağın teki olan Hicabi Bey'in hiç beklemediği bir gelişme cereyan ediyor ve karısıyla eve getirdiği delikanlılardan biri arasında büyük bir aşk başlıyordu. İşte bu delikanlı, Ruhan Bey idi. Doğal olarak Ruhan Bey sevdiği kadını bu rezil hayattan çekip almayı istiyor, durumu öğrenen Hicabi Bey öfkeden deliye dönüyor, delikanlıyı kimbilir ne tür fiziksel ve ruhsal işkencelerden geçirdikten sonra sokağa atıyordu. Görünen o ki, iki genç aralarına giren ayrılığa rağmen gizlice ilişkilerini -ya da irtibatlarını, diyelim- korumayı başarıyorlardı.

Yıllar sonra bir gün Necla Hanım, artık dosyayı kapatıp diğer tarafa gitmeye karar veriyor ve intihara teşebbüs ediyordu. Ne var ki, kader bu mutsuz kadının ölmesine izin vermiyor ve zavallı hastanede gözlerini açıp da hala hayatta olduğunu anladığı an o kadere kimbilir ne lanetler okuyordu. Hastanede, yanındaki tek kişi büyük oğlu Şemi idi. Mutlu bir tesadüf neticesinde, gen dizilişi küçük kardeşininki kadar alık bir dimağ meydana getirmeyen ve bu nedenle de babasının ne mal olduğunu çok iyi anlamış bulunan Şemi Abi'nin içi kan ağlamaktaydı. Babası olacak şeytanın, annesini kesinlikle ve kesinlikle bırakmayacağını, hatta yediği herzelerin ortaya çıkması korkusuyla çok daha

korkunç işlere kalkışabileceğini biliyordu. Muhtemelen annesi, yıllar öncesine dayanan gönül ilişkisini de ona daha önce değilse bile, hastanede anlatmış idi. Şemi Abi uzun uzun düşünüp annesini kurtaracak bir plan hazırladı. Annesiyle ilgilenen doktor, ilk birliğinden yakın arkadaşıydı. Belki, bir miktar da nakitle desteklenen bu dostluktan yararlanarak ondan sahte bir ölüm raporu almayı başardı. Şimdi tüm yapması gereken bir kabir temin etmek ve çevreye annesini hiç kimsenin çağrılmadığı alelacele bir törenle toprağa verdiği yalanını yaymaktan ibaretti. Babası ve kardeşi bu durumu yadırgasalar bile, acılı büyük evladın hayırsızlıklarına öfkelendiği için bu şekilde davrandıklarına karar vereceklerdi.

Bundan sonra kadın, uzun yıllar sonra sevdiği erkekle birlikte yeni bir yaşama yelken açabilecekti. Ne var ki, kötü anılarla birlikte çocuklarını, akrabalarını ve dostlarını da geçmişe gömmesi gerekiyordu. Ana yüreği, gerçeği küçük oğlundan gizlemeye razı gelmiyordu ancak sonunda büyük oğlunun, Rebi Abi'nin boşboğazlığı ve yarım akıllılığı konusunda söylediklerine hak vermek zorunda kalıyordu. Nitekim, bu boyu uzun aklı kısa evladın her şeyi son anda mahvetmesine ramak kalmıştı. Annesinin intihar haberini alıp hastaneye koşan bu hayırlı ve sersem evladın ruhu, annesinin ölüsünü son bir kez görme arzusuyla yanıp tutuşmaktaydı. Rebi Abi, bedenin morga kaldırıldığı ve morgun kilitli olduğu gerekçesiyle bir gece oyalanıyordu ancak bu son derece geçici bir çözümdü. Oğlanın ertesi gün de aynı şekilde kandırılmasına olanak yoktu. Bu kutlu kavuşma bir şekilde gerçekleştirilmeliydi. Ama nasıl? Necla Hanım'dan morgda bir sedire yatıp ölü taklidi yapması beklenemezdi. Derhal bir çare bulunmalıydı. İşte bu noktada Şemi Abi'nin sivri zekalılığına şapka çıkartmak gerekiyor. Gerçekten de ne yapıp ediyor Rebi Abi'nin dileğini yerine getiriyordu. Ne var ki, Rebi Abi anasını görmekle yetinmeyip merhumenin yanağına bir de veda busesi kondurmaya niyetlenince ağabey buna şiddetle karşı çıkıyor, iki kardeş birbirlerine giriyor, güçlü bir ihtimal ki, çevirdiği dolabın ortaya çıkmasından korkan doktorun da katkılarıyla, küçük oğul güçlü bir müsekkin enjeksiyonu vasıtasıyla kontrol altına alınıyordu. Elbette ayıldığında kendisine annesinin çoktan defnedildiği yalanı söyleniyordu. Peki Şemi Abi neden onun annesini öpmesine izin vermemişti? Sebebi gerçekten de söylediği gibi, kardeşinin buna hakkının olmadığına inanması mıydı? Bu gerekçe, her ne kadar çektiği vicdan azabı nedeniyle Rebi Abi'ye mantıklı görünse de gerçeğin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Şemi Abi onun annesi sandığı şeye dokunmasını istemiyordu çünkü bir önceki gece morga yerleştirilen şey etten kemikten bir beden değil, büyük bir sanatçının, Ruhan Bey'in elinden çıkma sabundan bir heykeldi!

İnanılması güç ama Şemi Abi'nin planı uzun süre tıkır tıkır işliyor, kocası ve küçük oğlu da dahil olmak üzere herkes Necla Hanım'ın öldüğüne inanıyordu. Bu arada iki sevgili herhalde uzak bir yerlere kaçıp yerleşiyorlardı. Ancak mutlulukları pek kısa sürüyordu. Çünkü kadın ölümcül bir hastalığa yakalanıyordu. Öleceği gerçeğiyle yüzleştiği anda, kendisini hayata bağlayan duygunun Ruhan Bey'in aşkından ziyade, kocasına karşı duyduğu nefret olduğunu kavrayan kadın, gitmeden önce hayatını karartan -toprağına haber gitmesin- o aşağılık herifi cehenneme postalamaya karar veriyordu. Ruhan Bey onun planından ne kadar haberdardı bilemiyorum ama kadın allem edip kallem edip onu Hicabi Bey'in burnunun dibindeki metruk köşke yerleşmeye ikna ediyordu. Muhakkak ki, Rebi Abi'nin zamanında çıkarttığı harita dolayısıyla eski evi ile köşk arasındaki gizli bağlantıdan haberdardı.

Böylece infaz günü geldiğinde kadın gizli geçitten eski evine gidiyor, kocasının gırtlağını kesiyor ve aynı yoldan köşke geri dönüyordu. Aynı akşam oraya giden Deli Ertan ve Erkin Abi de eve geldiklerinde, emekli emniyet müdürünün cesediyle karşılaşıyorlardı. Erkin Abi dehşet içinde oradan kaçıyor, Deli Ertan ise -adı üstünde, deli işte- orada kalıp ortalığı dağıtıyordu.

Şemi Abi babasının öldürüldüğünü öğrenince soluğu köşkte alıyor ve cinayeti annesinin işlediğini öğreniyordu. Annesinin katil olduğuna mı, babasının öldüğüne mi yoksa bütün bunlara kendisinin yol açtığına mı yansın bilemeyen Şemi Abi, bir de beklenmedik sorunla karşılaşıyordu. Babası herhalde ahirette de rahat vermek istemediği karısının yanıbaşına gömülmeyi vasiyet etmişti ve kadıncağızın her tarafı tıkış tıkış yabancı ölülerce çevriliydi. Yapılacak tek şey, adamın eşiyle aynı kabre gömülmesiydi. Elbette Necla Hanım'ın kabri bomboştu ve bunun ortaya çıkması her şeyin mahvolması anlamına geliyordu. Neyse ki Şemi Abi biraz güçlükle de olsa, bu problemin de üstesinden gelmeyi başarıyordu. Rebi Abi mezardan çıkan kemik yüzünden fenalık geçirip bayıldığı sırada mezarcı yemin billah kabri bir önceki gün kontrol ettiğini iddia ediyor ve olanlara bir anlam veremiyordu. Tabii ki gece yarısı Şemi Abi'nin oraya gelip kimbilir hangi mezardan topladığı kemikleri yerleştirdiğini tahmin edemezdi. İşte size bu gizemli hikayenin perde arkası!

Hicabi Bey'in evinde mevlit törenini beklerken anneme on dakikadan fazla sürmeyecek bir işim olduğu yalanını sıkıp gizli geçitten köşke gelmiştim. Beni oraya getiren, varsayımlarımın doğruluğundan kuşku duymam değildi. Orada beni neyin beklediğini çok iyi biliyordum. Az sonra herkesin ortasında cinayetin çözümünü açıklayacaktım ve galiba göz göze gelmeden, kurbanıma son darbeyi vurmayı yedirememiştim kendime. İstediğimi alacaktım.

Necla Teyze feri kaçmış gözlerini aralayıp bana baktı. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslatıp kelime-i şahadet getirdi ve, "Seni bekliyordum," diye hırladı. Ne cevap vereceğimi bilemedim. "Daha önce de gördüm seni. "

"Bodrumda görmüş olmalısınız ," dedim. "Bense sizi başka biri zannetmiştim. Çok karanlıktı."

"O yüzden almadın canımı öyleyse? "

"Anlamıyorum... "

Yüzünün aldığı şekil galiba bir tür gülümsemeye işaret ediyordu. "Beni kandıramazsın," dedi kadidi çıkmış elini sağa sola sallayarak. Sonra işaret parmağını burnuma doğru uzattı. "Sen Azrail'sin."

Buna bir itirazım yoktu. Oradan ayrılmadan önce içimden onun elini tutmak geldi ama hemen vazgeçtim. Tanrı'nın, kullarına güven ve sevgi hissettirmek için seçtiği insanlardan değildim ben. Hiçbir zaman da olmayacaktım. Merdivenleri inip bodrumdaki sabundan canavarların arasından el yordamıyla geçtim ve arka bahçeye çıktım. Sonra çeşitli yüksekliklerde duvarlardan atlayıp zıplayarak, müştemilat damlarına basarak ve kömürlüklerden sızarak kestirmeden Hicabi Bey'in evine vardım.

Böylece duyguların katili bendeniz, işte bir kez daha cinayet yerine dönmüş bulunuyordum. Ölü evinde durum, beklediğimden bile iyiydi. Muhtemelen evde tarihinin en renkli günü yaşanıyordu. Cıvıl cıvıldı ortalık. Daha mevlit okunmaya başlamadan erken boşalıp zırlayan yaşlı acuzeler, bir yandan helva kavururken bir yandan ruhani deneyimlerinden söz eden tırlak bir karı, sersem tavuklar gibi bir o yana bir bu yana koşuşturan ev sahibi pozisyonundaki Şemi ve Rebi kardeşler, iki eliyle iki dizini ovuşturarak merhumun tatlı deliliklerini yad eden bakkal Yakup, sigaraları uçuca ekleyen ve sıkıntıdan patlayan erkekler... Malum, bütün büyük detektifler yaptıkları soruşturmanın neticesinde ulaştıkları dahiyane çözümleri ifşa ederken büyük bir hayran izleyici kitlesine hitap ederler. Bu geleneğin son temsilcisi olarak ben de, Hicabi Bey cinayetinin ardında yatan akıllara durgunluk

verici sırları bir bir günışığına çıkartırken tarih, başarımı işte bu manyaklar ve yitikler ordusu nezdinde not düşecekti.

Metin Bilgin ve Onur Çalışkan'ın ölü evini şereflendirmeleri heyecanımı düpedüz coşku seviyesine yükseltmişti. Islıkla çalmaya başladığım neşeli havayı kesmem için annemin beni asabi bir tavırla uyarması gerekecekti. Savcı Bey sert bakışlarını bir an olsun suratımdan ayırmıyor fakat herhalde bir rezalet çıkarmamdan çekindiğinden yanıma gelmeyi de gözü yemiyordu. Ben de inadına, ona gıcık bir gülümsemeyle karşılık veriyor, zamanı gelmeden beni sıkıştırıp ağzımdan laf almaya çalışmasın diye annemin dizinin dibinden ayrılmıyordum. Planım, mevlidin bitmesini beklemek, ardından herkes helvasını yerken bombayı patlatmaktı. En büyük etkiyi yaratmak için olayları hangi sırayla, hangi özel sözcüklerle süsleyerek anlatacağıma dair bir sürü kurgu dönüp dolaşıyordu kafamda.

Derken tırlak aşçımız helvanın piştiğini müjdeledi ve meymenetsiz suratlı imamımız da odanın ortasına yerleştirilmiş sandalyeye çöktü. Ruhani önderimiz bir ileri bir geri yaylanmaya başlamıştı ki yeni bir misafir odaya girdi, çekingen adımlarla odayı bir baştan bir başa katedip bakkal Yakup'un yanına sığışıverdi. Daha kafamı kaldırıp suratına bakmadan bu beklenmedik konuğun her şeyi altüst edeceğini sezmiştim. İlahi makaranın nasıl çalıştığını artık az buçuk anlamaya başlamıştım çünkü. Sırtındaki zavallı bej rengi takım elbiseye rağmen zarif görünümlü, ince uzun bacaklı ve yüzü de hiç fena sayılmayacak bu kişi Ruhan Bey'den başkası değildi.

Bir süre direnmeye, Ruhan Bey'in varlığını gözardı etmeye çalıştım. Ancak öyle güçlü bir etkiye sahipti ki, odaya adım attığı anda herkesin haleti ruhiyesinde ciddi bir değişiklik cereyan etmişti. Onun hikayesi hakkında hiçbir fikri bulunmayanlar dahi ortamın kendilerininkinden daha derin ve ağır bir kavrayışla dolduğunu hissedivermişti sanki. O orada olduğu için herkesin içi, aynı benim gibi, tuhaf bir mahcubiyet duygusuyla doluyor, imam mevlidi daha içli okuyor, belki kendisinin bile ne demek olduğunu bilmediği sözcükler, tam sevgili Öztürk'çüğümün ifade ettiği gibi, anlamlarının ötesinde bir değer kazanıyor, acuzelerin gözyaşları kimbilir kaç yıldan beri ilk kez bir sevap değeri taşıyordu. Mevlit sona erdiğinde biliyordum: Benim gösteri suya düşmüştü.

Helvalar dağıtıldıktan sonra Onur Çalışkan ile Metin Bilgin'in yanına gittim. Komiser Yardımcısı her zamanki sevecen haliyle elimi sıkıp kafamı okşadı, Savcı Bey'in suratı ise mahkeme duvarı gibiydi. "Bize önemli birşeyler söyleyecekmişsin," dedi Onur Çalışkan.

Başımla onayladım. "Siz haklıydınız," dedim Metin Bey'e bakarak. "Yalan söylüyordum."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Onur Çalışkan titreyen bir sesle.

"Cinayetin işlendiği günün öğleden sonrası arkadaşlarla maç yapmak için çiftliğe gitmiştik. Sonra Gazanfer Abi köpekleriyle gelip oyunumuzu bozdu. Burhan'ı ve beni fena halde dövdü." Metin Bilgin'in dudaklarında sinsi bir gülücük peydahlanmıştı. Aldırmaksızın devam ettim. "Bütün çocuklara sorabilirsiniz. Neyse... Gazanfer'den intikamımı almaya yemin etmiştim ve o gece karakolda ifade verirken bunun harika bir fırsat olduğunu düşündüm." Onur Çalışkan'ın hayal kırıklığı görülmeye değerdi doğrusu. Metin Bilgin ise hala sinir bozucu bir kayıtsızlık içindeydi. "Yalan söyledim."

"Şimdi yalan söylüyorsun asıl!" diye gürledi savcı. "Telefonda cinayeti çözdüm demiştin; şimdi yalan ifade verdim diyorsun."

"Yine yalan söyledim. Başka türlü buraya gelmeye ikna edemezdim sizi. "

"Derdini telefonda da söyleyebilirdin. Buraya gelmemiz gerekmiyordu."

"Hayır gerekiyordu," dedim. "Çünkü size söyleyeceklerim bu kadar değil ve bunu dinlerken gözümün içine bakmalısınız."

"Bak sen!"

"Şu babamla ilgili savurduğunuz tehdit... Bence sadece blöf yapıyordunuz ama velev ki böyle bir işe girişip babamla uğraşmaya karar verirseniz bir şeyi hesaba katmanız gerekecek. .. "

"Ya?" dedi Metin Bilgin aşağılayıcı bir gülümsemeyle. "Neymiş o? "

"O zaman ben de sizle uğraşırım."

Metin Bilgin artık gülmüyordu. Cebinden bir Maltepe sigarası çıkartıp yaktı, dumanını havaya üfledi, arkasını dönüp kapıya yöneldi. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalakalan Onur Çalışkan bir an suratıma bakıp dudaklarını oynattıysa da, söyleyeceklerinin manasızlığını son derece yerinde bir biçimde tespit ederek konuşmaktan vazgeçti ve koşar adım savcının peşine takıldı.

Onlar gittikten sonra odayı bakışlarımla şöyle bir tarayıp bakkal Yakup'un bir kenarda Ruhan Bey'in kafasını ütülediğini fark ettim. Yemek masasının üzerindeki vazoda duran karanfillerden birini alıp onların yanına gittim. Bakkal beni görünce, "Ha işte bu çocuk, topunu kaçırmış senin bahçeye geçenlerde..." havasından okumaya başladı.

Onu pas geçip çiçeği Ruhan Bey'e uzattım. "Bunu hanımefendiye verin lütfen. Ve kendisine sevgilerimi iletin."

Ruhan Bey'in suratı kireç gibi olmuştu. Güç bela kendini toplayıp çiçeği aldı, kibarca teşekkür etti. Sonra da dönüp bakkala artık eve gitmesi gerektiğini bildirdi. "Ben de çıkıyorum zaten," dedim. "İsterseniz size eşlik edeyim." Anneme seslenip gidişimi haber verdikten sonra Ruhan Bey'le birlikte evden ayrıldık

"Yaptığınız heykeller çok güzel," dedim birlikte köşke doğru ilerlerken.

"Teşekkür ederim."

"Neden sabun kullanıyorsunuz? "

"Yeterince iyi bir malzeme. Hem işlenmesi kolay, hem de ucuza geliyor.

" "Ama bir o kadar da kolay tahrip oluyor. Biliyorsunuz heykellerinizden birini öldürdüm."

"İnsanlar ölüyor," diye omuz silkti Ruhan Bey.

"Evinize izinsiz girdiğim için özür dilerim," dedim. "Bir serseriden kaçarken oraya saklanmak zorunda kaldım."

Eliyle mühim değil der gibilerinden bir hareket yaptı. "Sanıyorum onu gördüğünden henüz kimseye söz etmedin. Yoksa şimdiye kadar çoktan gelmiş olurlardı. "

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Ben orada kimseyi görmedim zaten. Bodrumdaki kişinin siz olduğunuzu sanıyordum. Her şeyi yeni anladım; yani hemen hemen her şeyi. Mesela köşke taşınırken Necla Hanım'ın tasarılarından haberdar mıydınız, bilmiyorum."

Ruhan Bey dönüp hayretle suratıma baktı. Sarsılmıştı. Belki, o da Yeşim gibi aslında bir cüceyle karşı karşıya bulunduğunu düşünerek merakımı giderme nezaketi gösterdi. "Necla Hanım çok hasta. Son arzusunun o eve yerleşmek olduğunu söylediğinde birşeyler tahmin etmiştim ama bunu hiçbir zaman açık açık konuşmadık "

"Ben de böyle düşünmüştüm," diye mırıldandım. "İzninizle sormak istediğim bir şey daha var: Hicabi Bey sizi kovduktan sonra ne yaptınız?"

"Düsseldorf'a gittim," diye hiç beklemediğim bir cevap verdi Ruhan Bey. "Orada rahmetli amcamın ekmek fırınında çalıştım uzun yıllar. "

"Boş zamanlarınızda da hamurdan heykeller yapıyordunuz herhalde? "

"Aynen öyle," dedi Ruhan Bey gülümseyerek. "Bir gün geç vakit, ben yine fırında hamurlarla oynarken amcam çıkageldi. Malzemeyi ziyan ettiğim için bana kızacak diye çok korkmuştum doğrusu. Ama amcam öfkelenmek şöyle dursun, eserlerim karşısında zevkten dört köşe olmuştu. İşte amcamın mütevazı fırınını, Düsseldorf'un en büyük pastanesi haline getirecek figüratif ekmek fikri o gece aklımıza geldi!" Ruhan Amca acaba beni kafaya mı alıyor diye ona şöyle bir baktım. Hayır, son derece samimiydi ve aynı ciddiyetle devam ediyordu. "Amcam hiç evlenmedi ve hiç çocuk sahibi olamadı; aynı benim gibi. O yüzden o öldükten sonra pastane benim oldu. Geçtiğimiz yıl üçüncü şubemizi açtık; yanımda çalışanların sayısı otuzu geçti. "

Artık kabul etmeliydim: Hür teşebbüs aşktan da, sanattan da güçlüydü. Yarından tezi yok mahallemizdeki ekmek fırınına iş başvurusunda bulunacaktım. Olmadı Yakup Abi'nin yanında başlardım kariyerime. "Peki bu süre içinde Necla Hanım'la hiç görüşmediniz mi? "

Başını hayır anlamında salladı Ruhan Bey. "Yirmi yıl gizlice mektuplaştık. Bunun, ömrümüzün sonuna kadar böyle devam edeceğine inandırmıştım kendimi. Ama bir gün her şeyi değiştiren o mektubunu aldım Necla'nın. Hayatımın aşkı, nihayet yıllardır beklediğimiz o anın geldiğini, artık birlikteliğimizin önünde herhangi bir mani kalmadığını müjdeliyordu. Hicabi Bey'in öldüğünü düşünerek sevinçle geldim Türkiye'ye. Tabii buraya geldikten sonra işlerin hiç de düşündüğüm gibi olmadığını anladım. Yine de mutluydum onunla. Üç yıl boyunca orada burada yaşadık gönlümüzce."

"Fırın?" diye sordum nedense.

"Pastane," diye düzeltti Ruhan Bey. Ve gözlerini gökyüzüne çevirerek gururla ekledi: "Biz artık bir kurumuz. Kurumlaşmış şirketlerde kişilerin önemi yoktur." İşte bu sapıkça cümleyle birlikte köşkün bahçe kapısında bulduk kendimizi. Müteşebbis Rodin girişte durdu, beni baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Peki ya sen... Nereden öğrendin? "

"Onun bunun söylediklerinden çıkarttım," diye omuz silktim. "Ama bir arkadaşımın yardımları

olmasa bu meseleyi çözemezdim."

"Necla Hanım'ın fazla zamanı kalmadı. Senden ricam bu gerçekleri hiç değilse biraz daha saklaman. Sevgilimin ölümünden sonra gidip her şeyi polise itiraf edeceğim, söz veriyorum."

"Endişelenmenize gerek yok," dedim. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Peki ya şu arkadaşın?"

"Öztürk? Ondan çekinmenize gerek yok. O yıllar önce öldü," dedim gülerek Ruhan Bey'in tedirginlikle suratıma baktığını görünce ekledim: "Yani kafamda yaşıyor. "

Artık ne düşündü bilemiyorum ama elini omzuma koydu, güçlükle yutkundu ve sonra da bahçe kapısını açıp ölümün kollarındaki sevgilisine doğru gitti. O gözden kaybolunca ben de gerisin geri evimin yolunu tuttum. Deli Ertan'ı satmıştım. Artık tek umudum Necla Hanım'ın bir an önce ruhunu teslim etmesi ve Ruhan Bey'in de bana verdiği sözü tutmasıydı. Bütün bunların Deli Ertan'a faturası, fazladan birkaç ay aşağılanma ve üç beş elektroşok seansı olacaktı. Kendimden utanıyordum. Ama biliyordum ki, Metin Bilgin'e her şeyi açıklasam kendimi daha iyi hissetmeyecektim. Ve bunun sebebi, ne ölüm döşeğindeki Necla Hanım'a acımam, ne de artık kendisine yakıştırdığım bilgelikle uzaktan yakından alakası olmadığını bildiğim Ruhan Bey'e duyduğum hayranlık olacaktı. Bu iki sıradan zavallıyı, bu denli özel kılan şey, inatla yaşadıkları ve yaşattıkları aşklarıydı. İşte bu hayale saygı duyulması gerekiyordu. Ya da böyle düşünmek hoşuma gidiyor, emin değilim. Her neyse; hayat her durumda sonu kötü biten bir hikaye değil midir zaten?

ondört

mesut ve mutabık

Annem her ne kadar tayin emrinin geri çekilişini Erdoğan Bey nezdinde, amirlerinin yüce gönüllülüğüne verme eğilimindeyse de babam işin içinde bir bit yeniği olduğunu seziyordu. O yüzden birkaç duble rakı içtikten sonra, "Erdoğan duble göt," diye bir nara atıp sonra da yaşlı gözlerle bana sarılıyordu. Ne kadar ağzı sıkı olduğunu bilmesem Mutullah Amca birşeyler çıtlattı diye düşünebilirdim. Bilemiyorum artık; neticede şehr-i İstanbul en azından bir süre daha bizden kurtulamayacaktı.

Bu durumda, mahalledeki fırlamalar arası hiyerarşik düzen içinde layık olduğum yeri yeniden alma çalışmalarını hızla başlatmam gerekiyordu. Son aldığım duyumlara göre ordumuz, Dağ Çileği Sokak'la yaptığı meydan muharebesinde ağır bir mağlubiyet almıştı. Derhal osuruk ağacı dallarının yontulması, gazoz kapaklarının dövülmesi, katran kazanlarının kaynatılması gerekiyordu. Dağılmış birliklerimizi toparlamak için mahallede gezerken Bakkal Yakup'un dükkânının önünde oturmuş gazoz içen Koray Abi'ye rastladım. Bir gazoz da ben alıp yanına çöktüm. "Ne var ne yok Koray Abi?'

"Ne olsun? Yaşıyoruz işte. "

"Erkin Abi de yaşıyor mu?" Erkin Abi, derhal gidip karakola teslim olması ve cinayetin ertesi günü tatile çıktığı şeklinde ifade vermesi doğrultusundaki tavsiyeme kulak vermişti. Alev Abla ve pezevenk Remziye de onun cinayet saatinde kendi evlerinde misafir olduğuna tanıklık edince paçayı kurtarmıştı. Salıverildikten sonra kendisini görmek kısmet olmamıştı ama. Merak ediyordum ne haltlar yediğini.

"Haftaya nikahı var," diyerek bir tükürük fırlattı Koray

Abi. "Alev Abla'yla mı?"

Başıyla onayladı Koray Abi. "Hapisteyken yapmış evlilik teklifini lavuk... Sonra da amcasının nakliye şirketinde işe başlayacakmış."

Kulaklarıma inanmıyordum. Her şey Yeşim'in tahmin ettiği gibi gelişiyordu. Bu kadınlar cidden korkunç yaratıklardı. "Sizin Yeşim Abla'yla aranız nasıl peki?"

Gazozundan koca bir yudum alıp burnunu çekiştirdi Koray Abi. "Yeşim gitti," dedi. "Terk etti beni."

"İsabet olmuş," dedim. "Şu zengin hergeleyle kaçtı, değil mi? Neydi bakayım adı? Hah! Kayhan."

"Hayır, hayır..." derken geğirdi Koray Abi. "Ama yaklaştın. Kayhan'ın babasıyla kaçtı."

Kahkahayı patlatmaktan alamadım kendimi. Koray Abi'ye veda edip ayağa kalktım. Birden Hakan'ı hatırlamıştım. Gidip gönlünü almalıydım altın kalpli, şavalak arkadaşımın. Bu hayatta insanın insana ihtiyacı vardı ve yüreğimin ta derinlerinde bir yerde, onun tek dostum olduğunu hissediyordum. Bak,

onu şöyle bir düşünmek bile nasıl da gülümsetivermişti beni. Güneşe karşı şöyle bir gerinip son hız Hakanlar'ın evine doğru koşmaya başladım.

Dünya hala dönüyordu işte. Bütün pespayeliğiyle.

SEVGİLİ ARKADAŞIM,

NASILSIN İYİMİSİN. EVVELA AYİLENIN ELLERİNDEN, SENİN GÖZLERİNDEN ÖPERIM. ANNEN BABAN NASIL? BENİMKİLER HİÇ İYİ DEĞİL. ARTIK AYRILMAYA KARAR VERDİLER. AMA OLSUN ANNESİ BABASI AYRI BİR SÜRÜ ÇOCUK VAR. KAVGALI BİR AYİLEDE BÜYÜMEKTENSE DAHA İYİ... ANNEM BEBEKLE BERABER BURDA KALCAK ÇÜNKÜ O DAHA ÇOK KÜÇÜK. BEN BABAMLA İZMIRE GİDİYORUM. ARTIK ORADA OKUL OKUYCAM. SEN BU MEKTUP'U OKURKEN BEN HERHALDE GİTMİŞ OLURUM. İNŞALAH ÖYLE OLURUM ÇÜNKÜ BEN VEDALAŞMAKTAN HİÇ HOŞLANMIYORUM. SENİNLE ACI TATLI PEK ÇOK ŞEY YAŞADIK BİR DAHA HİÇ GÖRÜŞEMESEKTE BİLMENİ İSTERİMKİ SENİN GİBİ BİR ARKADAŞIM OLDUĞU İÇİN ÇOK MUTLUYUM. HATTA BİR KERESİNDE ANNEM O DELİ ÇOCUKLA ARKADAŞLIK ETMİYECEKSIN DEDİ BEN YINEDE SENİNLE ARKADAŞLIK ETTİM. SENİ SEVEN ARKADAŞIN,

HAKAN TİRYAKİ

NOT: KANSIZ ADİSİNİ GEÇEN GÜN MİSKETTE ACAYİP KÖKEZLEDİM. ELİNDEKİ MİSKETLERİN HEPSİNİ YUTTUM, 5 TANEDE BORCU KALDI. ONLARI SANA VERSİN.